

NIỮ HIỆP SĨ

The woman who rides like a man

CÂY KIẾM VÕ

TAMORA PIERCE

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Tập 3: Cây kiểm thử
Text + Soát lỗi: Hà Du

Đóng giả trai, Alanna von Trebond đã học hành luyện tập và vượt qua kỳ thi hiệp sĩ của triều đình. Giờ cô phi ngựa vào sa mạc miền Nam để chứng tỏ tài năng hiệp sĩ và pháp thuật. Có rất nhiều thử thách nguy hiểm khôn cùng cũng như những bản khoãn khao khát mà Alanna phải trải qua. Thế rồi sau đó, người yêu của cô, hoàng tử Jonathan, cũng xuất hiện giữa sa mạc...

Cuốn sách này nối kết yếu tố phiêu lưu mạo hiểm với những vấn đề hàng ngày của một cận vệ trong triều đình và những khó khăn trong tình yêu, thật hay và thật hấp dẫn, đến độ người ta dễ dàng tưởng tượng được mình trong cảnh chuyện. Cây kiếm vỡ kể về năm đầu tiên trong cuộc đời hiệp sĩ của Alanna. Sau khi xuống tới sa mạc, cô gặp gỡ và làm quen với nền văn hóa của dân tộc Bazhir. Alanna bây giờ đã tự tin hơn nhiều so với thuở trước, nhưng vẫn thấy cô đơn và vẫn chưa thể chấp nhận bản thân mình một cách dễ dàng.

Cũng giống như trong tập hai của bộ tứ này, Tamora Pierce tận dụng vẻ cô đơn (gần như hoàn hảo) của nữ nhân vật chính để có cơ hội nhìn sâu hơn vào đời sống tình cảm nội tâm của một thiếu nữ, và cho Alanna cơ hội phát triển tài năng cùng tính cách.

Bốn cuốn trong bộ sách này là lời mời gọi bạn dẫn thân vào cuộc đời tự do phóng khoáng với lý tưởng cao cả của một hiệp sĩ có đầy đủ võ thuật lẫn pháp thuật cao cường, với lòng quả cảm, sự kiêu hãnh đầy tự trọng và một tình yêu không thể đắm say hơn.

Chương 1. Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa- Như-Đàn-Ông

Alanna von Trebond, nữ hiệp sĩ duy nhất của vương quốc Tortall, đang bì bõm trong ao của một ốc đảo và vui sướng hưởng thụ bữa tắm tấp - lẩn tắm đầu tiên kể từ ba ngày nay. Không thể tin nổi rằng ở miền bắc giờ đang là mùa đông, cô nghĩ. Nhiệt độ miền Sa Mạc Rộng Lớn Phía Nam này thật thích hợp với cô, chỉ có cát là khó chịu.

“Tốt nhất là vội lên!”, chú Coram ra lệnh. Người bạn đường vạm vỡ và được trang bị kỹ lưỡng của cô đang đứng gác phía sau mấy bụi cây che ao. “Nếu đây là một nguồn nước của dân Bazhir thì chú thấy hơn cả là đừng luẩn quẩn ở đây lâu, cho đến khi chúng ta biết liệu nhóm dân ở đây đã thề trung thành với nhà vua của chúng ta hay chưa.”

Alanna trèo ra khỏi nước, giơ tay về phía trang phục.

Nữ hiệp sĩ trẻ tuổi không mấy thích thú việc chạm trán dân Bazhir, nhất là những kẻ “ngoại đạo”. Cô và chú Coram đang lên đường về vùng Tyra phía nam. Nếu va phải đám chiến binh sa mạc thì chuyến đi của cô sẽ kết thúc trước khi nó thật sự bắt đầu.

Cô lau khô thân thể và mặc một chiếc áo sơ mi đàn ông màu xanh dương, thả trên quần ngang gối. Mặc dù việc cô là con gái không còn bí mật như hồi được đào tạo trong cung điện nhà vua, nhưng thường thì cô vẫn tiếp tục chọn trang phục nam, bởi chúng cho cô cử động thoải mái hơn. Cảm giác thật kỳ quặc khi nhớ lại rằng, trong bữa tắm ở ốc đảo lần trước cô vẫn còn là một tiểu đồng. Chính chuyến phiêu lưu đó cho hoàng tử Jonathan biết cô là con gái. Những ngày tháng phải dùng vải buộc bẹn ngực và không bao giờ được đi bơi giờ đã qua đi. Cô không nuối tiếc.

Anh bạn mèo Mãi Trung Thành meo lên một lời cảnh báo. “Alanna!”, chú Coram cũng đồng thời hét lớn. “Sắp có chuyện!” Alanna tóm lấy kiếm và chạy sang phía chỗ chú Coram cùng cặp ngựa. Một đám mây bụi tiến lại gần. Chắc đây phải là người Bazhir hoặc một băng cướp. Alanna thoáng nhìn mặt khi nhảy lên yên cương của con Ánh Trăng. Họ phi ngựa đi một đoạn trong nước kiệu, cho tới khi Mãi Trung Thành lao vút qua biển cát như một nét vẽ dững mãin màu đen, nhảy chồm lên, dừng lại chính xác trước cô chủ rồi trèo lên chiếc bát bằng da treo bên yên cương, dành riêng cho chàng ta. Ánh Trăng, con ngựa cái của Alanna, vốn đã quen với trò đi và đến đột ngột của con mèo, vẫn tỉnh như không. “Đi thôi! Ta gắng ra đến đường chính.” Alanna kêu về phía chú Coram. Họ thúc ngựa lao đi. Alanna cúi sát trên bờm con Ánh Trăng và khẽ nhìn về phía sau. Cô thấy chú Coram lắc đầu. “Không kịp!”, chú gầm lên.

“Chúng nó đã tìm thấy mình! Phi ngựa tiếp đi - chú sẽ giữ chúng lại!”

Alanna xoay phắt về và dừng ngựa. Trong tay lóng lánh cây kiếm Tia Chớp. “Chú nghĩ cháu là ai? Ta ở đây chờ bọn chúng.”

Chú Coram mắng mỏ. “Nếu cháu là con gái ta, ta sẽ đánh nát đít! Biến mau!”

Alanna bướng bỉnh lắc đầu. Giờ cô đã nhìn thấy bọn người đang đuổi theo họ. Đó là những gã trai của vùng Đồi Ven Biển. Không băng cướp sa mạc nào tồi tệ hơn bọn này. Cô ngoái tay ra sau, gỡ khiên ra khỏi dây buộc và đeo lên cánh tay trái. Coram làm theo.

“Nhóc ngang ngạnh!”, chú gầm gừ. “Thà chiến đấu với mười bộ tộc Bazhir còn hơn với mấy thằng trai Vùng Đồi Ven Biển.”

Alanna gật đầu. Người Bazhir dù là những chiến binh nguy hiểm, nhưng họ còn có những quy định nghiêm khắc về danh dự. Còn bọn đàn ông Vùng Đồi Ven Biển thì sống chỉ để giết và cướp.

Cô siết Tia Chớp chặt hơn và chỉnh lại tấm khiên một lần nữa. Bọn đàn ông lao nhanh tới, tạo thành một nửa vòng tròn bao quanh Alanna

và Coram. Alanna giận dữ nghiêng răng, ra lệnh: “Ta tấn công!”

“Cháu điên hả?”, chú Coram gầm lên. Alanna lúc đó đã phi thẳng vào đám đàn ông. Coram vất vả nuốt khan, thét xung trận và lao theo. Ánh Trăng chồm lên khi va phải những tên kẻ cướp đầu tiên và đập móng sắt về phía chúng. Trước đây nhiều năm, con ngựa cái đã được huấn luyện kỹ càng để chiến đấu. Alanna chia ra bốn phía quanh cô những nhát chặt nhanh vun vút. Cô lơ đi tiếng la thét thịnh nộ của kẻ thù.

Một tên kẻ cướp chột mắt thúc ngựa sấn lại gần, định tóm lấy cánh tay cầm kiếm của cô. Vừa phun phè phè Mãi Trung Thành vừa nhảy vọt ra khỏi cái bát của nó, móng chĩa tới. Gã một mắt la lên, xoay ra vật lộn với con mèo đực bám trên mặt gã.

“Cẩn thận kia!”, chú Coram gắt lên, dù đang đồng thời cầm cự với ba gã đàn ông. Chú buông ra một tiếng la đau đớn khi bị một đũa xia sâu vào cánh tay cầm kiếm. Miệng cất tiếng chửi, tay trái chú buông khiên, chuyển kiếm sang tay này, chiến đấu tiếp.

Được bạn đường cảnh báo, Alanna xoay phắt lại. Cô đối mặt với một tên cướp khổng lồ, một đồng lừng lững đang cười nham nhở với mái tóc đỏ và bộ râu kết thành hai đuôi sam dài ngoẵng. Gã điều khiển một con ngựa xù lông bằng đầu gối và dùng cả hai tay vung vẩy một cây kiếm có lưỡi bằng pha-lê trông rất lạ. Alanna liếc xéo về cái món vũ khí sắc như dao cạo, vất vả nuốt khan và cúi mình né nhát chém đầu tiên của gã. Gã Tóc Đỏ chém tiếp một nhát, và cô chỉ còn kịp giơ khiên lên đỡ. Lực ép của cú va đập khiến cô thoát buông một tiếng la đau đớn. Alanna đánh trả bằng Tia Chớp, nhưng trượt, bởi đối phương phi ngựa vọt đi nhanh thoăn thoắt.

Cô quyết định không đuổi theo gã, không chiến đấu theo luật của gã.

Thay vào đó, cô giơ cây khiên hiệp sĩ của mình lên, cây khiên mang hình sư tử cái, và chờ.

Gã trai khổng lồ quay lại, phi ngựa đi vòng quanh cô, chăm chú quan sát. Con ngựa của gã tiến về phía trước một bước. Ánh Trăng chồm lên tự vệ bằng những cú đá. Lưỡi kiếm pha-lê đập vào khiên của Alanna lần thứ hai. Một chấn động xuyên dọc cơ thể cô. Hy vọng anh trai mình đã khoác cho tấm khiên một câu thần chú mạnh mẽ, cô giật dữ nghĩ. Nếu không nó thậm chí không qua nổi trận chiến đầu tiên!

Cô giật Ánh Trăng xoay tròn, trong khi gã khổng lồ bao phía ngoài trên con ngựa nhanh lẹ của gã. Thúc cựa giày, cô hướng dẫn cho con ngựa cái màu vàng trắng và chém về phía đối phương. Cô là nữ hiệp sĩ của vương quốc Tortall! Không phải chuyện chơi!

Cô tận dụng mọi cơ hội mỗi khi tìm thấy một lỗ hổng trong phòng thủ của đối phương, nhưng lần nào gã cũng đỡ được đòn cô với một nụ cười nham nhở chọc tức. Thở hổn hển, cô lùi về. Gắng sức lắm cô mới kiềm chế được bản thân. Bây giờ gã khổng lồ tấn công trở lại. Cô phải chớp mắt để tránh mồ hôi lọt vào trong. Không được phép phạm sai lầm lúc này. Chiến thuật của gã khác với chiến thuật của các hiệp sĩ mà cô từng đấu kiếm cho tới nay; cô không thể nhìn thấy những gì gã định làm trong tích tắc tới.

Đột ngột, mặt trời giữa trưa rọi thẳng vào mắt cô - gã đã chú ý dồn cô vào vị trí này. Alanna chỉ kịp nhìn thấy trong tích tắc cuối cùng lưỡi kiếm chém xuống từ trên. Cô vung mạnh Tia Chớp lên, đón nhát chặt của gã khổng lồ. Thép đập vào thép khi hai cây kiếm chém vào nhau ở đoạn gần đốc kiếm.

Thế rồi Tia Chớp gãy rời ra, chỉ cách đốc kiếm một đoạn ngắn. Ánh Trăng lao vọt đi, đưa cô ra khỏi tầm với của tay kẻ cướp vùng đồi. Alanna nhìn trân trân xuống đốc kiếm trong tay. Tia Chớp là cây kiếm của cô kể từ khi cô xứng đáng được sử dụng kiếm. Làm sao cô có thể chiến đấu nếu không có Tia Chớp trong tay?

Cô nghiêng rãnh vùng dẫy từ cảm giác dờ dẫm và giơ tay tìm búa. Toàn thân rung lên vì thịnh nộ. Cô dùng toàn bộ ý chí để giữ bình tĩnh, tránh phạm một sai lầm trầm trọng. Cô thét lớn và giơ búa lao thẳng

về phía tên cướp. Cô không nghe thấy tiếng la cảnh báo của những gã trai vùng đồi khác, cũng như cô không nghe thấy tiếng la vui sướng của chú Coram. Cô chỉ nghe thấy tiếng thở như huyết sáo của con ngựa, thêm vào đó là tiếng thở của cô. Cô giơ tay lấy đà và buột miệng văng tục khi gã cúi xuống, lùi về. Đúng khi cô lại lao tới thì gã thốt ra một tiếng thét, bởi gã vừa nhìn thấy đằng sau lưng cô một thứ gì đó. Giận dữ bồng bồng, cô phải đứng đó nhìn gã cùng con ngựa Pony xoay phất đi, gầm gào, với vài gã đàn ông còn sót lại trong đám quân của gã và chạy trốn. Alanna đuổi theo.

“Quay lại đây, đồ hèn!”, cô thét lớn.

Gã khổng lồ ngoái đầu lại, vừa cười vừa vung vẩy cây kiếm pha-lê. Nhưng tràng cười tắt ngang khi một mũi tên màu đen cắm ngập vào ngực gã. Những mũi tên khác quật mấy tên cướp còn lại gục xuống; chỉ có hai tên chạy thoát. Bị năm người sa mạc mặc đồ trắng toát đuổi theo, chúng thúc ngựa chạy như có quỷ bám.

Đúng khi Alanna trèo xuống ngựa thì một người Bazhir thúc ngực phi tới bên, áo dài kiểu Burnus màu trắng của anh ta được thắt ngang lưng bằng một dải băng đỏ rực. Cô nhìn trân trân cơ thể gã kẻ cướp vùng đồi vừa sử dụng cây kiếm pha-lê. Vật thể lóng lánh nọ đang trong cát, sát bên gã. Nó sáng lóe lên và đột ngột, phát ra những tia chói gắt khiến Alanna bị lóa mắt. Cô thoát đờ người: trước mắt cô là một đám lửa màu vàng cam cùng một hình ảnh.

Một ngón tay thẫm màu - hay đó là một cây cọc - trở thẳng lên bầu trời xanh ngắt trong suốt như pha-lê. Đứng trước nó là một người đàn ông trong bộ quần áo rách rưới màu xám. Ánh mắt ông ta lộ rõ vẻ điên cuồng. Không trung có mùi khói của gỗ cháy.

Ánh nhìn của cô rõ ràng trở lại, ảo ảnh biến mất.

Alanna thọc tay xuống dưới áo sơ mi, rút ra tấm bùa hộ mạng mà Đức Mẹ đã tặng cho cô trước đây ba năm. Vốn nó là một mẫu gỗ đang cháy được nữ thần rút ra từ đồng lửa trại của cô. Dù được bọc một lớp ngọc trong suốt bên ngoài, ngọn lửa nhỏ bên trong vẫn bập bùng cháy

suốt. Khi cầm bùa lên tay là Alanna lại nhìn được không trung quanh cô có phép thuật hay không. Nếu có, phép lực sẽ hiện lên như một quyền lực bốc lửa trong không khí. Bây giờ cũng vậy, một quầng sáng màu cam đang bập bùng bao quanh cây kiếm. Cô nhăn trán. Mới đây thôi, cô vừa va phải một trận quyết tử với đứng phép thuật màu sắc này. Đó là một hồi ức không hề dễ chịu.

Người Bazhir đã đi theo cô, bây giờ dùng chân hất cát phủ lên cây kiếm.

“Nó là đồ ác”, ông ta nói khẽ, giọng khàn khàn. “Cứ để sa mạc giữ nó.”

Bị phép thuật phân tâm, Alanna bây giờ mới nhận thấy là nước mắt đang lăn xối xả trên má. Cô có cảm giác vừa đánh mất một người bạn, chứ không phải chỉ một cây kiếm, cây Tia Chớp.

Một tia lỏng lách nhỏ nhoi của thép chạm vào tia nhìn. Cô đứng lại, nhặt lên lưỡi kiếm bị gãy, đút vào bao kiếm và buộc chặt vào bao cả phần đốc kiếm giờ đây đã trở thành vô giá trị. Chừng nào cô không rút vũ khí ra, sẽ không một ai nhận thấy là kiếm bị gãy.

Khi chú Coram phi tới bên cô trên con ngựa thiện thì Alanna đã trèo lên ngựa và ngồi thẳng bên cạnh anh bạn mèo Mãi Trung Thành. “Chú rất tiếc, bé con”, chú nói khẽ và đặt tay lên cánh tay cô. “Chú biết, cây kiếm này có ý nghĩa với cháu đến mức nào. Nhưng bây giờ chưa phải lúc nghĩ chuyện đó. Bọn đàn ông này rất có thể là bạn bè, mà cũng có thể không. Không biết tại sao bọn họ lại cứu mạng ta. Tốt nhất là cháu chuẩn bị tinh thần nói chuyện với họ đi.”

Alanna gật đầu, gắng gom góp tinh thần. Nhóm cứu tinh của cô đã tạo thành một vòng tròn rộng thoáng bao quanh cô và chú Coram. Giờ đây người đàn ông vừa phủ cát lên cây kiếm pha-lê tiến đến gần họ. Bàn tay ông ta nhẹ nhàng điều khiển một con ngựa đực vạm vỡ màu nâu hạt dẻ. Những người khác lùi ra nhường chỗ. Cả một lúc lâu, ông ta không nói gì.

Ông ta chỉ nhìn cô trân trân.

Cuối cùng ông ta gật đầu. “Tôi là Halef Seif, thủ lĩnh của bộ tộc Chim Ưng Nhuộm Máu thuộc dân tộc Bazhir”, ông ta nghiêm trang nói. “Những người vừa bỏ mạng là những kẻ xâm phạm miền cát của chúng tôi. Chúng phi ngựa vào đây mặc dù chưa được phép. Cả các người cũng tới đây không có lời mời. Tại sao chúng tôi không nên cư xử với các người giống như cách chúng tôi vừa cư xử với bọn họ? Hãy nói cho tôi biết, Người-Đàn-Bà-Phi-Ngựa-Như-Đàn-Ông?”

Alanna kiệt lực giơ tay cọ trán. Cô quá mệt mỏi và quá phiền muộn, chẳng còn sức hào hứng với những câu đố đầy lịch sự được coi là khuôn phép giao tiếp của người Bazhir. Cư xử với những chiến binh vùng sa mạc không phải chuyện dễ dàng. Alanna may mắn vì đã có đích thân một chuyên gia dạy cho cô biết tập tục của họ.

Mãi Trung Thành trèo lên vai cô, khiến đám dân sa mạc nổi lên một tràng rì rầm. Alanna giận dữ nhìn anh bạn mèo. Rõ ràng là chàng ta biết chàng ta sẽ khiến đám dân Bazhir này mất bình tĩnh tới mức nào. Mèo đen với mắt tím không phải thứ họ thường thấy, cô nghĩ thầm. “Bạn quá nặng rồi đó, không còn thích hợp với trò vắt vẻo trên đó đâu”, cô thì thầm.

Cô nàng đừng lo, Mãi Trung Thành đáp lời. Tiếng meo meo của chàng ta từ nhiều năm nay đối với Alanna đã rõ ràng như tiếng người nói. Giờ nói chuyện với bọn họ đi.

Đột ngột, lòng tự tin và năng lượng quay trở lại trong cô. “Tôi hy vọng rằng quý ngài sẽ cư xử công bằng với chúng tôi, thưa Halef Seif của bộ tộc Chim Ưng Nhuộm Máu”, cô đáp. “Chúng tôi không ăn trộm, cũng không làm hại ai. Chúng tôi, người bạn của tôi và tôi, chỉ muốn phi ngựa xuống phía nam. Liệu quý ngài có làm hại đến một chiến binh của nhà vua không?”

Trò chơi của cô không gây được hiệu ứng. Halef Seif nhún vai. “Chúng tôi không biết tới nhà vua nào.”

Alanna nghe thấy chú Coram nôn nóng cựa quậy trên yên cương. Rõ ràng là sẽ đơn giản hơn rất nhiều, nếu họ gặp phải những người

công nhận vua Roald của Tortall. Chắc chắn những kẻ ngoại đạo sẽ chẳng vui mừng khi đối mặt với hiệp sĩ trẻ trung và kỳ quặc nhất của vua Roald.

“Quý ngài không biết đến nhà vua nào, nhưng những người khác cùng dân tộc với quý ngài thì có. Nếu họ biết quý ngài bắt giam một nữ hiệp sĩ của vua Roald cùng bạn đường của cô ta, chắc họ sẽ khuyên quý ngài nên thận trọng”, Alanna cảnh báo.

Câu này khiến đám người cưỡi ngựa bật lên một tràng cười chế nhạo. Chỉ có người cầm đầu bọn họ vẫn giữ nét mặt lạnh lùng dữ dội. “Có phải vua của các người bất lực đến mức dùng cả phụ nữ làm chiến binh? Chúng ta không thể tôn trọng một nhà vua như thế, cũng không thể tôn trọng một người đàn bà lại trơ trẽn đến độ mặc quần áo đàn ông và cưỡi ngựa mà không che mặt.”

Alanna trở về phía những gã đàn ông của miền đồi đã bị cô cùng chú Coram tiêu diệt. “Cả bọn chúng cũng đã coi tôi không phải là một đối phương xứng đáng. Quý ngài có tin chắc, hai chúng tôi sẽ ngã xuống dưới lưỡi kiếm của chúng, nếu quý ngài không hỗ trợ? Chúng đã chặt gãy kiếm của tôi.” Cô khó nhọc nuốt khan rồi thêm vào: “Nhưng một lưỡi kiếm thì đã là gì? Tôi còn rìu, còn dao găm và còn thương. Tôi có Coram Smythesson bọc lưng cho tôi, cũng như tôi bọc lưng cho chú ấy.”

“Những lời lẽ lớn lao của một người đàn bà nhỏ bé”, Halef Seif nhận định. Nét mặt bình thản không cho biết ông ta đang nghĩ gì.

Một người cưỡi ngựa, cao lớn hơn hẳn những người còn lại, đột ngột thúc ngựa về phía trước. Anh ta nhìn Alanna trân trân, cho tới khi đột ngột hài lòng gật đầu. “Chính cô ấy!”, anh ta kêu lên. “Halef, cô ấy chính là người mà huyền thoại của ta gọi là Nữ Thần Ánh Sáng!”

“Nói tiếp đi, Gammal!”, Halef ra lệnh.

Chiến binh lực lưỡng cúi chào Alanna thật thấp, thấp hết mức mà yên cương cho phép. “Quý ngài có còn nhớ đến tôi”, anh ta hỏi giọng đầy hy vọng. “Tôi đứng canh ở cổng nhỏ nhất của phía tây thành phố

đá, nơi những người phương bắc gọi là Persopolis. Việc xảy ra cách đây sáu mùa mưa. Chủ nhân của ngài, Người Mắt Xanh, đã mua sự im lặng của tôi bằng vàng.”

“Dĩ nhiên!”, Alanna nói và cười rạng rỡ. Bây giờ cô đã nhớ ra. “Anh còn nhớ xuống đồng tiền và cắn thử.”

Người đàn ông to cao liếc xéo về phía thủ lĩnh. “Chính cô ấy! Cô ấy đi cùng với hoàng tử mắt xanh, Thần Bóng Đêm, và cả hai người đã giải phóng cho chúng ta khỏi ách thống trị của Thành Phố Đen.” Anh ta giơ tay làm dấu hiệu đuổi tà. “Sáng hôm đấy tôi đã để cho họ đi qua cổng thành ra ngoài!”

Halef nhăn trán quan sát Alanna. “Anh ta nói thật không?”

Alanna nhún vai. “Hoàng tử Jonathan và tôi đã cưỡi ngựa xuống Thành Phố Đen, chuyện đó đúng”, cô khẳng định. “Và chúng tôi đã chiến đấu với bọn Ysandir - bọn Người Vô Danh”, cô hồi hả thêm vào, khi những người quanh cô nôn nóng lắm bầm. “Và chúng tôi đã chiến thắng bọn chúng. Không phải chuyện dễ.”

Một người đàn ông gầy gò mặc bộ đồ màu xanh lục của các phù thủy Bazhir - họ cũng là pháp sư, nhưng chỉ có chút ít phép lực - gạt mũ trùm đầu ra sau. Bộ râu rậm của ông ta chĩa thẳng tới trước từ một cái cằm nhọn nhọn. “Nó nói láo!”, gã thét lên và thúc ngựa chen vào giữa Alanna và nhóm người cùng bộ lạc. “Nữ Thần Ánh Sáng và Nam Thần Bóng Đêm đã cưỡi trên một chiếc xe ngựa rục lửa bay lên trời khi những kẻ vô danh bỏ mạng. Cái đó ai cũng biết!”

“Họ quay trở lại thành phố đá, mà là cưỡi ngựa”, Gammal bướng bỉnh đáp. “Và con ngựa cái mà Nữ Thần Ánh Sáng cưỡi là con này đây - nó có màu của cát và bờm với đuôi trắng như mây.”

Trong khi những người Bazhir cãi cọ, Coram lại gần cô. “Cháu lại bày ra trò gì thế?”, chú hỏi khẽ.

“Đúng hơn thì chú phải hỏi rằng, bọn cháu đã từng bày trò gì vậy, Jon và cháu”, Alanna nói qua bờ môi mím hờ. “Cháu đã kể cho chú nghe rồi, là bọn cháu đã đến Thành Phố Đen. Đúng không nào? Ở đó

chúng cháu đã chiến đấu chống lại bọn ma và Jon được biết thật ra cháu là con gái. Chuyện xảy ra sáu năm về trước.”

“Nếu biết là phải đi đây đi đó với một huyền thoại, thì chắc ta đã cân nhắc kỹ hơn”, chú Coram lầm bầm.

“Im lặng!”, Halef ra lệnh cho tất cả. Thế rồi anh ta xoay sang phía Alanna. “Hãy để tôi tạm thời tin rằng quý nàng là một nữ chiến binh của nhà vua phương bắc, Người-Đàn-Bà-Phi-Ngựa-Như-Đàn-Ông. Tấm khiên của quý nàng là một bằng chứng. Là thủ lĩnh của bộ tộc Chim Ưng Nhuộm Máu, tôi mời quý nàng chia lửa cùng chúng tôi tối nay.”

Alanna thoáng nhìn người Bazhir cao lớn. Mình có còn sự lựa chọn nào khác không, cô cân nhắc. Sau cùng cô cúi mình. “Lời mời của quý ngài là vinh hạnh cho chúng tôi. Dĩ nhiên chúng tôi không nghĩ tới chuyện từ chối.”

Căn lều mà người ta dành cho cô và Coram rộng rãi và thoáng khí. Nó được trang bị đầy đủ gối mềm và thảm trải. Alanna thả người rơi xuống đất và nghĩ về những gì mà cô vừa nhìn thấy trong ngôi làng này. Nếu tính sơ qua theo số lều thì bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu có ít nhất 20 gia đình. Một số người còn độc thân chắc sống chung với nhau trong một lều lớn, xa cha mẹ. Gã phù thủy, kẻ buộc ngang áo Burnus màu trắng của gã bằng một dải băng xanh lục, đã bước vào căn lều lớn nhất làng. Theo những gì mà ông thầy của cô là Sir Myles đã giải thích, thì chỗ hăn ở cũng đồng thời là đền thờ của cả bộ lạc.

Dòng toan tính của Alanna bị khuấy rối bởi ba thành viên trẻ tuổi của bộ lạc. Hai em đeo khăn che mặt, loại khăn mà mọi phụ nữ Bazhir phải sử dụng ngay sau kỳ hành kinh đầu tiên. Cô thiếu nữ lớn hơn bưng một khay đồ ăn và rượu vang, thận trọng đặt nó xuống khoảng đất giữa chú Coram và Alanna. Cô thứ hai và một cậu bé xinh xắn cao dong dong thì đứng nhìn các vị khách trân trân.

“Chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn bà mà màu mắt không đen”, cậu thiếu niên bộc trực nói. “Có phải nước mưa ở miền

bắc rơi từ trên trời xuống rửa mất màu mắt đi?”

“Dĩ nhiên là không, Ishak”, cô thiếu nữ nhỏ tuổi hơn đáp. “Nếu mà như thế, tại sao mắt chị ấy màu tím?”

“Ishak! Kourrem! Có im đi chưa!”, cô thiếu nữ cầm khay gầm lên. Cô cúi thật thấp chào Alanna và Coram. “Xin tha thứ cho bạn tôi. Cả hai đứa quên mất chúng nó đã được xếp vào hàng người lớn của bộ tộc rồi.” Giận dữ, cô ta long mắt lên với cặp trẻ. “Tao để cho bọn mày đi theo vì bọn mày đã hứa không mở mồm nói một câu. Bây giờ bọn mày quên lời rồi.”

“Tao đâu có thề với tổ tiên tao”, cậu thiếu niên tên là Ishak tự bào chữa.

“Con mèo của chị có cho em vuốt một chút không?”, cô thiếu nữ nhỏ hơn là Kourrem vừa xoay về phía Alanna vừa hỏi. “Nó cũng có mắt màu tím. Nó rất đẹp. Có phải con mèo của chị chính là anh trai chị, bị một pháp sư tài giỏi biến thành mèo.”

Mãi Trung Thành hưởng ứng lời khen bằng nét mặt tự mãn, chậm chậm đi sang phía nhóm khách, vênh vang để cho bọn trẻ vuốt ve và ngưỡng mộ.

Lời phỏng đoán rằng cô và Mãi Trung Thành có họ với nhau khiến Alanna mỉm cười. Đã có nhiều người ngạc nhiên về chuyện cô và anh bạn mèo có cùng màu mắt.

“Không”, Alanna đáp và rót rượu vang cho mình cùng chú Coram. “Mãi Trung Thành là một con mèo, chỉ có thể thôi. Anh trai chị cũng là một pháp sư. Nhưng anh ấy còn mang hình người. Ít nhất là trong lần gặp anh ấy vừa qua.”

“Em tên là Kara”, cô thiếu nữ lớn hơn tuyên bố. “Em được phân hầu hạ chị cho tới khi bộ tộc quyết định về số phận chị. Và bây giờ bọn em phải đi rồi.” Cô miễn cưỡng thêm vào. “Người ta cấm bọn em ở lại đây quá lâu. Akhnan Ibn Nazzir nói rằng tụi chị sẽ làm bọn em hư hỏng nếu bọn em không cẩn thận.”

Alanna và Coram lo lắng nhìn nhau. “Cái gã, cái gã...” Coram nhăn mặt, bởi chú không thể nhớ được cái tên Bazhir nghe chói tai đó. “Cái gã vừa nói là bọn ta sẽ làm hư các cháu, là ai vậy?”

“Akhnan Ibn Nazzir”, Ishak nói vọng lại từ khuôn cửa. “Thầy phù thủy. Ông ấy bảo các người là quý và các người đến đây để thử thách tôn giáo của chúng tôi.”

Coram đảo mắt lên trời. “Ibn Nazzir là một gã ngu già cóc để với bộ râu giống cỏ dại.”

Kinh hãi, Kara đẩy cả hai đứa ra khỏi lều. Coram lo lắng lắc đầu. “Chuyện không hay chút nào”, chú thú nhận. “Cháu nghĩ sao, chú có thể làm được chuyện gì không?”

Alanna lúc đó vừa phủ lên mình một tấm chăn thô. “Cháu định ngủ một chút.” Cô ngáp. “Chừng nào bộ lạc này chưa quyết định họ muốn làm gì với ta, thì ta cũng chẳng làm được gì hết.”

Chỉ một tích tắc sau, cô đã ngủ thật sâu. Mãi Trung Thành cuộn mình nằm bên mũi cô.

Đúng lúc chú Coram uống bát rượu chà là thứ ba thì Halef Seif ngó đầu vào lều. “Khi cô ta ngủ, trông cô ta dịu dàng hơn”, ông ta khẽ nói. “Khi cô ta tỉnh dậy, nói với cô ấy rằng bộ tộc sẽ quyết định về số phận của các người bên lửa trại, trước bữa ăn tối. Tôi sẽ cho người đến gọi.”

Coram gật đầu và uống cạn bát rượu. Alanna nói đúng. Hiện thời họ không thể làm gì. Thế nên chú cũng duỗi dài chân ra và ngủ thiếp đi.

Đúng khi những tia nắng nhợt đi ở phía tây thì Alanna thức dậy. Chú Coram đang ngáy, Mãi Trung Thành đã biến khỏi lều. Vừa ngáp vừa vươn vai, cô bước ra phía trước lều. Ngôi làng yên ắng đến kỳ quặc và gậy ấn tượng bị bỏ rơi. Đúng khi cô muốn đi một vòng quanh làng để tìm hiểu thì có người tóm lấy chân cô, đó là cậu bé Ishak đang ngồi co ro bên cửa lều. Cậu đặt một ngón tay lên miệng cảnh báo và dẫn cô quay trở lại lều.

“Đây là khoảng thời gian của Giọng Nói”, cậu giải thích. Coram cũng vừa tỉnh dậy và vuốt mái tóc rối bù. “Tất cả những người lớn của

bộ lạc phải tham gia, chỉ có em được giao nhiệm vụ canh chừng bọn chị.”

Cậu bé ngẩng đầu lên khi tiếng người vang lên ở phía ngoài. “Xong rồi đấy. Chút nữa họ sẽ gọi bọn chị. Em sẽ dẫn bọn chị đến chỗ họ.”

“Chẳng lẽ cháu không sợ là bọn ta sẽ làm hư cháu hả?”, chú Coram vui vẻ hỏi.

Cậu bé lắc đầu. “Halef Seif nói rằng chỉ những đứa nào muốn hư hỏng thì mới bị kẻ ác tấn công. Halef Seif là người thông thái, chú ấy hiểu rõ người khác.”

“Có thông thái hơn phù thủy của bọn em không?”, Alanna hỏi.

“Akhnan Ibn Nazzir là một con gà trống sa mạc già quắt”, cậu bé giận dữ đáp. “Pháp thuật của lão ta gây hại nhiều hơn là mang lợi.” Cậu bé nhìn về phía Alanna, mặt đầy hy vọng. “Ibn Nazzir nói chị là một pháp sư của miền bắc. Chị dạy pháp thuật cho em chứ? Nhìn đây! Em biết một chút rồi này.” Cậu chìa tay ra và tập trung vào quả cầu lửa màu đỏ nho nhỏ đang mọc từ từ trên đầu ngón tay cậu.

Alanna gạt tay cậu đi và bẻ gãy sự tập trung của cậu. “Chị không thích pháp thuật”, cô gằn giọng. “Mà chị cũng không muốn biết kỹ phép lực của mình. Pháp thuật chỉ mang lại đau khổ và cái chết thôi.”

Kara ló đầu qua cửa lều và cúi chào. Rồi cô thiếu nữ ra lệnh: “Ishak, giúp các vị khách của chúng ta chuẩn bị.” Cô nuốt khan và nhìn Alanna. “Chị có cần giúp không, Người-Đàn-Bà-Phi-Ngựa-Như-Đàn-Ông?”

Alanna mỉm cười. “Cảm ơn em, Kara, nhưng chị tự làm được.”

Thiếu nữ cúi chào lần thứ hai. “Ishak sẽ đưa các quý khách đến đám lửa lớn, ngay khi quý khách chuẩn bị xong.” Nói xong, cô thiếu nữ buông cho cửa lều phủ xuống.

Chú Coram lúc đó đã loay hoay mở một túi yên cương của Alanna để lấy ra chiếc áo xích và bộ giáp bọc chân. Ishak lấy hơi thành tiếng, đầy ngưỡng mộ trước bộ trang bị hiệp sĩ. Về kính cần, cậu nhẹ vuốt trên lớp kim loại giáp vàng. Alanna đã được tặng cả hai thứ này nhân

ngày sinh thứ 18 của cô. Áo xích cùng những mảnh giáp che chân đã được đặt làm riêng cho cô, nhẹ hơn rất nhiều so với các loại áo giáp làm bằng kim loại bình thường khác. Cô buộc ngang lưng chiếc dây dắt ngọc thạch anh tím và cưỡi bao kiếm cùng bao dao găm, vì đến gặp chủ nhà mà mang vũ khí là mất lịch sự. Ngoài ra lòng cô vẫn nhói đau mỗi khi nhìn Tia Chớp. Cuối cùng, cô treo vào thắt lưng một đôi găng tay bọc sắt, có mang biểu tượng con sư tử cái chồm dậy rồi gập đầu về phía chú Coram. “Cháu chờ hai người ở bên ngoài”, cô nói nhẹ nhàng. “Cháu cần thời gian suy nghĩ.”

Thật ra thì cô vừa nghe thấy tiếng Mãi Trung Thành gừ gừ nhè nhẹ sát bên lều. Cô bước ra khỏi lều, đi về phía anh bạn mèo và nhanh lẹ đưa mắt nhìn quanh trong bóng tối đang nhanh chóng ập xuống. “Bạn muốn gì?”, cô thì thào. “Ta phải...”

Những bóng tối chuyển động. Alanna thoát đờ người ra. Akhnan Ibn Nazzir xuất hiện. Gã cười một con ngựa và cùng với nó biến vào bóng đêm. “Bạn nghĩ gã ta định làm gì?”, Alanna hỏi anh bạn mèo của cô. “Bạn nghĩ là gã định làm hại bọn ta không?”

Có, ta nghĩ thế, mèo trả lời. Gã vừa dò hỏi đám trẻ con đến đây xem cô nàng có đồ nào quý không. Ta hầu như không tin rằng gã hỏi điều đó vì có thiện ý.

Alanna thở dài rồi đi theo Ishak và Coram đến chỗ lều trại. Cuộc sống chẳng lẽ vẫn chưa đủ phức tạp khó khăn đến mức cô phải có thêm kẻ thù là một tay phù thủy Bazhir?

Họ để cô ngồi bên phải Halef Seif. Chú Coram ngồi xuống cạnh cô, Mãi Trung Thành nhảy lên cặp chân đã khoanh lại trong thế tòa sen của cô. Trong khi những người đàn ông của bộ lạc tụ tập lại trong vòng sáng của đám lửa, Alanna nhìn Halef Seif kỹ hơn. Bây giờ, khi ông ta đã gạt phần mũ trùm đầu của chiếc áo Burnus ra sau, cô đoán ông ta chừng gần bốn mươi. Ông ta gầy, mũi quặp và từ hai cánh mũi có những đường hằn rất sâu chạy xuống khuôn miệng mỏng. Một người đàn ông đã kinh qua nhiều chuyện, Alanna tự nghĩ.

Đám phụ nữ của bộ lạc đứng phía sau những người đàn ông. Những cặp mắt sáng lóng lánh trên khăn che mặt. Alanna gắng che giấu cảm giác nôn nao bồn chồn. Cô muốn là bạn của những con người này, nhưng cô không biết liệu họ có muốn trở thành bạn của cô. Một vết tối màu lục khiến cô chú ý. Cùng với những người khác, Alanna xoay lại và nhìn thấy tay phù thủy đang ngồi xuống đối diện với Halef Seif. Trông gã đầy hài lòng và có cái gì đó mách cho Alanna biết rằng, gã hoàn toàn không có thiện ý.

Halef cất giọng để tất cả những người khác cùng nghe thấy. “Bộ lạc chúng ta đang chia thành hai phe. Một phe nói rằng ta cần phải đón tiếp hai người xâm phạm này, bởi đây là một người được các thần linh lựa chọn cùng người hầu của cô ấy, và cả hai người xứng đáng cho chúng ta tôn trọng. Phe bên kia đòi cái chết của họ, bởi lẽ đây là những bầy tôi của nhà vua phương bắc, và bởi một phụ nữ không được phép cư xử như đàn ông. Tập tục của chúng ta quy định rằng, người lạ phải nghe ý kiến của cả hai bên rồi nói ý kiến của chính họ. Từ xưa đến nay vốn thế. Trước khi những người khác lên tiếng, tôi muốn nói những gì tôi phải nói. Tôi là thủ lĩnh của bộ tộc Chim Ưng Nhuộm Máu: Đây là quyền của tôi.

Tôi không biết liệu người đàn bà này có thật sự là Nữ Thần Ánh Sáng, người đã đến cùng với Thần Bóng Đêm để giải phóng chúng ta khỏi ách thống trị của Thành Phố Đen. Cô ta khẳng định cô ta đang phục vụ cho nhà vua phương bắc, vốn là kẻ thù của chúng ta. Nhưng cô ta đến đây với ý định thân thiện, cho tới khi bị đám đàn ông Vùng Đồi tấn công. Cô ta chiến đấu tốt; cô ta và người hầu của cô ta đã giết nhiều gã đàn ông Vùng Đồi, những kẻ cũng là kẻ thù của chúng ta.

Cô ta cười gượng như một người đàn ông, không che mặt như một người đàn ông. Chiến đấu như một người đàn ông. Vậy thì cô ta cũng cần phải chứng tỏ bản thân như một người đàn ông. Cô ta cần chỉ ra rằng cô ta được quyền mang vũ khí và xứng đáng là bạn của chúng ta.” Halef Seif đã nói hết và khẽ nghiêng đầu xuống.

Cuộc bàn luận bắt đầu. Người lên tiếng tiếp theo là tay phù thủy. Alanna không ngạc nhiên khi gã ta coi cách ăn mặc cũng như lối sống của cô là một sự báng bổ thần linh. Một vài tu sĩ trong cung điện nhà vua cũng đã nói như vậy, không ít thì nhiều, khi được biết hiệp sĩ Alan thật ra là con gái. Sau tay phù thủy, đến lượt Gammal. Thêm một lần nữa, anh ta kể lại những sự kiện kỳ lạ đã xảy ra ở Thành Phố Đen cách đây sáu năm trời.

Một người Bazhir cao to có tên là Hakim Fahrar nói đến sự trừng phạt dành cho mọi kẻ lạ: tử hình. Những người khác trong bộ lạc đòi giảm bớt, lập luận rằng, những người không thay đổi theo thời gian sẽ bị đẩy vào cảnh diệt vong. Cuộc bàn cãi kéo dài mãi, không muốn kết thúc. Mãi Trung Thành đã kịp ngủ một giấc. Nếu đây không phải là mạng sống của cô và Coram, chắc chắn Alanna đã thấy nhàm chán khi phải nghe những lời phát biểu dài dòng. Nhưng trong tình thế này, mỗi lúc cô một tôn trọng hơn thủ lĩnh Halef Seif, người khẳng khẳng muốn nghe ý kiến của từng thành viên trong bộ tộc. Đây không phải lần đầu tiên - và chắc chắn không phải lần cuối cùng - cô nhận thấy việc mỗi thành viên đều có quyền phát biểu ý kiến riêng là quan trọng đến mức nào đối với người Bazhir. (Trong một số việc, họ thậm chí cho cả phụ nữ tham gia, sau này cô được biết như vậy.)

Chỉ có một chi tiết khiến cô bối rối. “Giọng Nói đã tôn vinh cô ấy cùng hoàng tử mắt xanh khi họ quay trở về từ cuộc chiến với những kẻ vô danh”, Gammal nóng nảy giải thích với gã phù thủy.

“Nhưng Giọng Nói cũng cho rằng, chính chúng ta phải quyết định về số phận cô ấy”, Halef cảnh báo. “Bình tĩnh đi. Tôi sẽ xử công bằng.”

Alanna nhăn trán. Ishak có nói tới “thời gian của Giọng Nói”, giờ đây Gammal và thủ lĩnh cũng nói đến “Giọng Nói”. Đã lần nào Myles kể cho mình về một vị thần hoặc một thầy tu nào đó của dân tộc Bazhir có cái tên như vậy không, cô cân nhắc. Mình tin là không. Nếu

mình sống qua đêm hôm nay, mình phải hỏi Halef Seif cho rõ xem “Giọng Nói” đó là gì.

Người đàn ông lớn tuổi nhất bộ tộc giơ tay lên. “Có một cách để giải thích vị thế của người đàn bà này. Cô ta đeo vũ khí như một người đàn ông - hãy để cô ta chiến đấu như một người đàn ông. Hãy cho cô ta quyền nhận lời phán xử qua một cuộc đấu tay đôi. Nếu cô ta thắng, bộ lạc chúng ta nên tiếp nhận cô ấy. Nếu cô ta thua, cả người hầu của cô ta sẽ phải chết theo.”

Gã phù thủy nhảy dựng lên và la lối: “Người giết được ả ta sẽ được thần linh ban phước! Tôi thề như vậy!”

“Thế tại sao ông không tự tay giết tôi đi, nếu ông đang gắng sức được các thần linh ban phước?”, Alanna hỏi lại bằng giọng dịu dàng. Những tiếng cười bị dồn nén vang lên; gã phù thủy xoay phắt về, long mắt nhìn Alanna trong vẻ độc ác.

“Nó chế nhạo tập tục của chúng ta!”, gã kêu lên

“Tôi chỉ chế nhạo một tay phù thủy đang xăm soi những đồ vật của tôi và la hét đòi tôi chết đi, vu cho tôi tội báng bổ thánh thần. Ông có muốn phủ nhận là ông có quan tâm đến đồ đạc của tôi không?”, cô bình tĩnh hỏi và nhìn thẳng vào mặt gã.

Halef trầm ngâm gãi cằm. “Một phần ba của cái của cô sẽ thuộc về người giết cô. Một phần ba thuộc về thủ lĩnh và một phần ba thuộc về thầy cúng. Tập tục xưa nay vẫn thế.”

Alanna giận dữ mỉm cười. “Tôi cũng đoán thế.”

Halef Seif giơ cao tay. “Những người đàn ông của bộ tộc sẽ biểu quyết xem liệu một người đàn bà cười ngửa như một người đàn ông có quyền được phán xử qua một cuộc đấu tay đôi.”

Đám phụ nữ luồn lách vào hàng đàn ông, phân phát những mảnh giấy da nho nhỏ, cọng lau để viết và mực. Rồi họ quay trở lại, thu thập những mảnh giấy đã được viết. Halef Seif đếm, thận trọng mở chúng ra rồi chia làm hai nhóm trước mặt ông, sao cho không ai có thể trách móc là ông đã can thiệp vào cuộc biểu quyết bằng bất kỳ một cách nào

đó. Thêm một lần nữa, Alanna khâm phục tính trung thực của người Bazhir.

Cuối cùng, người ta đếm các ý kiến. “Cuộc đấu tay đôi sẽ xảy ra. Quyết định là như vậy”, Halef Seif tuyên bố.

Chương 2. Bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu

Alanna đứng dậy và bồn chồn chùi bàn tay đột ngột dẫm mồ hôi vào lớp áo quân phục. “Tôi chấp nhận quyết định của bộ lạc. Ai sẽ chiến đấu với tôi?”

Hakim Fahrar đứng dậy. “Luật là luật. Tôi sẽ chiến đấu cho bộ lạc.”

Alanna cúi xuống, cời ủng và tất, đồng thời đưa mắt đánh giá đối phương. Anh ta cao hơn cô cả một cái đầu cộng thêm bờ vai, và ánh lửa soi rõ những cơ bắp rắn chắc nổi lên cuộn cuộn trên cơ thể để trần. Anh ta gây ấn tượng nhanh nhẹn và khéo léo, nhưng liệu có thực như thế hay không thì phải chờ vào cuộc chiến mới rõ.

Đôi bàn tay chai sần của chú Coram bỗng trở thành rất dịu dàng khi chú buộc tóc cho Alanna bằng một sợi dây da. Khi cô bắt đầu với những động tác khởi động, chú quỳ xuống bên cô. “Cẩn thận!”, chú thì thào, “ở đây người ta chiến đấu cho tới chết.” Alanna xoa bàn tay vào cát cho khô. “Cháu chỉ giết người khi không còn đường nào khác”, cô đáp khẽ. Cô bắt giặc phải nhớ lại cuộc đọ kiếm gần đây nhất của mình.

Chú Coram nhún vai. “Dù sao chẳng nữa - nếu phải quyết định liệu cháu chết hay anh ta, thì tốt nhất hãy chọn anh ta.”

Alanna tinh nghịch mỉm cười với người thầy lâu năm của mình và giơ tay đón cây dao găm mà Ishak vừa lấy từ lều cô mang lại. “Cháu không phản đối”.

Trong khi chờ tay phù thủy dọn dò cảnh báo đối phương, bàn tay trái của Alanna sờ lên viên ngọc lửa. Cô không thể tự xua đi hồi ức về cuộc đấu kiếm cách đây bốn tuần lễ. Nó đã kết thúc bằng cảnh tượng công tước Roger von Conté nằm chết trên nền đại sảnh. Ngược với ngài công tước pháp sư, cô không căm thù người đàn ông này của bộ

lạc Chim Ưng Nhuộm Máu, và cô hy vọng rằng tối nay sẽ không có người phải chết.

Halef đứng dậy. “Anh đã sẵn sàng chưa, người đàn ông của bộ lạc chúng ta?”

Hakim giơ dao chào thủ lĩnh. “Tôi sẵn sàng.”

“Cô đã sẵn sàng chưa, bề tôi của nhà vua phương bắc?” Alanna chào, miệng khô khốc như giấy. “Tôi sẵn sàng.” Thủ lĩnh bộ lạc vỗ tay vào nhau, tạo những tiếng kêu chói gắt, người trong bộ lạc lùi xa ra. Hakim đi vòng quanh Alanna, cặp mắt cảnh giác cao độ.

“Chuẩn bị để chết đi!”, anh ta kêu lên.

Alanna khom người, im lặng nhìn anh ta đi vòng quanh mình. Cô chưa bao giờ học theo thói quen to mồm nhục mạ đối phương. Giờ không phải là thời điểm thích hợp để bắt đầu với nó. Thay vào đó, cô tuân theo lời khuyên của anh bạn Vua Kẻ Trộm Georg, theo dõi lưỡi dao của Hakim thật kỹ. Anh ta đâm tới, cô né sang bên, nhao trở lại và chém một phát vào ngực đối thủ. Anh ta nhảy lùi ra và lại bắt đầu đi vòng quanh cô. Phản ứng nhanh như chớp của Alanna đã khiến anh ta cần trọng.

Hakim ra một đòn tấn công giả, nhắm lên trên, rồi xóc dao ngược từ dưới lên. Alanna xoay sườn về phía Hakim khi cánh tay anh ta vung ngang qua cô, cô tóm tới, hất Hakim Fahrar lăn qua hông và quật anh ta ngã xuống. Coram vui mừng bật tiếng la - môn vật cho tới nay luôn là điểm yếu của Alanna - nhưng chú thoát im bật khi thấy đám dân Bazhir long mắt lên nhìn mình.

Hakim lộn một vòng rồi lại nhảy lên, trong khi Alanna đứng ra xa, không muốn tận dụng lợi thế của mình. Người đàn ông chùi hai tay vào quần, mắt nhìn cô không ngưng. Anh ta đổ mồ hôi và Alanna cảm nhận rõ nỗi sợ tỏa ra từ anh ta. Bài học hôm nay dạy cho anh ta không được coi thường phụ nữ, cô nghĩ như thế khi lại lao về phía Fahrar.

Anh ta giơ dao đón ngay bên dưới đốc dao của cô và dồn lực ấn hai con dao đang mắc vào nhau. Alanna buông ngã, cuộn lăn thật nhanh

rồi nhảy đứng lên. Hakim khụy chân đâm thẳng tới, nhắm vào bờ vai không được che chở của cô, nhưng Alanna xoay người né và đâm vào phần cánh tay chẳng chịt cơ bắp của đối thủ. Cô rút dao đúng lúc nắm đấm của anh ta đập vào xương sống cô, mạnh đến mức ép không khí bay ra khỏi phổi cô. Thêm một lần nữa, Alanna buông cho người ngã xuống và cuộn lăn ra xa. Giờ anh ta ném người vồ lấy cô. Lần này, cô giơ chân đập theo đà, khiến anh ta lao vọt qua đầu cô, bay là là qua khoảng đất trống.

Thở hỗn hển, cô cuộn người lăn tiếp rồi đứng dậy. Cả Hakim cũng đã nhòe dậy và lắc đầu dụi những giọt mồ hôi chảy vào mắt. Người đàn ông ra đòn quá chậm, cho cô đủ thời gian vào vị thế. Thật nhanh, Alanna tóm lấy cánh tay cầm vũ khí của đối phương, thúc mạnh cán dao găm vào ngang thái dương anh ta. Hakim gục xuống như một thân cây bị đốn. Anh ta không động dậy nữa.

“Cô có thể giết anh ấy”, Halef Seif tuyên bố. “Đó là quyền của cô.”

Alanna chùi khuôn mặt đầm mồ hôi. “Tôi không giết, nếu không cần thiết. Tôi căm thù những chuyện phí phạm kiểu đó.”

Mấy người đàn ông khiêng Hakim ra khỏi vòng tròn người, trong khi Coram đưa khăn sang cho cô. Mãi Trung Thành cọ người vào mắt cá chân cô. “Làm tốt đấy”, người lính lớn tuổi thì thầm. “Tất cả những người đã dạy học cho cháu đều có quyền tự hào về cuộc đấu này.”

Những người Bazhir bao quanh cô để chúc mừng. Chỉ vài người lùi ra, trong đó có tay phù thủy Akhnan Ibn Nazzir. Alanna muốn giảng hòa và chìa tay đi về phía ông ta. “Ta có muốn giảng hòa với nhau không?”, cô

hỏi. “Tôi không hề chống lại ông mà cũng không hề chống lại tập tục của các ông.”

“Đồ đàn bà trái tự nhiên!”, gã găm gừ. “Sự cân bằng còn bị hủy hoại chừng nào mà còn cư xử như đàn ông!”, gã giận dữ nhìn vào mặt những người Bazhir đang im lặng đứng quanh. “Bộ lạc của chúng

ta sẽ phải chịu hậu quả, cho tới khi đuổi được con quỷ cái này đi!” Nói xong, gã xiết lại tà áo Burnus rồi vênh mặt bước đi.

Một lúc, tất cả cùng im lặng. Cuối cùng Alanna nhún vai.

Cô xoay sang phía Halef Seif.

“Còn bây giờ?”, cô hỏi.

Gương mặt cứng rắn của người thủ lĩnh cho thấy ông không mấy ưa tay phù thủy. Người đàn ông nhún vai. “Luật là luật. Cô đã sống sót qua cuộc đấu tay đôi - bây giờ cô là người của chúng tôi.” Những thành viên của bộ lạc lầm rầm biểu ý đồng tình.

“Akhnan Ibn Nazzir không phải là người trẻ nữa. Ông ta khó làm quen với những ý tưởng mới”, Halef mỉm cười giải thích. “Bây giờ chúng tôi sẽ phong cô là một chiến binh của bộ lạc chúng tôi, cũng y như thế đối với Coram là người hầu của cô, nếu cô giới thiệu ông ta.”

“Dĩ nhiên là tôi giới thiệu chú ấy!” Câu hỏi mới kỳ quặc làm sao!

“Vậy thì đuổi cánh tay cô ra!” Halef hướng dẫn. Alanna vâng lời. Nhanh như chớp, thủ lĩnh rạch một vết khắc nông lên phía trong cánh tay cô. Rồi ông ta cũng đuổi cánh tay mình ra, làm giống như thế rồi ép vết thương của ông lên vết thương của cô.

“Hãy trở thành một với bộ lạc chúng tôi và một với dân tộc chúng tôi!”, ông ra lệnh. Đột ngột, giọng người đàn ông trầm hẳn xuống và vang rền. Alanna rùng mình, một phép thuật xa lạ tràn qua cơ thể cô. Bản năng cho cô biết, Halef Seif chỉ là một công cụ cho một phép thuật có mặt từ thuở đầu của những bộ lạc Bazhir.

Dòng máu trộn lẫn của họ chảy ra và nhỏ xuống cát. Những người đàn ông đứng xung quanh reo hò. Alanna giơ tay chạm vào viên ngọc lửa và nhìn thấy Gammal đang thực hiện nghi lễ đó với chú Coram. Một quầng pháp thuật màu trắng lóng lánh phát ra từ mỗi người đàn ông đang đứng bao quanh họ, tạo thành một khoảng sáng trong không trung.

Alanna để cho Ishak băng vết thương cho cô. Một thoáng, cô thấy thương chú Coram. Người lính già rõ ràng là rất đau khổ khi phải

tham gia vào một pháp thuật, cho dù là rất ngắn ngủi. Giờ thì họ đã thật sự trở thành người Bazhir, nối kết với dân sa mạc bằng máu và bằng pháp thuật.

Bữa tiệc bắt đầu. Phụ nữ mang đồ ăn lại, trong khi đàn ông kể cho hai thành viên mới nghe các câu chuyện cũng như những huyền thoại quan trọng nhất của bộ tộc họ. Khi Alanna mệt đờ người và quyết định đi ngủ thì khoảng trời phía đông đã chuyển xám. Người ta đã đưa chú Coram đến lều của những đàn ông chưa vợ. Bất chấp vị thế mới của cô, có vẻ người ở đây vẫn mong chờ cô cư xử theo đúng khuôn phép. Vui vẻ, cô thả người rơi xuống đồng gối và thiếp đi trong tích tắc.

Những tia nắng rọi thẳng vào mắt đánh thức Alanna dậy. Cửa lều mở, vị trí của mặt trời cho cô biết đã là giữa trưa. Rên lên dưới cái đầu đau buốt, cô lảo đảo đứng dậy.

“Bọn em chờ lâu lắm rồi”, Kourrem tuyên bố.

Alanna bực bội nhìn hai cô thiếu nữ Bazhir đã đón tiếp cô ngày hôm trước. “Đến sáng chị mới đi ngủ”, cô gằm gừ, biến ra phía sau một bức bình phong và thay quần áo. Cô thấy mình già cỗi; món rượu chà là mà cô uống đêm qua không hợp với cô cho lắm.

“Họ phong chị là một chiến binh của bộ lạc chúng ta.” Giọng Kara đầy kính cẩn. “Trong khi chị là một phụ nữ.”

Alanna khoác lên mình chiếc áo Burnus mới tinh màu nâu nhạt, được đặt bên cạnh trang phục của cô. Vì bây giờ đã là thành viên của dân tộc Bazhir, nên Alanna thấy mình cũng cần phải ăn mặc sao cho thích hợp. Cô bước ra từ phía sau tấm bình phong và rửa mặt trong một chậu nước. “Akhnan Ibn Nazzir nói rằng chị là một con quý cái”, Kourrem báo cáo. “Ông ta bảo rằng chị đã làm mất thế cân bằng của các thần linh. Ông ta muốn người trong bộ lạc giết chị.”

Alanna chùi mặt thật mạnh cho khô rồi chải tóc, trước khi trả lời: “Ngớ ngẩn. Nếu thế cân bằng của các thần linh bị rối loạn thì tại sao mặt trời vẫn mọc? Và nếu chị là quý thì sao bây giờ đầu chị lại đau thế này?” Cô lấy nước sạch và đánh răng.

“Có phải mọi phụ nữ ở miền bắc đều là chiến binh?”, Kourrem hỏi. Kara đặt lên bàn đồ điểm tâm: trái quả, nước quả ép để lạnh, những chiếc bánh mì nho nhỏ và phô-mai. “Có phải tất cả các chị đều là pháp sư và là quý?”

Alanna giơ tay bóp cái đầu đang đau. Có phải người ta mong chờ cô ăn hết tất cả những thứ này? “Chắc không đâu”, cô trả lời Kourrem. Vụng về, cô ngồi xuống trước cái bàn thấp tè và xếp hai chân vào nhau. Đột ngột, cô nảy ra một ý: “Các em có muốn ăn cùng chị không? Chị sẽ rất vui.” Điều này không hẳn đúng hoàn toàn với sự thật, nhưng chắc là hai cô thiếu nữ này đói hơn cô rất nhiều.

Với Kourrem thì không cần phải thúc giục, nhưng Kara chần chừ. “Như thế không hợp lệ”, cô thiếu nữ nói. Ánh nhìn trên nếp khăn che mặt tỏ ra bối rối.

“Dĩ nhiên là hợp lệ”, Alanna quả quyết. “Chị có phải là một phụ nữ không nào? Ít nhất thì chị vẫn còn là phụ nữ, vào lúc chị vừa kiểm tra lại.”

Đến đó thì cả Kara cũng phải mỉm cười. Hai thiếu nữ bỏ khăn bịt mặt xuống. Kara lớn tuổi hơn, tay chân nhỏ nhắn và mắt đen, tô điểm cho khuôn miệng là hai lúm đồng tiền sâu láy hai bên. Kourrem có cặp mắt màu nâu xám ranh mãnh và một cái cằm nhọn nhỏ. Ở độ tuổi dậy thì lớn nhanh như thổi thì hai thiếu nữ này quá gầy và quần áo quá tẻ. Theo những gì Alanna còn nhớ qua những bài học của thầy Myles, họ đã đủ lớn để lấy chồng. Người sa mạc ký hiệp ước gả cưới con gái của họ ngay khi các cô bắt đầu đeo khăn bịt mặt, vào độ tuổi 12. Tại sao hai cô thiếu nữ này còn chưa lấy chồng? Khi Alanna lấy một chiếc bánh mì, cả hai cô hau háu bắt đầu ăn cùng.

“Nếu như phụ nữ miền bắc không phải ai cũng là chiến binh”, Kourrem nhồm nhoàm nói tiếp. “Thì tại sao chị lại trở thành hiệp sĩ?”

Alanna cười gượng. “Chuyện đó không dễ”, cô thú nhận. Khi thấy cả hai cô em chăm chú lắng nghe, cô thở dài nói tiếp: “Ngày đó chị 10 tuổi. Mẹ chị qua đời khi sinh ra chị và người anh trai sinh đôi. Cha chị là học giả và ông coi trọng công việc của mình hơn con cái. Dạy dỗ bọn chị là chú Coram cùng cô Maude là thầy thuốc của làng. Thom, anh trai sinh đôi của chị, hoàn toàn không thích trò đi săn và bắn cung, ngược lại với chị. Anh ấy thích học pháp thuật. Khi cha quyết định gửi chị vào tu viện để học làm một quý bà thì chị không thích chút nào. Thom cũng không muốn vào cung điện để học thành hiệp sĩ.”

“VẬY là hai người đã đổi chỗ cho nhau”, Kourrem thì thào. Cặp mắt Kara bây giờ to như hai cái tách.

Alanna gật đầu.

“Thom làm giả thư của cha. Anh ấy đi tới thành phố của các thánh thần và chị giả làm người em trai song sinh của anh ấy, tên là Alan, đi vào cung điện.”

“Anh chị có phải mặc giả con gái không?”, Kara hỏi.

Alanna cười. “Dĩ nhiên là không. Các nữ tu của Đức Mẹ trong tu viện có dạy cho cả bọn con trai muốn làm thầy tu hoặc pháp sư cho tới khoảng năm 12 tuổi. Sau đó Thom chuyển sang học các thầy tu dòng Mithran, và kết thúc khóa học ở đó. Anh ấy mới rời tu viện cách đây vài tháng. Anh ấy là đại sư Mithran trẻ nhất từ xưa tới nay.”

“Anh ấy phải là một pháp sư đầy quyền năng”, Kara thở hắt ra.

“Đúng như thế”, Alanna trầm ngâm đáp. Thêm vào đó, anh ấy rất có chí tiến thủ, cô thầm nghĩ.

“Suốt những năm đó chị đã sống giả trai ư?”, Kourrem hỏi. “VẬY mà không ai phát hiện ra điều gì? Không một ai biết?”

“Một trong những thầy giáo của chị, Sir Myles von Olau, đã linh cảm thấy, vốn là có một lần chị phải sử dụng phép lực để cứu nạn hoàng tử Jonathan, khi anh ấy mắc bệnh sốt đở mồ hôi, và Myles có mặt ở đó. Chắc ông đã nhìn thấy một điều gì để lộ chị. Ông biết từ

những năm nay, nhưng không nói một lời. Và một lần khác, khi cần thầy thuốc, chị đã để lộ điều đó với anh Georg Cooper.”

“Anh Georg Cooper đó là ai?”, Kourrem hỏi.

Alanna lại cười. “Vua Kẻ Trộm.”

“Vậy là chị để lộ bí mật của chị với một tay kẻ trộm ư?” Kara há mồm ra lấy hơi.

“Chị biết là chị tin được anh ấy. Anh ấy luôn cư xử rất tốt với chị.”

“Còn ai nữa biết không?” Kourrem lại hỏi với cái miệng đầy ắp thức ăn.

“Hoàng tử Jonathan đã biết điều đó khi bọn chị chiến đấu chống lại bọn Ysandir.” Cả hai cô thiếu nữ vội vàng làm dấu trừ tà. Như tất cả những người Bazhir khác, họ lớn lên cùng nỗi sợ bọn Ysandir. “Chúng nó dùng phép lực thổi bay quần áo của chị đi”, Alanna đỏ mặt nói tiếp. “Lúc đó chị đã khá lớn rồi - không thể hiểu lầm được nữa.”

“Ngực chị.” Kara gật đầu. Bối rối, cô thiếu nữ thêm vào: “Đúng thế! Làm sao mà chị giấu được?”

“Chị dùng băng quấn chặt”, Alanna thú nhận. “Và không bao giờ chị cởi áo khi có con trai ở gần. Thời gian đầu cũng khá khó khăn, nhưng sau rồi họ chấp nhận là chị hơi có phần kỳ quặc.”

“Có một thứ em vẫn chưa hiểu”, Kara nhăn trán. “Phụ nữ yếu ớt hơn đàn ông và không thích hợp để làm chiến binh. Chắc chắn là người ta có thể nhìn ra...”

“Không, người ta không thể nhìn ra”, Alanna chắc giọng trả lời và uống cạn cốc nước hoa quả. “Chị lao động cật lực để đạt được tấm biển hiệp sĩ, chị dậy rất sớm, luyện cho tới đêm khuya. Thời đó cực, thậm chí rất cực nhọc. Nhưng cũng đáng lắm. Chị đã khá đến mức Jonathan chọn chị làm cận vệ.”

“Anh ấy có nghĩ lại không, sau khi biết sự thực?”, Kourrem vừa hỏi vừa thu dọn bàn ăn.

Alanna lại đỏ mặt. “Không. Anh ấy bảo chuyện đó đối với anh không quan trọng. Đẳng nào thì chị cũng là một trong những tay kiếm tốt nhất triều đình.”

“Đàn ông của chúng em sẽ không ai nói như vậy”, Kourrem cầu nhàu. “Ngay cả khi đó là sự thật.”

“Cái đó không biết trước được”, Alanna nói với cô gái trẻ hơn. “Mới gần đây chị mới hiểu là Sir Myles đã biết điều đó suốt từ những năm trước. Cánh đàn ông rất kỳ lạ.” Nhìn về phía Kara, cô nói: “Tại sao trông mặt em đau khổ thế?”

“Vậy là chị không bao giờ có một người đàn ông”, Kara buồn bã giải thích. “Chị biết rồi đấy - một người tặng quà cho chị, một người dẫn chị đi chơi - “

“Bọn mình cũng không có”, Kourrem nhắc nhở.

“Đẳng nào thì bọn mình cũng là thứ bị người trong bộ lạc khinh rẻ”, Kara đáp lại. “Đối với chị Alanna thì hoàn toàn khác.”

“Chắc cùng lắm chỉ có hoàng tử Jonathan - “ Kourrem lẩm bẩm. Cả hai cô thiếu nữ thấy Alanna đang lơ đãng mỉm cười. Họ khúc khích.

“Đã đến lúc chị phải đi thăm làng một chút”, Alanna tuyên bố và đứng dậy.

Cô không thể kể cho hai cô em biết rằng quan hệ của cô và Jon không dừng lại ở tặng quà và cùng nhau đi dạo. Cô lại càng không thể kể cho hai con cừu trong trắng này biết rằng, Vua Kẻ Trộm Georg đã hơn một lần biểu lộ rằng anh rất muốn chiếm vị trí của Jon trong trái tim cô.

Nói ra chỉ làm họ bối rối, Alanna tự nhủ khi hai cô thiếu nữ đội khăn trùm mặt. Mặc dù họ không thể nào bối rối hơn mình lúc này.

Ngôi làng gồm những túp lều màu bụi nằm yên ắng. Chỉ có tiếng cười của trẻ em và tiếng quàng quạc của những con gà mái. Không thấy đâu một bóng đàn ông. Hoặc họ cười ngựa đi xa hoặc họ đang ngủ sau đêm hôm qua, Alanna bực bội nghĩ thầm. Mọi phụ nữ mà cô gặp trên đường đều vội vàng né ra xa. Cô ngạc nhiên đứng lại, kiểm

tra xem có ai sẵn lòng đáp lại ánh mắt cô. Chỉ những đứa trẻ con rất nhỏ dám làm điều đó và chúng cũng bị mẹ chúng vội vàng giật ra xa Alanna.

“Bọn họ thật sự coi chị là quý”, cô kinh hãi thì thầm.

“Họ chỉ thiếu hiểu biết thôi”, Kourrem phản đối. “Bọn em - Kara, Ishak và em, bọn em biết chị là một phụ nữ bình thường.”

“Không bình thường đâu”, Kara phản đối. “Nhưng đúng là phụ nữ.”

Alanna đứng lại. “Tại sao ba đưa bọn em lại nhanh chóng tin chị là người bình thường?”, cô hỏi. Hai thiếu nữ nhìn nhau.

“Akhnán Ibn Nazzir nói, người ta có thể dễ dàng dắt ba đưa em ra khỏi con đường chính đạo. Với bọn em, cái Ác gieo hạt xuống một mảnh đất màu mỡ”, Kara giải thích. Nét mặt mờ như bị phủ mây. “Rất có thể cái Ác gieo vào em là gieo vào mảnh đất màu mỡ thật”, cô thiếu nữ kêu lên. “Nhưng ít nhất thì em cũng không phải là một ông già độc ác, nguyên rủa tất cả những thứ mới mẻ! Em không xếp người khác vào hàng những kẻ bị khinh bỉ, chỉ bởi vì người ấy không tuân lệnh em!”

Kourrem hồi hả gật đầu. “Đúng thế”, cô quả quyết với Alanna. “Halef Seif không cho phép Ibn Nazzir khai trừ và đuổi bọn em ra sa mạc, nhưng nếu Halef Seif qua đời mà gã phù thủy này còn sống...”.

“Quý cái!”

Tiếng la hét giận dữ vang lên phía sau họ. Alanna xoay phắt về, bàn tay tự động tìm lên đốc kiếm. Như có mũi tên xuyên qua tim cô khi Alanna sức nhớ ra rằng Tia Chớp đã thật sự trở thành vô giá trị.

Được bao quanh bởi một số đàn ông và đàn bà, tay phù thủy Ibn Nazzir hùng hổ chống nạnh tiến tới trước mặt họ. “Quý cái!”, gã la lối và chỉ những ngón tay run run về phía cô. “Mày không hài lòng khi đã chiếm được linh hồn của Halef Seif, chưa hết, mày còn muốn dụ dỗ cả những thành viên trẻ của bộ lạc tao!” Gã tóm lấy cánh tay Kara và giật mạnh khiến thiếu nữ suýt ngã.

Halef Seif bước ra từ một túp lều gần đó và đến bên Alanna cùng Kourrem. Lông mày nhướn cao, người đàn ông bình tĩnh nói: “Tôi tin rằng linh hồn của tôi vẫn còn thuộc về tôi, Akhnan Ibn Nazzir. Nếu nó bị cô ta lấy mất thì chắc chắn tôi đã biết rồi.”

Alanna mở lớn mắt nhìn trân trân vào cây kiếm mà hôm nay cô mới thấy bên người Ibn Nazzir. Đó là cây kiếm pha-lê, cây kiếm đã dễ dàng chặt gãy lưỡi kiếm Tia Chớp, cây kiếm mà cô tưởng nó vẫn còn nằm trong sa mạc. Vậy ra vì thế mà tối qua hãn đã cười ngửa lên đi, cô nghĩ. Mẫu trang trí trên cán kiếm đâm vào mắt cô. Cái này cô đã nhìn thấy rồi. Chỉ có điều ở đâu?

“Cô ta đã bỏ bùa anh!”, gã phù thủy la lên với hai tròng mắt lồi hẳn ra ngoài. “Giống như nó đã phù phép mấy đứa kia...”. Gã ta phẩy tay về phía hai cô thiếu nữ. Bất giác, gã thở hộc lên khi Mãi Trung Thành đột ngột lao ngang thình không và vừa găm gờ vừa hạ xuống đứng trước mặt gã. “Cút đi, đồ quỷ!”, gã kêu lên và hung hãn vẽ những biểu tượng pháp thuật lóng lánh vàng vào không trung. Alanna phản xạ. “Dừng lại!” Một bức tường pháp thuật màu tím cháy bùng lên từ những ngón tay cô và bao lấy Mãi Trung Thành. Luồng lửa màu vàng phun ra từ tay gã phù thủy chảy truội đi khi va vào bức tường bảo vệ. Ibn Nazzir chửi rủa. Im lặng hoàn toàn, trong khi bức tường tím dần nhạt đi và cuối cùng biến hẳn.

“Có lẽ từ giờ trở đi ông sẽ lịch sự hơn với những người bạn đường của Người-Đàn-Bà-Phi-Ngựa-Như-Đàn-Ông, Akhnan Ibn Nazzir”, Halef Seif nhận xét, giọng khẽ nhẹ, nhuộm màu cảnh báo. “Bây giờ nói cho tôi nghe, ông lấy ở đâu ra cây kiếm mà ông đang đeo đấy?”

“Nó nằm ngoài sa mạc, ai cũng có thể lấy được, tất cả những ai có khả năng”, gã đàn ông lớn tuổi hơn phun ra phè phè. “Tôi biết những câu thần chú để dập tắt cơn đói của nó và cho nó nhiều sức sống hơn...”

“Cho tôi xem!”, Halef Seif ra lệnh và duỗi tay tới.

Khi gã phù thủy chần chừ, gương mặt của người đàn ông trẻ tuổi hơn đổi thành nghiêm khắc. “Tôi là thủ lĩnh ở đây và sẽ còn là thủ lĩnh cho tới khi Giọng Nói Của Các Bộ Lạc lấy đi của tôi quyền đó. Yêu cầu của tôi là chính đáng. Đừng có cưỡng lại!”

Rung người vì uất, tay phù thủy cởi bao kiếm và đưa sang phía Halef Seif. Thủ lĩnh bộ lạc cầm lấy.

Ngăn ông ta lại! Mãi Trung Thành cảnh báo.

“Đừng chạm vào kiếm!”, Alanna la lớn.

Tất cả nhìn sang phía cô. Ibn Nazzir long mắt căm hận. Alanna sờ vào đốc kiếm Tia Chớp và nói tiếp: “Những loại kiếm này biết cắn, Halef Seif. Tôi nghĩ rằng Akhnan Ibn Nazzir cũng biết như thế.” Cô tóm lấy đốc kiếm bằng bạc của cây kiếm pha-lê và rút nó ra.

Cô nghiêng rãnh nén tiếng kêu đau khi pháp lực của món vũ khí bắn xuyên qua cơ thể. Mặt tuôn mồ hôi đầm đìa trong khi cô chiến đấu với pháp thuật và dần dần dùng ý chí khuất phục được nó.

Cuối cùng, sức kháng cự của cây kiếm dịu xuống. Cô ngẩng nhìn Halef Seif. “Rất có thể nó đã giết chết ông, nếu ông không có phép lực.” Thủ lĩnh bộ lạc lắc đầu. “Nó có phép thuật”, Alanna nói tiếp, “nhưng phép thuật này được sử dụng để giết hại và hủy diệt. Chỉ những ai có phép lực mới điều khiển được nó. Người ta không cần phải là một pháp sư tài năng, chỉ cần có đủ kiên nhẫn.”

Halef Seif xoay về phía Ibn Nazzir. “Ông biết điều đó?” Giọng ông ta nghe nhỏ nhẹ đến nguy hiểm.

“Không! Tôi thề!”, tay phù thủy kêu lớn. “Tôi chỉ biết đến sức mạnh như mọi người đàn ông khác khi cầm đến nó.”

“Hoặc như mọi người phụ nữ”, Ishak lẩm bẩm, cậu bé đã theo chân Halef này giờ.

Ibn Nazzir long mắt liếc xéo về phía cậu, trước khi lại xoay sang Halef Seif. “Việc nó có thể làm hại đến thủ lĩnh bộ lạc, đúng thế, thậm chí có thể giết chết ông ta - “Ông ta rướn cao người lên, rướn cao hết mức. “Một tội ác như thế không một phù thủy bộ lạc nào làm nổi,

Halef Seif. Có phải người đàn bà này đã làm hỏng anh đến mức anh nhìn đâu cũng chỉ thấy cái Ác?”

Trong lúc đó, Alanna xăm soi cây kiếm pha-lê. Cán của nó dài hơn cán Tia Chớp chút đỉnh, trên cán có khắc những biểu tượng bí hiểm, phần đốc kiếm được gắn ngọc bích và kim cương. Những biểu tượng như thế này cô mới nhìn thấy đây thôi...

Thế rồi cô nhớ ra cô đã nhìn thấy nó lúc nào. Cô buông rơi thanh kiếm và hoảng sợ lùi về. Gã phù thủy cúi xuống, nhặt lên và vội vàng đút nó vào bao.

“Sao thế, bé con?”, chú Coram khẽ hỏi. Cô không nhìn thấy là chú đã tới.

“Roger”, cô thì thầm. “Cán kiếm trông y hệt như cây gậy phép của công tước Roger! Con sẽ không bao giờ thoát nổi gã!” Cô xoay phắt đi và trốn vào lều mình. Mãi Trung Thành lao theo.

“Tay Roger đó là ai?”, Halef Seif hỏi Coram khi đám đông đã tản ra.

Bạn đường của Alanna chờ cho tới khi chỉ còn lại hai người. Ông thậm chí còn hạ giọng nói vang rền của mình. “Công tước Roger von Conté. Sau hoàng tử Jonathan thì ông ta là người tiếp theo sẽ bước lên ngai vàng của vương quốc Tortall.”

Halef làm dấu trừ tà. “Ra là pháp sư quyền năng đã bị giết cách đây chưa đầy một tuần trăng?”

Coram gật đầu. “Đúng thế. Chính Alanna đã giết gã, bởi gã định giết hoàng hậu.” Chú thở dài. “Alanna đã căm thù gã công tước từ rất lâu, đúng thế, Alanna thậm chí rất sợ gã. Và ngài công tước đối với cô bé cũng thế. Alanna đã giết gã trong một trận đấu tay đôi đúng luật, trước mắt nhà vua và toàn bộ triều đình, nhưng vẫn mang cảm giác bần khoản về chuyện này.” Cặp mắt thẫm màu của chú Coram chuyển thành trầm ngâm. “Tôi sẵn lòng trả một giá thật cao, nếu tôi biết tại sao trên đường đi Alanna lại va phải một cây kiếm trông giống hệt như cây gậy phép của tay Roger nọ.”

Halef Seif đặt tay lên vai chú Coram. “Cô ấy được các thần linh chọn lựa. Như thế đã đủ là lý do chưa?”

Alanna ở một mình trong lều cho tới khi màn đêm ập xuống, thả hồn trôi theo hồi ức, tay ve vuốt bạn mèo. Cho dù cô có xoay trở xem xét sự việc bao nhiêu lần - cô không nhìn thấy một cơ hội để cư xử khác đi trong ngày hôm ấy. Sau khi cuộc thi hiệp sĩ làm cô nghi ngờ và sáng suốt hơn, Alanna đã đột nhập vào phòng của công tước Roger, khám xét và tìm đủ bằng chứng để nguyên rửa gã ta trong cặp mắt mọi người trong triều: một hình nhân làm bằng sáp của hoàng hậu, đã được để dưới dòng nước chảy lâu đến nỗi hoàng hậu cận kề cái chết, cả những bức tượng sáp của nhà vua, hoàng tử cùng những người quan trọng nhất trong triều, thậm chí của cả bản thân cô. Tất cả bị quẩn trong vãi. Cô đã mang những bằng chứng đó đến tâu với vua Roald và buộc tội gã trước toàn triều đình. Roger đòi phán xử qua một trận đấu tay đôi và cô đã thắng trận đó. Alanna đã căm thù Roger von Conté, nhưng hình ảnh gã được chôn trong khu mộ hoàng gia thì cô không thể quên. Cô đã dành một phần lớn đời mình để suy nghĩ về gã pháp sư anh họ của Jonathan, đến mức giờ cô thấy khó quen được với tình trạng gã không còn sống nữa.

Cô em cư xử buồn cười quá đi, Mãi Trung Thành nhận xét. Nếu Roger là kẻ thắng, gã đã băm nhỏ en ra và ném cho thú dữ ăn. Gã là kẻ ác. Gã đáng phải chết.

“Tôi cứ mong tôi có thể nhìn mọi việc đơn giản như thế”, Alanna buồn rầu nói. “Tôi vẫn còn tự hỏi, liệu có phải tôi hành động quá vội hay không.”

Chính gã muốn cô nàng nghĩ như thế, cô nàng còn nhớ không, anh bạn mèo cao giọng.

Alanna lắc đầu. Cô vẫn chưa bị thuyết phục hẳn. “Lạy Đức Mẹ, trời đã tối rồi?”

“Bóng đêm ở đây phủ rất nhanh”, Halef cất tiếng từ cửa lều. Người đàn ông bước vào và ngồi xõm xuống bên cô, gương mặt chìm trong

bóng tối. “Chúng tôi vừa nói chuyện với Giọng Nói Của Các Bộ Lạc. Ông ấy sẽ tới.”

“Ai là Giọng Nói Của Các Bộ Lạc?”, Alanna hỏi.

“Đó là cấp trên của tôi”, thủ lĩnh trả lời. “Cứ mỗi hoàng hôn là chúng tôi lại tụ tập bên đồng lửa và nói chuyện với ông ấy từ xa, mọi đàn ông và phụ nữ của dân tộc Bazhir đều làm như thế. Qua cách này, ông ấy biết suy nghĩ của chúng tôi, mong ước của chúng tôi. Ông ấy biết chuyện gì đang xảy ra trong ngày vừa qua, và ông ấy ra mọi quyết định khi đã hiểu rất sâu trái tim và tâm trí chúng tôi.”

Alanna để người đàn ông Bazhir kéo cô đứng dậy. Cơ thể cô run bần.

“Tôi e rằng, tôi không thể quen với một cuộc sống như vậy”, cô nói ngắn. “Ngày nào cũng mang trong mình tất cả những hồi ức đó? Không, cảm ơn!”

Halef Seif cười thầm khi dẫn cô ra khỏi lều. “Chẳng mấy ai được chọn làm Giọng Nói Của Các Bộ Lạc, nói như thế chắc đã đủ cho cô yên tâm”, ông nhận xét. “Một tuần nữa là ông ấy tới đây.” Người đàn ông Bazhir cao lớn thờ dài, trong một thoáng trông ông ta già hẳn đi so với tuổi thực. “Bây giờ tôi muốn nói với cô một chuyện này, như nói với một người em gái của bộ lạc tôi, một chuyện chỉ có liên quan tới tôi và cô”, ông nói khẽ. “Tôi hy vọng rằng Giọng Nói sẽ giúp tôi tìm một giải pháp công bằng cho Ibn Nazzir. Người đàn ông già nua này đang phá vỡ thế cân bằng lẽ ra cần phải có giữa một thủ lĩnh và phù thủy của bộ lạc anh ta. Cứ tiếp tục như thế này sẽ tới một kết cục tồi tệ.” Ông nhăn mặt. “Đi nào! Có những câu chuyện mà cô chưa được nghe. À, tôi nói điều này trước khi quên mất: Giọng Nói yêu cầu tôi nhắn với cô rằng, cô đã gặp ông ấy trong Phòng Hoàng Hôn của lâu đài Persopolis.”

Trong Phòng Hoàng Hôn? Cô bối rối cân nhắc. Vậy là người quản gia của cung điện! Ông ta tên là gì nhỉ? Ali Mukhtab. Ông ta đã dẫn mình, Jon, Raoul, Alex và Gary vào căn phòng đó và ông ta cũng

chính là người kể cho bọn mình nghe về Thành Phố Đen. Ông ta cao to, mặc một chiếc áo choàng rất đẹp và có ánh mắt rất sắc. Jon đã yêu cầu ông ta ghi lại những câu chuyện của dân tộc Bazhir...

“All Mukhtab?”, cô ngõng thò thào. “Ali Mukhtab là Giọng Nói Của Các Bộ Lạc?”

“Chính thế”, Halef Seif khẳng định. “Còn ai thích hợp hơn cho vị trí canh gác trong cung điện có chứa những bức tranh và giấy tờ xưa cũ nhất của chúng ta? Đi nào. Giờ tôi sẽ giới thiệu cô với bộ lạc. Bảy ngày nữa Giọng Nói sẽ tới đây. Ông ấy sẽ trả lời các câu hỏi của cô.”

Người ta có thể tin được vào lời Halef Seif. Một tuần sau, khi Alanna và chú Coram vừa cùng đám trai trẻ của bộ lạc đi săn trở về thì Mãi Trung Thành chạy từ làng ra đón cô. Ông ấy tới rồi, anh bạn mèo meo meo với Alanna trong ngôn ngữ bí mật giữa họ. Giọng Nói Của Các Bộ Lạc đã tới nơi. Ông ta có một khiếu thẩm mỹ sang trọng, ông ta thích mèo.

“Tôi biết là ông ta thích mèo, nhưng tôi không tin đó là bằng chứng cho một khiếu thẩm mỹ sang trọng”, Alanna đáp.

Cô dẫn Ánh Trăng đến nơi buộc ngựa chung của bộ lạc. “Ông ấy đang ở chỗ ai?”

Ibn Nazzir, Mãi Trung Thành trả lời. Một cô bạn gái của lão phù thủy đã dụ Halef Seif đi chỗ khác, nói dối là trong nhà cô ta vừa nổ ra một vụ cãi cọ.

“Tin không hay sao?”, Coram khẽ hỏi khi hai chú cháu lau mồ hôi cho ngựa.

Alanna lắc đầu. “Ibn Nazzir đã tới nói chuyện với Ali Mukhtab trước chúng ta.”

Chú Coram nhướn cặp lông mày bù xù. “Với Giọng Nói Của Các Bộ Lạc ấy hả? Cháu có nói rằng hai người có thời là bạn nhau?”

Alanna nhún vai và đi về phía lều trước. “Chuyện xảy ra đã sáu năm rồi. Rất có thể ông ấy đã thay đổi. Liệu hồi đó ông ấy đã là Giọng Nói chưa thì cháu cũng không biết.” Cô mở cửa lều, đứng sững lại và ngạc

nhiên ngấm nghĩa năm bọc sách đặt gọn gàng sát cửa lều. “Nhân danh Đức Mẹ, cái này là...”

“Là bản ghi đầu tiên của lịch sử dân tộc Bazhir.” Alanna và chú Coram giật mình khi một giọng người mềm mại từ tốn vang lên phía sau lưng. Họ xoay lại và đối mặt với Ali Mukhtab. Giọng Nói Của Các Bộ Lạc mặc một chiếc áo Burnus rộng bồng bênh màu xanh dương, thắt ngang lưng bằng một dải băng mang màu xanh dương thẫm hơn. Những màu sắc này mang một ý nghĩa tôn giáo đối với người Bazhir, Alanna sức nhớ ra như vậy. Trông ông ta vẫn y hệt như trong lần gặp cuối cùng của họ: Cao lớn, da màu hạt dẻ, bộ ria được tỉa tót kỹ càng và cặp mắt lớn với làn mí dày nặng, bao quanh bằng hàng mi dài và cong. Ông ta nghiêng mình chào, khuôn miệng đầy đặn và trang nhã nhếch lên trong một nụ cười nhỏ xíu.

Alanna sức nhớ đến khái niệm lịch sử và mời ông ta vào lều cô. Đúng khi cô đang cân nhắc làm cách nào để tiếp đãi vị khách cao cấp này thì Kara và Ishak bước tới với rượu vang và trái quả. Hai thiếu niên mời Ali Mukhtab trước, sau đó mới quay sang phục vụ Alanna cùng chú Coram, rồi đến đứng ngay trước cửa lều. Ali Mukhtab cười thầm.

“Tôi thấy rồi, người ta đã nhận em vào gia đình lớn ở đây”, ông nhận xét. “Ra đây là hai trong số ba thiếu niên bị em phù phép?”

“Cô ấy không phù phép ai hết!”, chú Coram khế găm gừ và uống cạn cốc rượu chỉ bằng một hơi. “Ibn Nazzir là một gã già cằn khô cong đầy ghen tỵ.”

“Đây là Coram Smythesson”, Alanna giải thích. “Chú ấy là người dạy cho tôi những khái niệm căn bản nhất của khái niệm hiệp sĩ. Ngoài ra, chú ấy chăm sóc cho tôi thời tôi còn là tiểu đồng.”

Một hồi lâu, chú Coram phải đối mặt với toàn bộ sức mạnh tỏa ra từ ánh mắt Ali Mukhtab khi người này mở lớn mắt ra và nhìn chú từ đầu xuống chân. Kỳ quặc làm sao, người lính can trường vạm vỡ đỏ mặt lên. “Cô ấy thuộc dòng họ Trebond”, chú nói như thể phải trả lời cho

một câu hỏi. “Dòng họ Mysthesson phục vụ Trebond đã từ nhiều thế hệ nay.”

“Từ xưa đến nay em vẫn luôn gặp may mắn trong cung bạn bè”, Ali Mukhtab nói với Alanna. “Ta đoán rằng, giờ thì em đã ý thức được điều đó.” Alanna gật đầu và cũng đỏ mặt theo. “Vậy là bây giờ em được tấn phong hiệp sĩ và đã nói cho tất cả mọi người biết rằng sự thật em là con gái. Nhưng em không hạnh phúc, hay là ta nhầm?”

Alanna bối rối giơ tay sờ viên ngọc lửa. “Có vài việc đang đè nặng lên linh hồn em.”

Cô không phản đối, khi Ali Mukhtab lấy viên ngọc lửa từ tay cô và quan sát kỹ. Cuối cùng, người đàn ông thở dài và trả lại cho cô. “Những người được thần linh chọn lựa luôn phải chịu nhiều gánh nặng đè lên linh hồn mình”, ông nói. “Phù thủy của bộ lạc này cho rằng tôi là một vị chỉ huy trái với tự nhiên, bởi tôi không ra lệnh giết em. Ông ta nói rằng em đã bỏ bùa được tôi. Có phải thế không?” Ông mỉm cười. Alanna đột ngột có cảm giác như một viên đá nặng vừa được cất ra khỏi tim cô. Người đàn ông bí hiểm này vẫn còn là bạn cô, dù thế nào đi chăng nữa.

Coram thở phào ra khinh thị. “Thế cô ấy có cơ hội để bỏ bùa ông lúc nào?”

Ali Mukhtab gật đầu. “Tôi cũng tự hỏi mình như thế, nhưng không nhận được câu trả lời thỏa đáng. Khi tôi hỏi tiếp, làm sao trong tư cách Giọng Nói Của Các Bộ Lạc tôi có thể ra lệnh giết chết một thành viên của bộ lạc mình mà không có trong tay một nguyên nhân chính đáng theo luật định, và cũng chưa thực hiện một cuộc trưng cầu ý kiến công bằng bên lửa trại, thì Ibn Nazzir giải thích rằng những hồn ma Vô Danh sẽ chiếm lấy linh hồn tôi mà chơi đùa.” Người đàn ông Bazhir nhún vai. “Luật là luật; cái đó ông ta cũng biết rõ như tất cả các người khác”, ánh mắt Ali Mukhtab thoát thành nghiêm trang khi ông nhìn Alanna. “Gã muốn em chết, Alanna von Trebond.”

“Gã đã có cơ hội của gã, khi Hakim chiến đấu với em”, cô vô tư đáp. “Em không biết tại sao bây giờ gã lại giở trò ra như vậy.”

“Em là một thực thể khiến người ta sợ hãi”, Giọng Nói trang trọng giải thích. “Em không chịu ở yên trong lồng của một ông bố nào đó, em không để cho những người đàn ông khác quyết định hộ em. Em cười ngửa như một người đàn ông, em chiến đấu như một người đàn ông, em suy nghĩ như một người đàn ông...”

“Em chỉ suy nghĩ như một con người!” cô nóng nảy đối đáp. “Đàn ông suy nghĩ đâu có khác gì phụ nữ - họ chỉ bày trò la lối hơn khi nghĩ ra được một trò thông minh.”

Chú Coram cười lục khục trong cổ. Ali Mukhtab nói: “Chẳng lẽ em chưa bao giờ nhận ra: con người ta - dù đàn ông hay đàn bà – hẳn cứ gặp được một cô gái cư xử thông minh là họ đều bảo rằng cô ấy cư xử như đàn ông?”

Đến đó thì Alanna không biết trả lời ra sao. Giận dữ, cô quắc mắt lên nhìn chú Coram đang bùng ra một trận cười ha hả.

“Trong số những người thần phục phù thủy của bộ lạc này có rất nhiều phụ nữ”, Ali Mukhtab nói tiếp. “Cụ thể là em làm cho bọn họ sợ. Em quá mới mẻ, quá lạ lẫm. Bây giờ em đã thuộc về bộ lạc này, liệu họ có phải cư xử khác đi chẳng? Họ sẽ dễ chịu hơn nếu em chết đi và trở thành một huyền thoại. Các huyền thoại không ép người ta phải thay đổi.”

“Ngu ngốc quá thế thì không đáng cho người ta trả lời”, Alanna thờ phì ra. “Tại sao ông mang lại cho em các bản ghi lịch sử của dân tộc Bazhir?” Cô chỉ vào mấy bọc vải đựng những cuộn giấy.

“Trước đây sáu năm, hoàng tử Jonathan đã cho ta hiểu rằng, hoàng tử quan tâm đến việc phải ghi lại những câu chuyện của dân tộc Bazhir”, Ali Mukhtab giải thích. “Kể từ khi bọn em quay về phương Bắc, dân tộc ta và bản thân ta đã làm việc không ngơi nghỉ cho một bản ghi như vậy. Các bộ lạc của chúng ta có từ thời cổ đại. Những bản ghi chép này chỉ kể lại số phận của chúng ta kể từ thời gian trước khi

chúng ta đóng lại các trang trại nằm phía bên kia Biển Hồ. Chúng tôi yêu cầu em lo lắng sao cho hoàng tử nhận được chúng nhanh như có thể. Chuyện này quan trọng đến mức sống còn.” Nhìn về phía Coram, ông thêm vào: “Tôi có thể một mình nói chuyện riêng với cô ấy?”

Chú Coram đứng dậy và rời lều.

Alanna nhìn người bạn già đi ra, sau đó cô mới hỏi: “Tại sao lại là chuyện quan trọng đến mức sống còn? Em không định sớm quay trở lại cung điện.” Nếu có lần nào quay trở lại, cô nghĩ thầm. Thế rồi đột ngột, một nỗi nhớ quê da diết siết lấy tim cô.

“Đây là chuyện quan trọng đến sống còn”, Ali Mukhtab thì thầm và cúi người về phía cô. “Bởi ta đã đến gần cuối đời. Trước khi ta sống hết căn bệnh cuối cùng của mình, hoàng tử Jonathan phải trở thành Giọng Nói Của Các Bộ Lạc.”

Chương 3. Nữ phù thủy của người Bazhir

Cả một hồi lâu, Alanna chỉ biết nhìn sững sờ. Mãi rồi cô mới gắng mỉm cười được. “Dĩ nhiên là ông đùa.”

“Ta chưa bao giờ nói một chuyện nghiêm chỉnh hơn.”

Alanna gật đầu. “Em nghĩ, cái đó ông cần phải giải thích.”

“Một số bộ lạc tiến hành chiến tranh với nhà vua phương Bắc đã từ hai thế hệ nay”, Ali Mukhtab bắt đầu. “Cái giá phải trả là khá cao, cho cả hai phía. Còn nội trong dân tộc Bazhir thì giữa nhóm những bộ lạc chấp nhận và những bộ lạc phản đối nhà vua của bọn em cũng chỉ có cay đắng oán hờn. Mà về cuối, nhà vua phương Bắc phải thắng.”

“Tại sao ông biết như thế?”, Alanna hỏi.

“Mỗi Giọng Nói đều phải là người có một chút khả năng tiên tri”, câu trả lời vang lên. “Nhà vua của bọn em sẽ thắng, nếu chúng ta tiếp tục cuộc chiến, bởi cán cân lần này nghiêng về phía ông ta. Sau chiến tranh, người ta sẽ đuổi dân tộc chiến bại của ta - hay nói đúng hơn là dân tộc của chúng ta - ra khỏi sa mạc, nơi vốn vừa là cha vừa là mẹ chúng ta. Người ta sẽ lấy đi của chúng ta tất cả những thứ đã tạo điều kiện cho chúng ta chiến đấu chống lại nhà vua cũng như chiến đấu chống lại các kẻ thù khác, ví dụ cánh đàn ông của Vùng Đồi Ven Biển. Các bộ lạc sẽ bị xé lẻ xua đi bốn phương; chúng ta sẽ không còn là một dân tộc nữa.

Nhưng nếu hoàng tử Jonathan lĩnh trọng trách là Giọng Nói Của Các Bộ Lạc, thì một ngày kia cậu ấy sẽ trở thành một nhà vua phương Bắc - đồng thời là vua của Bazhir. Cậu ấy sẽ hiểu tất cả chúng ta như bản thân chúng ta hiểu. Vì không ai được phép gây chiến với Giọng Nói Của Các Bộ Lạc, nên nhóm bộ lạc hiện bị bọn em gọi là “kẻ ngoại

đạo” rồi sẽ cầu mong hòa bình và Giọng Nói có thể dẫn họ gia nhập Tortall mà không cần đổ máu.

Chúng ta phải công nhận nhà vua phương Bắc, không còn con đường nào khác. Nhưng chúng ta có thể làm điều đó theo một cách khiến chúng ta không bao giờ quên chúng ta là ai. Hoàng tử Jonathan là chìa khóa. Một khi ta chết đi, cậu ấy sẽ trở thành Giọng Nói và sẽ cứu vãn dân tộc của ta.”

Alanna nhá nhá đầu ngón tay và cân nhắc. “Rất có thể Jon không thích”, cuối cùng cô nói. “Em thấy có vẻ như nhiệm vụ này đi kèm với một loạt buồn phiền.”

Ali Mukhtab mỉm cười. “Jonathan được sinh ra để cai trị, cũng như em được sinh ra để đi con đường riêng của mình. Nếu biết có một cách để cai trị tốt hơn bầy tôi của mình, cậu ấy sẽ chọn cách đó. Ta đã quan sát Jonathan nhiều năm trời. Cậu ấy sẽ không bỏ qua một quyền lực lớn đến như thế.” Ông thọc tay vào sau lần áo của mình và lấy ra một phong bì rất dày, được niêm phong bằng sáp. “Nếu có thể em gửi cho cậu ấy bức thư này cùng những cuộn giấy lưu lại lịch sử của chúng ta, để cho cậu ấy quyết định?”

Alanna đón lấy lá thư. Ali Mukhtab nói đúng. Quyết định này phải để Jon tự chọn. “Em sẽ lo cho anh ấy nhận được cả hai thứ.”

Coram vừa xỏ chân vào đôi ủng cười ngửa vừa lắc đầu. “Chú không hề thích cái vụ bỏ cháu ở lại đây một mình trong lúc này”, lời phản đối vang lên có đến lần thứ hai mươi. “Tay Akhnan Ibn Nazzir đó chỉ muốn ném cháu cho chó sói ăn thịt, gã mong không còn phải nhìn thấy cháu nữa. Vậy mà cháu bắt chú quay trở lại Corus.”

“Chú lên đường càng sớm thì chú càng nhanh quay trở lại để trông chừng cho cháu”, Alanna bình tĩnh nói. “Chuyện này quan trọng.”

“Thế còn chuyện bảo vệ cháu trước lão chim ó sa mạc già quắt đó thì không quan trọng à?” chú Coram vặn lại. “Cháu có nói, Ali Mukhtab muốn cử một người đi cùng chú?”

“Đúng. Anh ta đang chờ với con ngựa thồ hàng.”

Alanna trù mẩn mỉm cười với người bạn già khi hai chú cháu đi ra ngoài.

“Cháu sẽ không sao đâu. Cháu còn có người canh chừng là Mãi Trung Thành.”

Chú Coram nhìn về phía anh bạn mèo lông đen tuyền đang kiêu hãnh cong đuôi đi đi lại lại. “Một vệ sĩ khá đấy!”, chú lẩm bẩm. Hai người ngạc nhiên dừng lại khi nhìn thấy Hakim Fahrar đang chờ bên đôi ngựa. Người đàn ông Bazhir cao lớn cúi chào. “Tôi cần phải đi cùng với ông”, anh ta trả lời thẳng vào câu hỏi đang hiện lên trên mặt họ. “Giọng Nói đã ra lệnh như vậy.”

Alanna ôm nhẹ chú Coram. “Chỉ một lần ngoảnh mặt đi ngoảnh mặt lại là chú lại về đến đây rồi”, cô mạnh bạo nói. “Thôi chú đi đi!”

Nữ hiệp sĩ đứng nhìn theo hai người đàn ông phi ngựa đi. Con ngựa chở hàng bám phía sau họ. Cô giơ tay sờ viên ngọc lửa và chớp mắt để ngăn lệ.

Cô nàng đâu có cô đơn đâu, Mãi Trung Thành nhận xét. Cô nàng còn có ta mà.

Alanna bế con mèo lên siết chặt nó vào ngực. Cô khóc không chỉ vì cô thấy mình đơn độc khi không có chú Coram. Không, người hầu vạm vỡ của cô cười ngựa tới chỗ Jonathan còn cô thì phải ở lại đây.

Cuộc thi hiệp sĩ. Cô chìm xuống nước, sâu hơn, sâu hơn nữa, hai cánh phổi sắp nổ tung. Cô điên cuồng chiến đấu nhưng không tìm được đường lên trên. Cô mở mồm ra để la...

Alanna giật mình tỉnh giấc. Miệng cô mím chặt, quai hàm đau nhói. Người ta tuyệt đối không được la hét trong phòng thi hiệp sĩ!

Mãi Trung Thành nhảy từ ngực cô xuống đất. Ra trọng lượng của con mèo đã nhắc cho cô mơ lại giây phút kinh hoàng đó. Alanna đã há miệng muốn mắng mỏ anh bạn nhỏ thì cô nhìn thấy lông mèo dựng đứng lên. Im như thóc, cô chờ tới khi nghe thấy một tiếng loạt soạt rồi tiếng lạch cạch nhẹ nhẹ của những vật thể nặng đập nhẹ vào nhau.

Thận trọng, Alanna rút cây rìu ra khỏi giá đựng vũ khí và rón rén đi không một tiếng động qua cửa lều phía sau ra ngoài. Chỉ là một vệt tối chìm trong bóng tối của tấm lều, cô đi vòng quanh lều, Mãi Trung Thành dán sát gót.

Một dáng hình lom khom đang vẽ những biểu tượng vào khoảng cát trước lều. Ngay lập tức Alanna hiểu đó là ai, và cô cũng linh cảm gã đang định làm gì. Cô giơ rìu lên, phi vào khoảng cát trước chân Akhnan Ibn Nazzir rồi sải bước đi tới, quầng lửa pháp thuật màu tím của cô rọi cho toàn cảnh sáng trưng như ban ngày.

“Con quỷ, ta ra lệnh cho người không được hại ta!”, gã già tru tréo. “Nhân danh thần Mithros...”.

“Im đi!”, Alanna gầm lên. Dân làng rời các lều đổ xô tới, lăm lăm kiếm và thương. “Bây giờ ông đánh thức tất cả mọi người rồi!”

Ibn Nazzir giận dữ thở khò khè khi đã bớt lóa mắt và nhận ra mặt cô. “Tao sẽ đuổi mày đi!”, gã la lớn. “Tao sẽ giải phóng bộ lạc của tao ra khỏi mày và đẩy mày quay trở lại bóng tối, cho đúng nơi đúng chốn!”

Alanna thấy trong người nôn nao khi nhìn những hình vẽ mà Ibn Nazzir vừa vạch xuống cát. Người ta gọi chúng là “Cánh cổng dẫn đến Idramm”. Cô biết những biểu tượng pháp thuật này qua công tước Roger, người đã dạy cô và Jonathan nghệ thuật phù phép thời cô còn chưa thành hiệp sĩ.

“Trong thế giới của chúng ta có nhiều loại thực thể khác nhau”, công tước Conté giải thích. “Người ta có thể gọi chúng là quỷ, là ảo ảnh, là ma - chúng có một sự phong phú vô cùng tận. Một số phục vụ cho quyền lực mà ta gọi là Cái Thiện, một số khác phục vụ cho Cái Ác. Một cánh cổng dẫn đến Idramm sẽ gọi tất cả những thực thể đó từ một khoảng cách xác định. Hậu quả” - ngài công tước nhún bờ vai vạm vỡ - “rất thảm khốc. Chỉ kẻ ngu mới sử dụng thứ cổng này mà không hạn chế nó từ trước.”

Bức vẽ đã gần xong. Alanna rùng mình. Không thấy đâu một biểu tượng hạn chế.

“Lão già ngu độc ác!”, cô kêu lên và dùng bàn chân trần xóa đi những biểu tượng pháp thuật. “Làm thế này ông có thể hủy diệt cả ngôi làng! Hay chuyện đó không khiến ông quan tâm, chừng nào ông có thể hại được tôi?”

All Mukhtab đã bước ra trước đám đông. “Ông ta vẽ cánh cổng dẫn đến Idramm trước lều của em!”, Alanna hối hả giải thích.

Da mặt Giọng Nói thoát trắng nhợt. “Anh điên rồi sao?”, ông mắng Ibn Nazzir. “Tại sao anh lại dám sử dụng những pháp thuật mà anh không hiểu?”

“Nó làm hỏng những người ở đây!”, tay phù thủy than vãn. “Nó cũng làm hỏng cả ông rồi, Ali Mukhtab. Tôi chỉ muốn giải phóng sa mạc khỏi phép thuật xấu xa của nó...”

“Làm như thế là ông giải phóng sa mạc khỏi tất cả chúng ta!”, Ali Mukhtab giận dữ rít lên. “Đi về lều của mình đi, phù thủy, và ở nguyên đó cho tới khi ta tìm ra một sự trừng phạt thỏa đáng cho người!”

Khi gã đàn ông già nua đã đi khuất, Ali Mukhtab xoay về phía Alanna. “Em vừa cứu tất cả chúng ta”, ông giải thích.

Alanna trở tay về phía anh bạn mèo Mãi Trung Thành đang hấp háy mắt như người buồn ngủ. “Xin cảm ơn bạn mèo của tôi!”, cô nói. “Nó đã đánh thức tôi dậy.”

Vào sáng ngày hôm sau khi Alanna thức dậy thì Ishak, Kara và Kourrem đã đợi sẵn. Ba cô cậu tranh cãi với nhau xem Mãi Trung Thành tỏ vẻ thích thú nhất khi được đưa nào vượt ve. “Các em chiều cậu ta quá”, Alanna mắng mỏ trong khi mặc quần áo. “Để rồi chị phải sống với một chàng mèo kiêu ngạo.”

“Những người đàn ông của bộ lạc không tin đây là một con mèo”, Ishak nói. “Một số cho nó là một vị thần, một số người khác lại cho là quý.”

“Không phải là cái này mà cũng chẳng là cái kia”, Alanna giải thích. Cô nhắc cây kiếm Tia Chớp lên. “Có ai chỉ được đường cho chị đến lều thợ rèn không?”

Thợ rèn là Gammal, anh bạn vạm vỡ từ Persopolis. Anh ta cười rạng rỡ khi có cơ hội phục vụ cô. Sau khi im lặng nhìn Kara và Kourrem lừ lừ cho tới khi hai cô thiếu nữ phải lùi về nhường chỗ, anh đưa cho Ishak bộ ống bễ. “Đạp cho mạnh vào, chú nhỏ!”, anh vừa khuyên như thế vừa xoay người để đi lấy kìm. Ishak ngỡ ngàng nhìn Alanna. “Em chưa làm cái này bao giờ”, cậu thì thầm.

Khi Gammal quay trở lại, người thợ rèn thấy Alanna đang hăm hở quạt hơi bằng ống bễ khiến cho lửa trong lò rèn cháy sáng. Anh chàng Bazhir lực lưỡng lắc đầu, dùng làm kẹp lấy mảnh lưỡi dài hơn của Tia Chớp và đẩy nó vào lửa cho tới khi anh nghĩ nó đã nóng đủ độ. Alanna như thoáng nghe thấy một tiếng rít chói gắt, nhưng Gammal làm cô phân tâm khi hỏi cô bằng cái giọng vang rền. “Cô học thổi lửa lò rèn bằng ống bễ từ đâu vậy hả, Người-Đàn-Bà-Phi-Ngựa-Như-Đàn-Ông?”

“Ở chỗ rèn vũ khí của nhà vua”, cô thét lớn, át tiếng thở rùng rục của lửa và tiếng huýt sáo của ống bễ. “Ngày đó chúng tôi chiến đấu với quân Tusain. Tôi bị thương nặng ở cánh tay và không ra trận được, vậy là tôi đến chỗ thợ rèn cho qua thời gian.”

“Cô có thể tự hàn kiếm cho mình không?”, người thợ rèn hỏi, bản thân anh cũng phải nói to như gầm cho át tiếng động xung quanh.

Alanna lắc đầu. “Với cây kiếm bình thường thì có thể”, cô kêu lớn. “Nhưng không phải là một cây kiếm được làm tốt như cây này.”

Gammal rút lưỡi kiếm ra khỏi lòng lò, Alanna buông ống bễ. Bây giờ, khi không còn nghe thấy tiếng huýt sáo của nó nữa, cô thấy rõ hơn tiếng rít phát ra từ lưỡi kiếm đã gãy của Tia Chớp. “Gammal, dừng - “, cô thoát kêu lên, đúng lúc người thợ rèn đạp búa xuống. Vụ nổ vang lên khi đầu búa chạm vào lớp kim loại nóng chói ném tất cả bọn họ ngã đập xuống. Khi Alanna bò dậy được thì lửa trong lò rèn đã tắt, có một vết nứt chạy dọc cái đe và Gammal nằm ngất trên nền đất.

Dùng chậu nước Kourrem vừa đưa tới, cô nhanh lẹ thúc anh tỉnh dậy. Anh chàng người Bazhir nhếch mép cười gằn.

Đó là một sai lầm, Mãi Trung Thành nhận xét từ khoảng cách an toàn. Thử nhìn lưỡi kiếm xem.

Tia Chớp vẫn nằm trên đe. Sau một thoáng chần chừ, Alanna giơ tay sờ tay vào vũ khí của cô, lưỡi kiếm gầy lạnh y như đe. “Lẽ ra anh ấy không được phép rèn nó bằng búa”, giọng Ali Mukhtab cất lên khiến cả nhóm kinh ngạc. Alanna hoảng hốt giật phắt về, cô không hề nghe thấy tiếng bước chân đưa ông ấy lại sau lưng cô. “Em phải tìm một phương pháp khác để sửa nó, Alanna von Trebond à!” Đột ngột, ông ta mỉm cười, hai hàm răng lóe sáng. “Những con người của bộ lạc này đang có một cuộc sống an bình trước khi em tới đây”, ông nhận định. Rồi ông xoay người, bước đi.

Alanna bực bội nhìn trân trân theo bóng người đó, cho tới khi cô nhận ra là Kara, Ishak và Kourrem đang cười khúc khích.

“Ông ấy có lý”, Kara nói. “Nhưng bọn em mừng là chị đã tới đây.”

Alanna vừa thở dài vừa đút lưỡi kiếm gầy vào bao, buộc thật chặt phần cán kiếm. Cô phải nghĩ ra một cách nào khác để sửa Tia Chớp. Trong những giờ học pháp thuật thuở trước người ta không dạy cho cô cách rèn vũ khí có pháp lực. Nhưng trước mắt biết đào đâu ra một cây kiếm khác? Không có Tia Chớp trong tay, cô thấy mình như người bất lực.

“Ba đứa nhỏ này có đầy đủ lý do để mừng vì cô đã đến đây”, Gammal khẽ nói. Alanna liếc nhanh về phía những người bạn đường của mình. Bộ ba đang đứng cách xa hai người một quãng và giành nhau một quả bóng sặc sỡ để dụ con mèo Mãi Trung Thành. “Ngày trước bọn chúng nó có một vị trí thấp hèn trong bộ lạc. Đi sang lều của tôi đi, vợ tôi sẽ cho cô uống một chút nước lạnh”, anh thêm vào. “Trong thời gian đó, ba đứa nhóc này có thể canh chừng cho con mèo của cô và canh chính chúng nó.”

Trầm ngâm cắn cắn ngón tay cái, Alanna đi theo người thợ rèn về nhà anh ta. Vợ của Gammal thết đãi cô với đôi mắt láo liên bồn chồn đằng sau tấm khăn bịt mặt. “Tại sao?”, cuối cùng Alanna hỏi. “Cả ba đều thông minh, vui vẻ và nhanh nhẹn - tôi thích bọn họ. Tại sao bọn họ lại có một vị trí thấp hèn trong bộ lạc?”

Gammal châm cho mình một tẩu thuốc rồi lơ đãng thả khói vào không trung, một hồi sau mới trả lời: “Thằng nhỏ Ishak kể là nó nhìn thấy hình ảnh trong lửa, ngay từ năm nó lên sáu”, anh trả lời.

“Dĩ nhiên”, Alanna ngạc nhiên. “Chính cậu ta cũng nói với tôi là cậu ta có phép lực. Cho độ tuổi này thì rõ là cậu ta chưa được dạy dỗ gì mấy...”

Gammal thấy tay chùi lời nhận xét đó đi. “Phía trên giường của Kourrem có những quả cầu lửa nhiều màu và con bé chơi với những quả cầu đó. Kara thì mỗi khi nổi giận lại ném đồ vật bay loạn xạ mà không cần chạm vào chúng. Ông phù thủy nói rằng ba đứa này bị nguyên rủa. Gia đình Ishak gửi nó đến chỗ ông ta để ông ấy dạy học cho nó, nhưng hai đứa con gái thì bị cha mẹ đuổi đi ngay khi chúng nó tự lo lắng được.”

Alanna không dám tin vào tai mình. “Nhưng tất cả những biểu hiện đó cho thấy, ba thiếu niên này có năng khiếu - tức là có phép lực”, cô thì thầm. “Ibn Nazzir khẳng định rằng bọn họ bị nguyên rủa?”

Gammal gật đầu. “Một số người cho rằng ông phù thủy nhầm lẫn. Họ chăm lo cho ba đứa, cho chúng quần áo và đồ ăn. Halef Seif là một người trong số đó.”

“Chắc thêm anh là người thứ hai”, Alanna sắc sảo đoán.

Gammal cúi đầu biểu hiện đồng tình. Alanna tràn trở về một vấn đề khác. “Có phải điều đó có nghĩa là hai cô gái này chưa bao giờ được dạy học? Họ không biết cần phải cư xử như thế nào với sức mạnh của họ?” Gammal lắc đầu. “Lạy Đức Mẹ”, Alanna thở hắt ra. “Tôi thà sống trong một hầm rãnh còn hơn là ở chung làng với hai cô gái không biết cách kiểm soát phép lực của họ! Chẳng lẽ không một ai ý thức rằng

chuyện này nguy hiểm đến mức nào? Họ phải học cách kiểm soát pháp thuật của họ đến một mức độ nhất định, nếu không cả đám các anh sẽ không còn ai ở đây nữa. Chẳng lẽ các anh chưa hề để ý thấy những việc kỳ quặc đã xảy ra khi một người trong nhóm ba này nổi cơn thịnh nộ hay là đau ốm?”

Gammal điềm đăm gật đầu. “Có lần có một tia chớp từ trên trời phóng xuống, sém chút thì đánh trúng ông phù thủy”, anh nói. “Còn gió mạnh hay các cơn bão kỳ quặc là thứ bình thường. Những lúc xảy ra như vậy, phù thủy lại ra lệnh cho chúng tôi giết bọn nhỏ, nhưng Halef Seif không cho phép. Giọng Nói cũng không. Vậy là chúng nó sống ở đây, cho tới khi thế cân bằng xoay về vị trí có lợi cho chúng.”

Chẳng bao lâu sau đó, Alanna chia tay. Rõ là người Bazhir sẵn sàng chấp nhận cho sự việc đổ xuống đầu mình. Cô thấy kỳ quặc, bởi dân tộc này bình thường rất tích cực. Chẳng lẽ họ không hiểu rằng, người ta chỉ có thể thay đổi được sự việc qua hành động? Khi cô gắng sức miêu tả cho Ali Mukhtab hiểu rằng toàn bộ chuyện này khiến cô bối rối tới mức nào, thì cô chỉ thấy ông ta lộ vẻ vui thích.

“Chúng tôi tin vào sự quân bình tối thượng”, ông giải thích. “Tới một lúc nào đấy mọi việc sẽ tự cân bằng trở lại. Điểm quân bình dịch chuyển - và người ta không thể xác định trước sự dịch chuyển này. Em có biết, nó giống như sa mạc. Cát luôn luôn vận động, nhưng sa mạc là sa mạc, không thay đổi. Con người không thể thay đổi sa mạc và con người cũng không thể ảnh hưởng đến thế quân bình.”

Alanna nóng nảy lắc đầu. “Cái cách của tôi không phải là ngồi chờ cho tới khi những sự kiện sẽ xảy ra vào một lúc nào đó”, cô lầm bầm. “Nếu tôi chờ cho tới khi thế quân bình được tạo nên, thì bây giờ tôi đã trở thành vợ của một tay quý tộc và chỉ biết đến ngôi nhà và những mảnh ruộng của mình.”

“Có thể em chính là công cụ của thế quân bình đó”, Ali Mukhtab đề nghị. “Qua sự có mặt của em ở đây, em sẽ khiến cho cán cân nâng lên hay hạ xuống.”

“Vô lý”, Alanna đáp lời và giơ tay nghịch nghịch viên ngọc lửa bên cổ cô.

Suốt nhiều ngày sau đó Alanna suy nghĩ về những người bạn của cô. Nhóm ba thiếu niên đó không cay cú oán hận mà cũng chẳng quá buồn rầu vì số phận của mình. Những chuỗi câu hỏi vô tận của họ cho thấy họ sẵn sàng học hỏi. Vì sự thanh thản trong tâm hồn mình, Alanna sẵn sàng dạy học cho đám thiếu niên đó, nhưng tập tục của người Bazhir rất nghiêm khắc trong những việc như thế. Chỉ duy nhất phù thủy của bộ lạc được dạy phép thuật. Chỉ có điều tay phù thủy ở đây lại chẳng lấy gì làm tự tin với cái chút xiu pháp thuật mà gã có, nên không một ai được dạy bảo. Nếu cô cư xử trái với tập tục Bazhir, thì thậm chí Ali Mukhtab cũng sẽ không bảo vệ cho cô.

Ánh mắt đau đớn của Kourrem khứa vào trái tim cô. Ishak thì không ngừng gắng sức chỉ ra cho cô xem những pháp thuật cón con mà cậu ta đã biết. Còn Kara là Kara - lúc nào cũng sợ hãi, gắng sức làm người con ngoan, gắng sức làm vừa lòng và sẵn sàng chờ đợi một câu ra lệnh cộc lốc hay một cái bạt tai thay cho lời cảm ơn. Kể từ ngày Alanna thổ lộ bí mật giới tính của mình trong triều đình, cô cũng hầu như đã trở thành một người bị khinh rẻ. Cô không mong muốn ba thiếu niên luôn đang bám theo cô như một cái bóng phải chịu số phận đó. Mặc dù cuộc sống tha phương tại miền nam này của cô là tự nguyện, nhưng cô không một giây nuôi ảo tưởng về sự đón tiếp mà người ta sẽ bày ra với cô, nếu cô quay trở lại cung điện quá sớm.

Alanna trăn trở về chuyện này suốt một tuần lễ. Bên cạnh đó cô tìm hiểu nhiều hơn về bộ lạc mới của mình, cùng Halef Seif và những người đàn ông khác bàn luận về cuộc chiến thường trực chống lại đám đàn ông Vùng Đồi Ven Biển và sự cần thiết phải tìm được bãi cỏ mới cho đám cừu và dê của làng. Đi cùng với Kara, cô cũng làm quen với cả vài phụ nữ. Cô đi săn với đám đàn ông trẻ tuổi, và Ali Mukhtab cho cô biết lịch sử đầy ắp sự kiện của dân tộc Bazhir.

Khi Alanna vẫn còn cân nhắc xem cần phải làm gì thì vào một buổi tối nọ, người ta gọi cô đến lầu thủ lĩnh. Cả Ali Mukhtab cũng có mặt, ông đang ngồi trên gối và hút một chiếc tẩu dài. Bên cạnh ông là Halef Seif với nét mặt nghiêm khắc. Gammal canh chừng hai người đàn ông bị trói đang quỳ. Những người đàn ông khác của bộ lạc đứng nhìn vào.

Alanna chần chừ bên cửa lầu. Cô sửa lại dáng ngồi cho anh bạn mèo Mãi Trung Thành bên bờ vai bên trái. “Ông cho gọi tôi?”, cô hỏi Halef. Ngoại trừ hai người đang quỳ, tất cả đều xoay lại và nhìn cô trân trân.

Thủ lĩnh vẫy cô lại gần. “Hai người đàn ông này hôm qua đã đến chỗ các anh em của chúng ta thuộc bộ lạc Sư Tử Ngủ”, ông giải thích. “Họ làm ra vẻ là người sa mạc, nhưng rõ ràng họ là dân phương bắc.”

Alanna bước tới, gắng nhìn vào mặt tù nhân. Cả hai cúi thấp đầu. “Những người đàn ông của bộ lạc Sư Tử Ngủ chắc chắn phải có khả năng xử lý gián điệp”, Alanna nói. Cô vẫn chưa biết tại sao người ta cho gọi cô. “Hay là họ muốn phải dẫn những người này đến gặp Giọng Nói?”

“Hai người này hỏi dò tin tức về em, Alanna von Trebond à”, Ali Mukhtab đáp.

Mãi Trung Thành nhảy từ trên vai cô xuống, đi về phía một trong hai người đàn ông đang quỳ và thúc đầu vào mặt anh ta. Người đàn ông ngạc nhiên nhìn lên.

“Ngón Tay Dài!” Alanna bất ngờ kêu lớn. “Lạy Đức Mẹ, anh làm gì ở đây thế?”

Người đàn ông thứ hai, người mà cô chỉ biết qua loa trong những ngày có mặt tại triều đình của Vua Kẻ Trộm, giờ cũng ngẩng đầu lên. Còn tay ăn trộm mà Alanna đã quen từ nhiều năm nay dưới cái tên Ngón Tay Dài thì nhắm mắt.

“Anh ấy ra lệnh, cô không được biết là chúng tôi tới đây”, anh ta gầm gừ. “Chúng tôi phải tìm hiểu xem cô ra sao rồi và liệu cô có khỏe không.”

“Chắc là cô sẽ cho chúng tôi nghe một lời giải thích, ngay khi cô có thể làm điều đó, Alanna”, Halef vui vẻ nhận xét.

Mặt đỏ lựng lên, cô xoay về phía ông ta. “Người đàn ông cai trị hai người này là một trong những người bạn lâu năm nhất và thân nhất của tôi.”

“Chủ nhân của họ là ai vậy, tại sao anh ta lại cử điệp viên thay vì những đại sứ thẳng thắn và đường hoàng thú nhận mục đích đến thăm của họ?”

Alanna thở dài. “Anh ấy là người cầm quyền triều đình của những tay kẻ trộm - là Vua Kẻ Trộm vùng Tortall. Nếu ông quen anh ấy, thì ông sẽ biết rõ là anh ấy thích gửi gián điệp hơn gửi đại sứ.” Cô xoay về phía Ngón Tay Dài. “Nói cho tôi biết đi, tại sao anh ấy cử người để ý đến tôi? Chắc anh ấy phải biết là tôi vẫn khỏe.”

Ngón Tay Dài lắc đầu. “Tôi không phải là người dám đưa câu hỏi ra cho Chúa Thượng”, anh ta nhắc nhở Alanna. “Nhất là trong thời gian cuối này, Chúa Thượng rất nóng nảy. Chúng tôi biết từ đầu là sẽ bị người ta tóm cổ, nhưng mà...”. Anh nhún vai. “Thà như thế này còn tốt hơn rất nhiều là lẫn khuất ở Corus chừng nào Georg đang lên cơn cáu kỉnh.”

Alanna mỉm cười. “Tôi chưa bao giờ được chứng kiến lúc Georg cáu kỉnh, nhưng cả lúc bình thường anh ấy cũng đã rất ẩn tượng. Halef Seif, Ali Mukhtab: Xin đừng bắt những người đàn ông này phải chịu trách nhiệm cho những mệnh lệnh của chủ họ. Không tuân lệnh Vua Kẻ Trộm Georg - chà, nếu người ta là kẻ trộm thì người ta sẽ không làm như vậy.”

Ali Mukhtab lấy tẩu ra khỏi miệng và nói: “Tôi có nghe kể về tay Georg Cooper này. Đúng như em nói, anh ta là một người mà tốt hơn cả là người ta không nên ngáng đường.”

“Chắc chắn hai người đàn ông này không nhìn thấy những gì mà người Bazhir không muốn họ nhìn”, Alanna nói.

“Ông có muốn thả họ ra?”, Halef Seif hỏi Giọng Nói. Ali Mukhtab gật đầu. Gammal quỳ xuống để cắt dây trói. “Nghe đây!”, Halef nghiêm nghị ra lệnh. “Ngoại trừ việc người ta đã cư xử với hai anh có phần hơi thẳng tay, bây giờ hai anh được quay trở lại với Vua Kẻ Trộm của các anh trong trạng thái khỏe mạnh và nguyên vẹn. Những tay do thám đợc sau sẽ được tôi gửi trả lại anh ta với hai cánh mũi bị xé.” Ông gật đầu về phía Gammal. “Cho họ ăn và gửi họ lên đường! Đi theo họ một quãng dài lên phương bắc rồi hãy quay trở lại với chúng tôi!”

“Hãy nói với Georg là tôi khỏe và tôi hạnh phúc ở đây”, Alanna thêm vào khi Ngón Tay Dài và người bạn vụng về đứng dậy. “Tôi cũng phải sống cuộc đời riêng của tôi một thời gian.”

Ngón Tay Dài gật đầu. “Tôi sẽ nói với anh ấy như thế, nhưng tôi không nghĩ là anh ấy sẽ hài lòng đâu.”

Người đi cùng anh nhìn về phía những người Bazhir. “Rất có thể anh ấy không còn cách nào khác”, anh ta nhận định. Thật nhanh, người ta đưa hai người phương bắc ra khỏi lều, những chiến binh đi theo họ. Alanna nhận thấy Halef Seif và Ali Mukhtab đang nhìn cô xăm soi. Sau một cử chỉ của thủ lĩnh, bản thân cô cũng ngồi xuống. Halef Seif kéo giá đựng tẩu lại gần rồi ngồi theo, một thành viên trẻ tuổi của bộ lạc rót rượu vang cho mọi người.

“Em có còn những người bạn khác, những người sẽ xuất hiện ở đây và tìm em không, Alanna?”, Ali Mukhtab hỏi.

Cô lắc đầu. “Georg là một người đặc biệt.”

“Làm sao mà em có thể quen được với một người đàn ông như thế?” Giọng Nói châm lửa cho Halef bằng tẩu của ông.

“Bọn em gặp nhau ngay từ thuở đầu, khi em vừa mới ăn mặc giả con trai bước vào thành Corus”, cô trả lời. “Anh ấy trở thành bạn em...”

“Để anh ta giả trò ăn trộm trong cung”, Halef thẳng thừng phỏng đoán.

“Tuyệt đối không. Nếu có như thế em sẽ không hỗ trợ anh ấy. Nhưng anh ấy dạy em cách chiến đấu bằng dao, cách trèo tường không cần thang...”. Cô mỉm cười. “Toàn những chuyện rất có ích. Cả con ngựa Ánh Trăng cũng là của anh ấy mua cho em.”

Ali Mukhtab sắc mắt nhìn cô. “Cậu ta, rất thân với em, anh chàng...”.

“Georg Cooper, sau hoàng tử Jonathan thì anh ấy là người bạn tốt nhất mà em có.”

“Và cái người bạn này mạo hiểm không ít, khi anh ta gửi người xuống miền nam đi tìm em.”

Alanna đỏ mặt. “Thì Georg cũng có phần lo cho em vậy”, cô lẩm bẩm.

Georg yêu em, Mãi Trung Thành meo meo.

“Im đi nào!”, cô gầm lên khi thấy hai người đàn ông nhìn con mèo của mình. Thịnh thoảng cũng có một vài người khác cũng hiểu được lời của Mãi Trung Thành. Cô không muốn việc đó xảy ra bây giờ. Suýt chút nữa thì cô vấp phải tà áo dài của mình khi đứng dậy. “Nếu mọi chuyện chỉ có như thế...”

“Hiện thời thì đúng”, thủ lĩnh gật đầu và vụng về che nụ cười của ông đằng sau bàn tay.

Sự kiện nhanh chóng chìm vào quên lãng. Ngay sau đó Alanna quyết định nói chuyện với Ibn Nazzir về nhóm ba người Kara, Kourrem và Ishak. Đã nhiều ngày nay cô không còn cãi cọ với tay phù thủy và cô hy vọng cơn thịnh nộ của ông ta đã dịu xuống đôi phần. Cô tháo vũ khí và áo Burnus, chỉ mặc một áo chên không tay và quần ngang đầu gối, để người đàn ông già nua thấy rõ là cô không mang vũ khí. Cô sang lều ông ta lúc giữa trưa.

Giống như mọi khi, Mãi Trung Thành đi cùng cô. Anh bạn mèo làm thành một vệt tối luôn mồm mắng mỏ phía sau lưng. Cô nàng đang làm một chuyện hoàn toàn vô tích sự, chàng ta cảnh báo khi cô lại gần

ngôi lều phù thủy. Gã ta sẽ la lối om sòm, sẽ chửi bới cô nàng và chắc chắn sẽ lại tìm cách sử dụng những câu thần chú mà gã ta không hiểu.

“Ít nhất thì tôi cũng phải thử chứ”, Alanna lẩm bẩm khi cô bước vào khoảng sân trước ngôi lều nọ. Ngôi lều này được dùng làm đền thờ của bộ lạc đồng thời là nơi ở của phù thủy. Cô đứng cách cửa lều đang đóng một khoảng khá xa, hai tay giang rộng để ai cũng thấy rõ là cô đi tay không. “Akhnar Ibn Nazzir! Tôi đến đây trong hòa bình, với...”.

Khoảng đất trước chân cô bùng nổ. Cô và Mãi Trung Thành bị quật ngã; cát đất rơi rào rào xuống họ. Ta đã nói mà, Mãi Trung Thành bực bội nhận xét và xoay sang liếm mình cho sạch.

Alanna đứng dậy. Cô vất vả kiểm chế bản thân và vỗ quần áo cho sạch bụi cát. “Đó là chuyện ngu ngốc!” cô kêu lên. “Làm như thế có thể gây bị thương cho những người vô tội! Tôi đến với ông để lập lại hòa bình...”.

“Mày sẽ chỉ mang lại cho bọn tao chiến tranh và cái đói!” giọng Ibn Nazzir chói chói vang ra từ lều. “Mày làm hỏng Halef Seif bằng nhục dục và mày bỏ bùa Giọng Nói Của Các Bộ Lạc bằng trò lừa nhằm ngu ngốc!”

“Đàn ông và đàn bà cũng có thể là bạn của nhau mà không cần phải có nhục dục!”, Alanna thét lên. “Người duy nhất bị bỏ bùa ở đây là ông! Ông bị bỏ bùa vì tính ghen tuông và vì sự ngu ngốc của mình!” Cô ngừng lại, quệt mồ hôi trên trán. Toàn thân rung lên vì giận. Xưa nay lòng nhẫn nại dành cho kẻ ngu của Alanna vốn chẳng mấy nhiều, và cái chút nhẫn nại tẻo teo đó giờ đã bị tiêu sạch sẽ.

Gã đàn ông già cõi vẫn khẳng khẳng không chịu bước ra ngoài mặc dù trò đối đáp của họ đã kéo cả làng đến xem.

“Mày đeo một con mắt quý quanh cổ!”

Alanna giơ tay chạm vào viên ngọc lửa. “Đây không là mắt quý!”, cô la lên, giận bừng bừng. “Đây là một món quà tặng mà đích thân Đức Mẹ Tối Cao đã tự tay trao cho ta!” Đám khán giả kinh hãi lùi về. Người ở đây cũng tôn thờ Đức Mẹ Tối Cao giống như người phương

bắc. Không một ai trong đám họ dám kêu tên Người nếu không có lý do. Những người đứng bên phía tay phù thủy giờ thầm tự hỏi, liệu có phải họ đã phạm một sai lầm trầm trọng.

“Ta yêu cầu nhà ngươi xin lỗi cho lời nhục mạ Đức Mẹ của ta!”, Alanna hét lên bằng giọng khàn khàn. “Mà ngay lập tức! Bước ra ngoài này và xin lỗi đi!”

Thế, cô hài lòng nghĩ và nhịp nhịp bàn chân trên đất. Giờ thì mình đã cho thằng hèn già cổ này biết tay.

Mãi Trung Thành dựng tai về phía trước, hướng về phía lều phù thủy. Đột ngột, đuôi anh bạn mèo giật lên. Gã không xin lỗi đâu, anh ta cảnh báo khi cửa lều động đậy. Gã ta sẽ...

Nhưng Alanna cũng cảm nhận thấy điều đó y hệt như anh bạn mèo. Cô chỉ còn đủ thời gian để xây nên một bức tường bảo vệ, vừa kịp đón luồng lửa màu vàng lao phụt ra từ lều, nhằm bao lấy cô và Mãi Trung Thành. Cô giật mình khi hai tuyến lửa đập vào nhau, và dồn sức tập trung cho câu thần chú của mình. Nổi giận bưng bưng - bởi sự ngu ngốc và thiếu kiểm chế của gã phù thủy có thể làm bị thương hoặc thậm chí giết chết những người xung quanh - cô tóm lấy phần còn lại của đám lửa và ném về phía gã. Nhanh như chớp, những lưỡi lửa nhỏ xíu phi thẳng về lều phù thủy và thúc gã già chạy ra ngoài, trước khi lụi đi.

Alanna nhìn Ibn Nazzir trân trân. Trí não cân nhắc nhanh như chớp. Gã mang bên mình cây kiếm pha-lê; hình ảnh cây kiếm khiến cô rờn xương sống. Không phải vì cây kiếm nhắc cô nhớ công tước Roger von Conté, không, cô biết gã phù thủy này vốn cũng là một kỵ sĩ và chắc chắn biết sử dụng kiếm. Nếu cô không làm thì cô thừa sức đối chọi với gã về mặt pháp thuật, nhưng trình độ tay kiếm của gã là một ẩn số nguy hiểm. Hơn nữa cô hiện không có vũ khí.

“Nhà ngươi phi báng Đức Mẹ đã tỏ lòng nhân từ với ta”, cô nói khi gã hướng sự quan tâm tới cô. “Giờ đây nhà ngươi đã tấn công ta đến hai lần mà không ra trước một lời cảnh báo theo đúng luật, mặc dù ta

hoàn toàn không khiêu khích nhà người. Ta đã quá nhẫn nại với người. Nói cho ta biết lý do, tại sao ta không thể đòi mạng sống của người, theo đúng quyền lợi của một thành viên bộ lạc.”

Akhnar Ibn Nazzir rút kiếm pha-lê, vừa la chói lói vừa nhào về phía cô.

Alanna khom lưng né sang bên, cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng gầm thịnh nộ của những thành viên bộ lạc khác khi chứng kiến cách cư xử nhục nhã của tay phù thủy. Cả Ibn Nazzir, gần như đã nổi điên, cũng không nghe thấy gì. Miệng gã méo lại thành một nụ cười gằn quái gở, khi gã cầm cây kiếm nguy hiểm bằng cả hai tay, tấn công Alanna đợt nữa.

Nữ hiệp sĩ lạng xuống tránh. Cô chuyển động nhanh như chớp trên nền đất nện. Mỗi lần lưỡi kiếm pha-lê chém xuống ngang bên cô lại nghe thấy tiếng nó hát. Người cô hơi nôn nao vì tiếng động mà nó phát ra, như thể Roger đang ở gần đây và điều khiển cây kiếm, cố gắng kết thúc đời cô. Với hai bàn tay trắng, tập trung vào những cử động của gã phù thủy, cô nhanh lẹ né sang bên này, né sang chỗ khác và nhún nhảy nhẹ nhàng bật tránh đi mỗi khi gã chém tới.

Ibn Nazzir không phải là một đối thủ đáng gờm như công tước Roger. Những nhát chém của gã thường là không có mục đích, thêm vào đó gã không biết cách giữ thăng bằng. Và còn chậm nữa. Thứ làm Alanna sợ là cây kiếm. Cô có cảm giác, tay đàn ông già nua này nếu cầm một cây kiếm bình thường sẽ kém cỏi đi rất nhiều. Cô sờ tay lên viên ngọc lửa và thì thầm một câu thần chú, xây một bức tường bảo vệ.

Lửa màu tím lao ra từ thình không và cuộn xoáy về phía Ibn Nazzir, bao lấy gã. Vừa la lói om sòm gã phù thủy vừa chém ra tứ phía, cho tới khi bức tường lửa biến mất. Giờ gã tấn công một đợt mới. Alanna phi tới, đá trúng gã và đập gã xuống đất. Nhanh như chớp, cô thả người ngã, lăn, chồm lên người gã và giằng lấy cây kiếm. Tiếng hát rầm rì của cây kiếm bây giờ to lên hơn, đè ép tất cả các tiếng động

khác. Những ngón tay vô hình tóm lấy cổ họng cô, đúng khi cô nhìn thấy gã phù thủy dần đổi sắc mặt xám xịt.

“Thôi ngay!”, cô cố gắng la thật to, ép gã chú ý đến mình. Một góc nào đó trong tiềm thức cô tóm lấy những ngón tay vô hình, giăng ra. “Người không đủ mạnh! Người phung phí sức sống của mình!”

Lúc đó, gã nhảy bổ lên, đè cô ngã ngửa. Alanna bám hết sức lấy phần cán kiếm, bởi trong khoảng cách quá gần này gã sẽ không thể chém trượt nếu gã giăng được lưỡi kiếm ra. Họ vật lộn, mồ hôi nhỏ từ mặt gã xuống mặt cô. Da mặt gã mỗi lúc một xám hơn, xám hơn, những vệt hằn màu xanh ngất nổi lên quanh khuôn miệng và cánh mũi. Mọi thứ trở thành đen. Một đám mây đen đột ngột nổi lên bọc quanh Alanna, cắt ngang mọi nguồn không khí và mọi cảm giác. Cô nghiêng răng kháng cự, thọc thật sâu xuống tâm khảm và tận dụng những nguồn lực mà cô đã bí mật tụ tập được trong bao nhiêu năm trời rèn luyện. Cuối cùng, lửa màu tím của cô dần dần đẩy lùi được màu đen. Ở những nơi tiếp xúc với lưỡi kiếm pha-lê, lửa màu tím lóe lên, bốc thành ngọn cao. Xa xa mơ hồ vẳng lại một tiếng la.

Đám mây đen biến mất. Akhnan Ibn Nazzir gục xuống trên người cô. Hai con mắt mở lớn đờ đẫn. Gã đã chết.

Gammal và Halef giật cái xác già nua ra khỏi cô. Ishak giúp Alanna đứng dậy; cô lao đảo vì kiệt lực. Kara và Kourrem vội vã lao đến bên, đỡ cô hai bên. Ali Mukhtab, người vừa xem xác Ibn Nazzir, ngạc nhiên ngẩng lên. “Trên người anh ta không có một dấu vết vật lộn nào, vậy mà anh ta chết. Anh ta chết vì cái gì?” Alanna giơ tay dụi mắt. Cô đã sử dụng hết phần lớn nguồn lực cơ thể cũng như phép lực của mình. Hiện thời, cô chỉ còn muốn duy nhất một điều - đi vào lều và nằm nghỉ. “Ông ta đã sử dụng những quyền lực mà ông ta không có”, cuối cùng cô khào khào giải thích. “Ông ta không phải là một pháp sư giỏi giang gì. Ông ta đã sử dụng đến sức sống của bản thân mình, vì ông ta muốn giết tôi.” Cô ngạc nhiên phát hiện ra rằng, bàn tay phải của cô cầm cây kiếm pha-lê. “Nếu ông ta cầm cự được, rất có thể ông

ta đã chiến thắng”, cô cay đắng thêm vào. “Tôi rất tiếc là tôi đã mang khó khăn lại cho các bạn.” Thế rồi cô dậm chân bước đi.

“Khoan đã.” Giọng nói của Halef vẫn thân thiện, nhưng dứt khoát. Cô quay lại. Người thủ lĩnh bộ lạc trở vào lều của gã phù thủy. “Nhà của cô bây giờ là ở đây.”

Bàn tay còn rảnh của Alanna bám chặt lấy bờ vai Kourrem. “Tôi không hiểu.”

Ali Mukhtab đứng dậy và bước đến bên cạnh thủ lĩnh của bộ lạc. “Halef Seif nói đúng. Cô đã giết phù thủy cũ. Giờ cô phải thế chỗ cho ông ta, cho tới khi cô dạy nên một người phù thủy mới hoặc một phù thủy khác giết cô.”

“Thế này thì quá lắm. Các người điên rồi!” Alanna la lên. Giọng cô tắc nghẹn vì mỗi mệ. “Tôi không phải là phù thủy - tôi là một hiệp sĩ! Tôi chưa bao giờ học pháp thuật...”

“Cô có muốn chúng tôi phải đối mặt với đám đàn ông Vùng Đồi Ven Biển mà không có sự chở che nào?” Halef bình tĩnh hỏi.

Alanna im lặng, bởi cô nhớ lại những câu chuyện mà người ở đây đã kể về đám pháp sư của Vùng Đồi Ven Biển. “Luật ở đây là như vậy. Tập tục của chúng tôi như thế.” Halef mở cửa dẫn vào lều phù thủy. “Bây giờ nhà của cô là đây, Người-Đàn-Bà-Cười-Ngựa-Như-Đàn-Ông.”

Một lúc, cặp mắt tím biếc của Alanna long lên đón ánh mắt của Giọng Nói và của thủ lĩnh bộ lạc. Cô không muốn bị trói buộc vào một nơi nào! Cô đang trên đường đi tìm những cuộc phiêu lưu lớn! Một làn sóng kiệt lực mới tràn trong cô và cô xoay mặt đi. Mãi Trung Thành ngồi trước cửa lều rộng mở, nét mặt đầy chờ đợi.

“Tôi không thèm biết liệu đây là lều hay là chòi của ông thợ đào huyệt”, cô thở dài. “Tôi chỉ muốn nằm nghỉ, chỉ vậy thôi.”

Được Kara và Kourrem đỡ hai bên và với cây kiếm pha-lê cầm chắc trong tay, Alanna bước vào lều phù thủy.

Chương 4. Học pháp thuật

Một trong những hành động đầu tiên của cô trong tư cách nữ phù thủy của bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu là nói chuyện với Ali Mukhtab và Halef Seif, tuyên bố rằng cô muốn dạy dỗ cho Kara, Kourrem và Ishak trở thành người kế tục mình. “Ishak đã biết một chút pháp thuật rồi”, cô giải thích với hai người. “Và cả ba thiếu niên này rõ ràng đã phát triển được quyền kiểm soát phép lực của họ đến một mức xác định, nếu không thì cả cái làng này đã bay đi từ lâu rồi. Để trở thành phù thủy người ta không cần được đào tạo lâu. Mỗi người trong họ đều có thể trở thành một phù thủy tốt hơn là Ibn Nazzir.”

Hai người đàn ông giữ nét mặt kín đáo và suy nghĩ thật lâu về đề nghị của cô. Alanna vất vả kiềm chế, ép mình không ngọ nguậy và mất bình tĩnh. Cô biết lấy đâu ra những học trò thích hợp, nếu người ta không cho phép cô dạy ba thiếu niên này? Ngoài ra còn một lý do nữa: Nếu người ta nâng ba con người bị khinh rẻ này lên vị trí phù thủy, thì người ta có thể bù trừ lại đa phần những bất công mà Ibn Nazzir đã trút lên đầu của họ.

“Cho tới nay chưa có cô gái nào được đào tạo để trở thành nữ phù thủy”, mãi rồi Ali Mukhtab cũng nói. “Nhưng kể từ sự xuất hiện của Người-Đàn-Bà-Cười-Ngựa-Như-Đàn-Ông thì bộ lạc này đã làm nhiều việc mới.”

“Cả phù thủy hiện thời của chúng ta cũng là một phụ nữ”, Halef thêm vào với một nụ cười bé xíu.

“Vậy là anh đồng ý?”, Ali Mukhtab hỏi.

Nụ cười mỉm của người thủ lĩnh trở nên rộng hơn. “Tôi tin rằng, theo dõi việc này sẽ rất thú vị. Với một thầy phù thủy thế này thì chắc

chấn ba thiếu niên sẽ ngoan ngoãn vâng lời.”

Ali Mukhtab gật đầu.

“Vậ ta quyết định như vậy”, ông nói với Alanna. “Cầu cho thần linh mỉm cười với em.”

Alanna chống tay đứng dậy. “Cảm ơn”, cô nói. “Chắc là tôi rất cần nụ cười của các thần linh.”

Khi quay trở lại lều, cô thấy nhóm ba đã ngồi đợi sẵn. Alanna hài lòng nhìn quanh. Kể từ buổi chiều khi cô lảo đảo bước vào đây lần đầu tiên, căn nhà lều này đã thay đổi hoàn toàn. Đồng thau và bạc óng ánh nhẹ nhẹ trong ánh đèn; những tấm thảm tỏa sáng trong màu sắc nguyên thủy của chúng; những tấm chăn treo ngăn cách không gian đèn cúng và nơi ở của cô sạch sẽ không chê vào đâu được. Thật hay khi về đây mà tìm thấy nhà mình, cô nghĩ.

“Chị bảo bọn em đợi chị ở đây”, Kourrem lên tiếng, thiếu nữ này luôn nói thẳng ra những gì cô nghĩ. “Chị đã nói chuyện với thủ lĩnh và với Giọng Nói. Bọn em có bị ruồng bỏ không?”

Alanna lắc đầu và cầm lấy bát rượu chà là mà Ishak vừa rót cho cô. “Câu chuyện về bọn em”, cô đáp. “Nhưng các em không bị ruồng bỏ. Chị đã xin được dạy bọn em, đào tạo thành phù thủy. Họ đã cho phép.”

Một thoáng, cả ba cặp mắt nhìn cô trân trân - mắt nâu thẫm của hai cô con gái, mắt nâu vàng của cậu con trai. Kourrem bật khóc.

“Thế mà em cứ tưởng chị không thích nói chuyện về pháp thuật với bọn em?”, Ishak bối rối nhắc nhở cô.

Kara bây giờ cũng khóc, điều khiến Alanna kinh ngạc. “Thôi đi, hai cô nàng! Chị đâu có muốn làm bọn em phải khóc. Uống một chút rượu nào!”

Xoay sang với Ishak, cô bảo: “Mặc dù không biết kỹ, chị vẫn nói với thủ lĩnh và Giọng Nói rằng hai cô gái hoàn toàn không được đào tạo gì còn em thì chỉ được dạy bảo một chút thôi. Kourrem, Kara, thôi đừng khóc nữa, làm ơn! Đúng thế, chị quá ngán ngẫm trò pháp thuật,

nhưng phải có một người dạy cho bọn em, mà ở đây ngoài chị ra chả có ai. Nghe đây.” Buông ra một tiếng thở dài, Alanna ngồi xuống một chiếc gối. Hai cô thiếu nữ đã ngưng khóc, chỉ còn sụt sùi nhẹ. Bộ ba chăm chú lắng tai. “Trong thời chị làm tiểu đồng và sau đó làm cận vệ trong cung, ở đó có một người cháu của đức vua, tức là anh họ của hoàng tử của chị. Cái ông công tước Roger đó là pháp sư quyền thế nhất của các nước miền Đông. Thêm vào đó ông ta rất điển trai, có vẻ đáng yêu và duyên dáng. Chị có cảm giác như chị là người duy nhất trên toàn thế giới này biết rằng người đàn ông đó không có ý định tốt với hoàng tử của chị, rằng ông ta là kẻ gây ra những vụ tai nạn suýt chút nữa đã cướp mạng Jonathan. Chị cũng đoán rằng ông ta đã tạo điều kiện cho bọn kẻ thù bắt cóc chị, trong thời gian tụi chị chiến đấu với Tusain. Rồi sau đó, cách đây hai tháng kỳ thi hiệp sĩ đã cho chị hiểu rằng ông ta đã sử dụng pháp thuật để bịt mắt tất cả bằng sự mù lòa - kể cả chị nữa - để không ai nhìn thấy những kế hoạch của ông ta. Cụ thể, ông ta định giết hoàng hậu. Vậy là chị đã buộc tội ông ta trước nhà vua và toàn thể triều đình. Roger đòi được xử qua một cuộc đấu tay đôi.”

Cô lấy hơi thật sâu. Hồi ức đau đớn xiết bao. “Vậy là bọn chị đấu với nhau. Gã - gã đã cắt đứt - “ Cô đỏ bừng mặt lên và lấp bắp. “Ngày đó chị mặc giả trai”. Cô chỉ vào phần cơ thể phía trên của mình và đỏ mặt hơn nữa.

Kourrem, vốn là đứa sáng dạ, nhảy vào giúp cô. “Ý chị muốn nói, chị đã quán bẹp ngực mình, và gã đã cắt đứt phần vải quán.”

Alanna gật đầu. “Khi gã - khi tất cả phát hiện ra rằng chị là con gái, thì gã nổi điên. Gã đồng thời tấn công chị bằng kiếm và pháp thuật - mà không phải chỉ tấn công một mình chị. Pháp thuật của gã cũng có thể giết chết nhà vua hoặc Jonathan. Chị phải ngăn gã, và chị đã giết gã. Kể từ đó chị ý thức được rằng, người ta rất dễ sử dụng pháp thuật - mọi dạng pháp thuật - để làm điều ác.” Cô lấy hơi thật sâu. “Nhưng sẽ còn tồi tệ hơn nữa, nếu người ta không chấp nhận sự tồn tại của phép

lực. Chuyện đã xảy ra như thế với chị và cây kiếm pha-lê này.” Cô khẽ chạm vào lưỡi kiếm đang đeo bên thắt lưng. “Chị đã không để ý đến phép lực của nó, để nó lọt vào tay Ibn Nazzir, và gã đã sử dụng nó để chống lại chị. Giờ chị phải giữ nó và điều khiển nó, để nó không bị sử dụng chống lại chị nữa. Các em cũng sẽ phải học chính điều đó, về phép lực của các em, nếu không những sức mạnh đó sẽ xoay sang chống lại các em.” Ngượng ngùng, cô gơ tay cọ mũi. Xưa nay cô vốn không quen nói nhiều. Mặc dù cô hiểu rõ, bắt đầu với việc dạy học này là cô tự đưa mình vào một chuyện sẽ bắt cô còn phải đọc nhiều tràng diễn thuyết dài hơi. “Sáng sớm mai ta bắt đầu. Nên tốt nhất bây giờ các em đi ngủ đi.” Trong tích tắc sau đó, Alanna suýt chút nữa chết ngạt với sự hồ hởi của nhóm ba thiếu niên, tranh nhau ôm và hôn cô. Alanna xua họ đi rồi vừa lắc đầu, vừa đóng cửa lều cho đêm hôm nay. “Chuyện học hành này sẽ tốt cho họ”, cô giải thích với anh bạn mèo Mãi Trung Thành trong khi chuẩn bị giường.

Chàng mèo quan sát cô với cái đuôi uể oải giật lên từng đợt. Chuyện học hành cũng sẽ tốt cho cô nàng, chàng ta nhận xét. Rất có thể nó sẽ biến cô nàng thành một người trưởng thành, mặc dù ta không lấy gì làm chắc chắn.

Alanna, lúc đó đang cuốn mình vào chăn, ném cho anh bạn mèo một cái nhìn giận dữ. “Tôi lấy làm mừng vì đã có một người bạn suốt ngày ngăn cho tôi không trở thành kẻ tự kiêu”, cô lầm bầm, đã chìm một phần vào giấc ngủ. Ta cũng lấy làm mừng vì chuyện đó, Mãi Trung Thành đối đáp rồi cũng duỗi dài thân, nằm xuống trước mũi cô.

Hầm mộ tối lặng. Cánh cửa đằng sau cô đã đóng lại, chặn chắc bằng một tảng đá lớn do những người hầu trong cung điện vùn tới. Trước mặt cô là cơ thể của công tước von Conté nằm trên một tảng đá hoa cương lớn. Roger trông như đang ngủ; nghệ thuật của các thầy tu thờ Thần Bóng Tối giữ gìn cơ thể ông ta rất tốt. Chiếc áo quân phục cổ đứng màu đen che đi vết thương trên vai và vết đâm trên ngực, vết

đâm đã kết thúc cuộc đấu tay đôi với cô. Im lặng hoàn toàn. Ông ta đã chết.

Đột ngột, ông ta mở mắt ra. Alanna lùi về. Tim kinh hoàng đập lồng lên đến cổ. Roger mỉm cười.

Alanna gạt chăn và run rẩy lăn ra khỏi giường. Lão đảo, cô đứng dậy rồi chạy ra ngoài, Mãi Trung Thành dán sát sau chân. Cô đứng thờ hồn hển một lúc lâu trong làn gió đêm lạnh lạnh. Cô rùng mình khi gió thổi vào cơ thể đầm mồ hôi của cô.

“Phép thuật đầu tiên mà các em học là thuật châm lửa”, cô giải thích với nhóm học trò. Họ đứng trong sa mạc, cách ngôi làng chằng mấy xa. Alanna không muốn thực hiện giờ học của cô gần những túp nhà lều và những con người ở đó, đề phòng chuyện bất trắc. Đứng cách xa một quãng có một chiến binh của bộ lạc, cung được lắp tên, sẵn sàng chiến đấu. Đám đàn ông Vùng Đồi Ven Biển ở quá gần đây, người ta không thể mạo hiểm rời làng mà không có người canh chừng.

Alanna chõng vài cành cây thành một đụn nhỏ. “Việc châm lửa hay tạo ánh sáng không hề khó khăn đối với một người có năng khiếu”, cô nói tiếp. Cô thấy trong người không thỏa mái. Mặc dù thuở trước cô cũng đã từng dạy các môn thể thao chiến đấu cho cận vệ và tiểu đồng trong cung, nhưng cô chưa bao giờ dạy ai pháp thuật; cô sợ cô có thể phạm sai lầm. “Các em nhìn vào thứ em muốn cho cháy - sau này các em thậm chí không cần nhìn vào chúng - và tưởng tượng rằng nó đang cháy. Sau đó các em mong muốn là nó cháy.”

“Thế nếu em không muốn nó cháy thì sao?”, Kara hỏi.

“Em phải muốn”, Alanna nói. “Nếu không thì em thử phép thuật này làm gì?”

“Ô.”

“Nguồn gốc toàn bộ phép lực của các em nằm trong ý chí của các em”, Alanna tiếp tục. “Sự việc xảy ra, bởi vì các em muốn chúng xảy ra. Giống như mọi thứ khác trong cuộc đời: người ta trở thành một chiến binh, một phù thủy tài năng hay một người nấu bếp giỏi giang

khi người ta mong muốn đủ độ. Nếu các em tập trung ý chí và nhìn thấy những cành cây này cháy trong tâm trí mình, thì việc các em muốn sẽ thành hiện thực. Kara, em là người đầu tiên.”

Cô lớn hơn trong cặp thiếu nữ nheo mắt nhìn trân trân những cành cây rồi tập trung tư tưởng. Mồ hôi chảy ròng ròng qua mặt cô. Một dải khói nhỏ xíu bốc lên, nhưng tắt ngay lập tức. “Lần thử đầu tiên như vậy là không tệ đâu”, Alanna giải thích. “Khi chị thử lần đầu tiên, chị thậm chí không tạo ra được một chút khói nào. Giờ đến em, Kourrem.”

Kourrem sầm mặt nhìn trân trân vào những cành cây, lông mày nhíu lại, cuối cùng cô thiếu nữ lắc đầu. “Em tin là em không muốn nó đủ độ”, cô vừa thở dài vừa nói.

“Em muốn trở thành nữ phù thủy hay là không hả?”, Alanna hỏi.

Mặt Kourrem sáng lên. “Có!”

“Chừng nào em không nắm vững được pháp thuật này, thì chuyện đó không xảy ra. Cả đến Akhnan Ibn Nazzir cũng biết châm lửa.”

Cặp mắt Kourrem đờ đẫn mở lớn ra. Thế rồi ngay tức khắc, những tia lửa lách tách bốc lên từ đám cành cây.

Alanna cười vui. “Em thấy chưa?” cô chờ cho tới khi những tia lửa tắt đi, rồi chỉ tới Ishak. “Giờ đến em.”

Nhếch mép kiêu ngạo, cậu thiếu niên trở vào đám gỗ. Lửa bốc cao lên và nhanh chóng đốt những cành cây cháy rụi. Alanna xăm soi nhìn cậu một hồi. Những ngón tay cô giật lên, chỉ muốn vả cho tan vè kiêu ngạo trên gương mặt kia. Nhưng một tình cảm như thế thật không xứng đáng với đẳng cấp của cô, Alanna biết như vậy. Ishak chỉ muốn khoe khoang một chút thôi. Cô gắng kiềm chế và gật đầu. “Chị quên rằng em đã nắm được một chút pháp thuật châm lửa. Trước khi ta tiếp tục, giờ phải cho chị biết thật chính xác các em đã biết những gì.”

“Em biết châm lửa và tạo ánh sáng”, Ishak tuyên bố. “Và em có thể tìm thấy đồ vật. Nhiều khi em nhìn thấy những thứ trong tương lai.”

“Cậu ta nằm mơ thấy chị sẽ đưa cuộc sống bọn em đến chỗ tốt lành”, Kara chen vào. “Bọn em đã cười giễu khi nghe cậu ta nói, sẽ có một phụ nữ, là một chiến binh, đến giúp bọn mình. Điều đó xảy ra vào cái ngày trước khi Halef Seif đưa chị đến bộ lạc.”

Alanna gật đầu. “Còn em, Kara? Em có nhìn thấy những sự việc thay đổi theo ý muốn của em? Em có nhìn thấy hình ảnh trong lửa?”

“Mỗi khi em giận dữ là đồ vật chuyển động”, Kara thì thầm và đỏ bừng mặt lên. “Nhiều khi chúng nó còn bay qua không khí. Sau đó người ta đánh đòn em.”

“Chị ấy làm được gió thổi”, Ishak báo cáo. “Và khi chị ấy khóc thì trời mưa. Không phải bao giờ cũng thế, nhưng thỉnh thoảng.”

“Pháp thuật thời tiết”, Alanna nói. “Nếu là phù thủy, chuyện này sẽ giúp cho em rất nhiều. Thế còn em, Kourrem?”

“Em không biết”, cô thiếu nữ trẻ tuổi nhất trong nhóm thú nhận. “Thỉnh thoảng em nhìn thấy những quả cầu lửa màu sắc sặc sỡ và em chơi với chúng. Những người già thích em ở cạnh họ mỗi khi họ ốm đau. Họ nói rằng, khi có em ở đây, họ thấy trong người khỏe hơn. Em cứ tưởng, lý do là vì em kể chuyện cho họ nghe, nhưng mà...”. Hai con mắt ngòì hy vọng nhìn Alanna.

Alanna nhớ lại công tước Baird đã kiểm tra cô ra sao vào ngày Jonathan mắc bệnh sốt đở mồ hôi. Cô chìa bàn tay ra. “Đêm hôm qua chị ngủ không ngon”, cô giải thích với Kourrem. “Bây giờ chị vẫn mệt, hãy cầm lấy tay chị và làm chị khỏe hơn đi!”

Kourrem duỗi tay ra, nhưng rồi rụt lại. “Em không biết phải làm ra sao”, cô thiếu nữ nói.

“Hãy tìm thấy sức mạnh của em, rồi để cho một phần trong đó chảy qua bàn tay em sang tay chị”, cô nói.

Kourrem vâng lời. Một tích tắc sau đó, Alanna cảm nhận một luồng năng lượng rừng rực chảy vào cơ thể cô, khiến tóc gáy cô dựng lên. Cô gật bàn tay đi và rùng mình xua cảm giác tê tê đó.

“Chị chỉ mệt có một chút thôi”, cô giải thích với một cô thiếu nữ đang muốn bật khóc. “Em không cần phải cho chị nhiều thế!”

Cô nhìn cả ba và chống tay lên ngang hông. “Chúng ta cần phải cân nhắc xem các em cần học gì”, cô nói. “Cả ba đều đã biết đôi chút, nếu không các em đã không thể kiểm soát phép lực của mình tốt đến như vậy.”

“Tại sao chị biết?”, Kourrem hỏi.

“Bởi Ishak có thể đốt cháy cả bốn đứa bọn ta nếu cậu ấy không kiểm soát được sức mạnh của mình”, Alanna đáp lời. “Bởi vì cả ngôi làng này đã bị bão hay mưa phá nát từ lâu, nếu em, Kara, không kiểm chế sức mạnh của mình. Và với những gì vừa làm, thì Kourrem có thể hất cho chị bay tung lên không khí.”

“Tại sao chị lại liều dạy cho bọn em?”, Kourrem hỏi. “Chị đâu có biết là em không làm hại chị. Đúng không?”

Alanna cười. “Rất có thể chị không có khả năng ảnh hưởng đến thời tiết và nhìn vào tương lai”, cô nói. “Nhưng chị biết cách tự bảo vệ mình và bảo vệ cho bọn em nếu cần thiết.”

Cô gái đầu. “Chị tin rằng, ta cần luyện những bài tập tập trung tinh thần mà chị sẽ dạy cho bọn em. Sau đó bọn em đi lấy mấy cái lều mà chị đã nhờ người ta làm, và căng lều bên cạnh lều chị.”

“Tại sao bọn em phải dựng nhà lều?”, Kara hỏi khi ngoan ngoãn ngồi xuống nền đất.

Alanna ngồi vào ghế tựa bên cạnh Kara. “Khi là học trò của chị thì bọn em phải sống chung với chị”, cô trả lời. “Nhưng bởi vì bọn em có ba đứa, nên chị đã nhờ người ta làm một lều lớn hơn cho hai cô gái và một cái lều nhỏ hơn cho Ishak. Ô, thôi đi nào!”, cô kêu lên khi bộ ba bổ nhào vào ôm lấy cô.

Sau bữa tối, đám học trò của Alanna hăm hở lao vào trang điểm cho nhà mới của họ. Halef Seif đến đón Alanna. “Trời ngoài kia mát lạnh”, ông nói. “Cô có muốn phi ngựa với tôi một đoạn?”

Alanna không để mời đến hai lần. Chỉ vài tích tắc sau cô đã buộc xong yên ngựa và nói cho những người lính gác biết họ đi hướng nào. Khi hai người đã bỏ lại ngôi làng phía sau, Alanna nhẹ nhõm hít một hơi thật sâu. Cô ngửi thấy mùi cây cỏ của sa mạc, mùi bụi và mùi ngựa - một mùi vị khô và ấm, an ủi, chỉ rõ cho cô biết cuộc đời cô đã thay đổi đến mức nào.

“Tôi muốn bọn họ được ngồi cùng tôi bên lửa trại”, Alanna đột ngột nói thẳng. Cô nói khẽ, đề phòng có kẻ nào đó hoặc vật gì đó đang theo dõi. “Bây giờ, khi bọn họ đã thật sự trở thành học trò của tôi, họ có quyền được như vậy. Ông có thấy như thế không?”

“Trong số đó có hai là con gái.” Trời quá tối, không thể đọc được nét mặt Halef Seif, mà giọng nói ông ta thì không biểu lộ điều gì.

“Tôi cũng là con gái.”

“Cái đó tôi nhận thấy rồi.”

Alanna nghi là thủ lĩnh bộ lạc muốn trêu chọc mình. “Cho dù bộ ba đó có là ba con chó ba đầu!”, cô sắc giọng thì thầm. “Cả ba sẽ trở thành phù thủy và bộ lạc phải học cách...”

Người đàn ông Bazhir rít nhẹ, Alanna tắt ngang. Mãi Trung Thành ngồi thẳng lên trong cái bát bọc da buộc bên yên cương của Ánh Trăng, lông dựng lên và đuôi quật liên hồi. Alanna dỏng tai lắng nghe những âm thanh của màn đêm. Giờ thì cô cũng thấy - có tiếng đá rơi xuống đá, rõ ràng đang có những gã đàn ông rón rén bước trong hẻm núi nhỏ bên dưới chân họ. Không một tiếng động, hai người xuống ngựa; Alanna chạm tay ra lệnh cho Mãi Trung Thành ở lại trong bát da. Cô theo Halef Seif đến bên rìa bờ hẻm, nắm sát đất và nhìn xuống dưới.

Mắt Alanna đã quen với màn đêm không trăng và giờ thì cô nhìn thấy mờ mờ dáng năm gã đàn ông vùng đồi đang rón rén đi dưới đáy hẻm. Một kẻ vấp phải một hòn đá và mím môi chửi, ngay lập tức những đứa đi cùng ra lệnh cho gã im đi. Alanna chế nhạo cười thầm.

Từ khi cô còn là tiểu đồng, một lỗi như thế sẽ bị phạt hàng mấy tháng trời.

“Đây là bọn ăn cướp đang tìm đàn súc vật của ta.” Hơi thở của Halef phả vào những chiếc lông sát bên tai cô; chỉ dịch xa một gang tay là người ta không nghe thấy nữa. “Tôi tin rằng ta không cần làm phiền những người lính gác.” Đúng lúc đã muốn nhóm dậy thì người đàn ông lại duỗi dài một lần nữa bên cô. “Có một chút ánh sáng thì hay đấy, nữ phù thủy.” Ông mỉm cười.

Alanna nhanh lẹ thọc vào trong tâm trí và tìm ngọn lửa nhỏ luôn cháy trong cô, ở một nơi chỉ mình cô đến được. Cô gọi nó ra ngoài. Lòng cô thoáng chút bồn chồn khi nó nhanh chóng to lên đúng độ lớn mà cô cần. Lửa màu tím cháy từ hai bàn tay cô, rọi sáng toàn khung cảnh. Bọn đàn ông vùng đồi hoảng sợ la hét, giơ tay che mắt. Halef Seif gầm tiếng gầm xung trận, trèo thoăn thoắt xuống vực. Alanna cần cả hai tay, mà là thật nhanh. Cô nôn nóng nhìn quanh. Khi phát hiện thấy một tảng đá, cô trở về phía đó và ra lệnh cho nó. Cô không biết liệu những gì cô đang định làm có thành công, nhưng cô không còn thời gian để suy nghĩ. Lửa màu tím tràn sang tảng đá lớn và bọc lấy nó như trước đó vừa bọc lấy cô. Trong một thoáng, lửa chập chờn chút đỉnh và trông như thể muốn tắt, nhưng rồi nó trở thành một phần của hòn đá. Một cây đuốc hùng vĩ soi sáng cho đáy vực bên dưới chân cô.

“Sáng danh Tortall và đức vua!”, Alanna kêu lên và trèo theo Halef Seif xuống dưới. Khi rút cây kiếm pha-lê khỏi bao, cô cảm giác rõ là tai ương đang hát lên trong tay mình. Thêm một lần nữa, phép lực của món vũ khí tỏa ra xung quanh, tìm cách điều khiển Alanna. Nhưng cô tập trung duy nhất vào những gã đàn ông vùng đồi đang bao quanh Halef Seif, nghiêng chặt răng, kháng cự và câm nín ra lệnh cho cây kiếm: Thôi đi!

Hai gã đàn ông nhìn thấy cô. Giờ chúng tấn công cô, một đứa cầm rìu, một đứa cầm gươm rộng bản. Cô khom người né cú rìu chém, thọc kiếm từ dưới lên và xuyên qua kẻ tấn công. Trong một tích tắc, một

nổi sung sướng hể hả quái dị và đen tối bốc lên trong tâm trí. Cô chờ người ra. Pháp lực của cây kiếm đã chuyển niềm kiêu hãnh thầm kín của một chiến binh cừ khôi thành nổi sung sướng gớm guốc khi giết chóc. Toàn cơ thể rung lên, cô dồn sức cưỡng lại mong muốn tiếp tục đâm từ nhát này sang nhát khác xuyên qua cơ thể đàn ông đó, cho tới khi Halef Seif gầm lớn tên cô. Alanna chỉ còn kịp quay lại, xoay sống kiếm pha-lê đón nhát chém của cây gươm rộng bản. Gươm của đối phương dài hơn và rộng bản hơn, bản thân gã cũng to hơn và nặng hơn, vậy mà lưỡi kiếm màu xám kỳ quặc bình thản chịu trận. Ánh lấp loáng ma quái của nó hút ánh mắt của gã vùng đời. Alanna giăng ra, lùi về và thúc một cú đâm dưới vũ khí của gã, chéch lên trên. Gã đàn ông vùng đời vẫn tiếp tục nhìn cây kiếm của cô. Mặc dù cũng gắng sức chặn đòn, nhưng phản ứng của gã không nhanh như trước.

Lưỡi kiếm pha-lê bay tới, xuyên thủng vòng phòng thủ của gã và thọc sâu vào cổ gã. Lần này, Alanna đã chuẩn bị sẵn cho phép lực chảy ra từ cây kiếm. Nữ hiệp sĩ nén ý chí đẩy lùi nó và thọc vào đến điểm khởi nguồn của phép lực tàn độc này. Nếu có ai yêu cầu cô miêu tả, có lẽ cô sẽ nói nó gây cảm giác như nút thắt của một sợi dây quyền lực tạo nên phép lực của cây kiếm. Ý chí của cô cắt qua nút thắt đó, lôi nó ra từ sâu thẳm của cây kiếm và ném nó vào màn đêm. Đúng lúc kẻ cuối cùng trong nhóm tấn công quyết định bỏ trốn thì Cái Ác mà Alanna vừa ném ra đập trúng lưng gã, và ngay tắp lự biến gã thành một đồng tro.

“Tôi không muốn thế”, cô kiệt lực thì thầm khi chùi lưỡi kiếm vào áo choàng của một gã đàn ông đã ngã xuống. Tiếng hát của cây kiếm giờ đã yếu đi; cái nổi huênh hoang tàn độc mà cô cảm nhận khi giết chóc giờ chỉ còn là một vệt tối trong hồi ức.

“Để cho gã thoát và kể lại cho bộ lạc của gã nghe sẽ là chuyện ngu ngốc”, thủ lĩnh nghiêm nghị giải thích. “Chuyện gì xảy ra với cô vậy? Cô không chiến đấu bằng tất cả sức lực.” Ánh mắt sắc sảo của ông

xăm soi cây kiếm khi cô lại đút nó vào bao. “Cây kiếm này là của ác. Rồi nó sẽ xoay ra chống lại cô.”

Cô lắc đầu. “Cái Ác chỉ là một phần trong tất cả những gì có ở đây, Halef Seif”, cô trả lời. “Bản thân pháp thuật không là ác, chỉ có điều người ta có thể sử dụng nó làm việc ác. Nếu có ai đó bằng một cách nào đó hướng nó đi đúng hướng...”

“Nếu phép thuật của cây kiếm này đã được sử dụng để làm điều ác từ thời tiền cổ?”, người đàn ông hỏi. “Nếu cô không đủ mạnh để kiềm chế nó?”

Alanna vươn cằm ra phía trước. Hai con mắt tím lóa sáng nguy hiểm. “Tôi đã thề sẽ điều khiển được cây kiếm này, nên tôi sẽ làm được”, cô nghiêng răng nói. “Không cây kiếm nào khuất phục được tôi - cây này cũng thế.” Theo tiếng huýt sáo của cô, Ánh Trăng cùng con ngựa đực của Halef Seif thung thảng chạy tới. Ánh mắt cô vẫn còn nhìn người thủ lĩnh trong vẻ giận dữ khi Alanna trèo lên lưng ngựa. “Chuyện đó không gì thay đổi được!”

Người đàn ông Bazhir vất vả giấu nụ cười khi ông cũng trèo lên ngựa mình. “Thì theo ý cô, Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông.”

Alanna cứ tưởng hai cô học trò sẽ không chịu ngồi cùng cô bên lửa trại của bộ lạc, nhưng cô đã đánh giá quá thấp sự kính trọng mà họ dành cho người thầy của mình. Khi hiểu rằng Alanna sẽ cho phép họ tiếp tục đeo mạng che mặt thì họ đồng ý. Điệu bộ Kara phảng phất vẻ sợ hãi, Kourrem bướng bỉnh vươn cằm, nhưng cả hai chen vào ngồi giữa Ishak và Alanna và ngay tối hôm sau. Khi bầu không khí bao quanh họ đã yên lặng xuống, hai thiếu nữ cúi đầu. Một vài tích tắc, cả bộ lạc câm nín. Thế rồi, khi lần lượt từng người đàn ông nhún vai biểu lộ đồng tình thì những cuộc chuyện trò lại bắt đầu sôi nổi trở lại. Chỉ những người phụ nữ là lùi ra xa, và sự phục vụ cực cẩn mà họ dành cho Alanna cùng các cô gái vào tối hôm đó - vào tối hôm sau và cả buổi tối hôm sau nữa - chắc chắn sẽ lớn thành sự trợ tráo, nếu không

có Halef Seif ngồi bên lửa. Alanna thở dài. Làm sao có thể thuyết phục những phụ nữ của bộ lạc này chấp nhận cô và học trò của cô? Người ta không thể ép họ yêu thích những thay đổi mà Alanna mang lại cho bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu.

Việc học hành tiếp tục. Họ cùng nhau đọc và nghiên cứu những cuộn giấy nằm trước bàn thờ của bộ lạc, có nói tới những nghi lễ pháp thuật. Trong nhóm ba, Ishak tỏ ra khéo léo nhất với những câu thần chú đó, từ những câu thần chú dùng để rửa đèn cho tới khai trương một ngôi đền mới. Alanna lo lắng nhìn cậu học trò mỗi ngày một trở nên kiêu ngạo hơn. Đối với cô, người đã quá quen với những trò trái tính trái nết nhỏ của đám tiểu đồng và cận vệ trong cung mà ngày trước cô hằng dạy bảo, thì rõ ràng là Ishak có một lòng tự tin phóng đại tới mức nguy hiểm.

“Chị không thể cho em học nhanh hơn được sao?”, cậu ta hỏi Alanna như thế vào một buổi tối, khi nữ phù thủy trẻ tuổi cùng học trò nghỉ ngơi trong căn phòng chung thuộc ngôi nhà lều của cô. Kourrem đang loay hoay bên khung cửa, Kara càn những sợi dọc, nhưng Alanna cảm thấy rõ là cả hai cô gái đang dỏng tai lên. “Em đã học hết đa phần những pháp thuật nghi lễ của bộ lạc mình. Chẳng lẽ chị không dạy được cho em cái gì thú vị?”

Alanna vuốt lông anh bạn mèo Mãi Trung Thành đang duỗi dài trên lòng cô và cũng căng thẳng lắng nghe hệt như đôi thiếu nữ. “Cụ thể hơn là em đang nghĩ đến cái gì?”

“Em rất muốn học những câu thần chú phục vụ cho việc tiên tri”, cậu thiếu niên trả lời với đôi mắt sáng bừng. “Em rất muốn nhìn vào tương lai. Hay là chị có thể dạy em cách rời khỏi cơ thể mình - “

“Không, Ishak.” Alanna nói dịu dàng, bởi cô biết mình làm cậu ta thất vọng. “Em chưa sẵn sàng cho những gì em muốn học. Chị rất tiếc.”

“Nhưng em tin là em đã sẵn sàng rồi”, cậu cãi trả. Giọng nói cho thấy rõ cậu ta đang giận. Cậu cắn vào môi, rồi bình tĩnh nói tiếp: “Ít

nhất thì chị cũng cho em cầm cây kiếm của chị chứ? Em có thể điều khiển phép lực của nó...”.

Alanna lắc đầu. “Ngoài chị ra không ai chạm vào nó.”

“Nhưng em muốn làm một cái gì đó hay ho.” Cậu ta la lên. “Kiếm của chị em không được phép động vào, những phép thuật cao hơn chị không dạy em...”.

“Những pháp thuật và những câu thần chú mà em vừa nói tới rất mạnh và không phải là không nguy hiểm. Em thiếu kỷ luật để học dần dần. Ishak, nghe đây!”, cô nói tiếp khi cậu thiếu niên xoay lưng lại phía cô. “Em có biết chuyện gì xảy ra khi em thử làm một phép thuật mà em chưa sẵn sàng? Nếu em gặp may, câu thần chú sẽ không có hiệu quả. Nhưng nếu em không gặp may, em sẽ mất quyền kiểm soát nó và nó sẽ hút kiệt sức em. Nếu em tìm cách sử dụng cây kiếm, cây kiếm này sẽ hủy diệt em. Em sẽ chết và không gì đưa em quay trở lại được. Em phải học cách rèn luyện lòng nhẫn nại. Hãy bỏ trò nhảy tắt qua các bước cần thiết, giống như em đã làm với những câu thần chú nghi lễ - đúng thế, chị đã quan sát em. Em phải thận trọng hơn khi học pháp thuật.”

“Chị cũng tệ y như gã Akhnan Ibn Nazzir!”, cậu ta phun ra. “Chị có một con mèo siêu nhiên, một tặng vật của Đức Mẹ Tối Cao, một cây kiếm pháp thuật và năng khiếu - chị chỉ muốn giữ tất cả những thứ đấy cho riêng mình - chị không hề muốn người khác cũng có được niềm vui của người ta!”

Cậu ta xoay đi và chạy ra ngoài.

Alanna lo lắng lắc đầu. “Đây không phải là chuyện vui thú”, Alanna nói với bản thân mình thì đúng hơn là nói với anh bạn mèo Mãi Trung Thành hay hai cô thiếu nữ. Xoay về phía cặp học trò đang sợ hãi ngẩng nhìn cô, Alanna ép mình mỉm cười. Ishak sẽ bình tĩnh lại, đến sáng mai là cậu ta sẽ tìm được một thứ thú vị khác. Ít nhất cô cũng hy vọng như thế. “Cái khung cửri đó có hoạt động không?”, cô hỏi Kourrem.

Quá mừng vì được chuyển sang đề tài khác, Kourrem hồi hả gật đầu. “Em rất mừng vì chị cho phép em đặt khung cử ở đây. Em thấy mình kỳ quặc nếu ngồi yên cả buổi tối, trong khi có thể dệt được vải.”

“Em dệt có tốt không?” Alanna hỏi.

Kourrem lắc đầu. “Không, nhưng em muốn học.” Cô thiếu nữ nheo mắt nhìn những sợi dọc. “Em biết một chút rồi.”

“Nó biết hơn một chút đấy”, Kara tuyên bố. “Nó là một cô thợ dệt giỏi. Làm con gái thì phải giỏi một thứ gì đó, để mang hạnh phúc đến cho nhà lều của chồng mình”, cô thiếu nữ giải thích bằng giọng đầy hiểu biết.

“Cả hai em đang để ý kiếm chồng phải không?”, Alanna hỏi.

“Em cũng không biết rõ nữa”, Kara nói. Cô thiếu nữ ngồi xuống và vòng hai bàn tay ôm lấy gối. “Thuở chúng em còn là những kẻ bị khinh bỉ trong bộ lạc thì vẫn còn cơ hội một người đàn ông của bộ lạc khác muốn lấy một đứa trong bọn em làm vợ. Nhưng bây giờ, khi bọn em đã trở thành học trò phù thủy, thì thật khó nói. Ông phù thủy trước Akhnan Ibn Nazzir có vợ, nhưng Ibn Nazzir thì không - ông ấy ở hẳn quá. Liệu một người đàn ông có sẵn lòng cưới một cô gái là phù thủy không?”

Alanna sực nhớ ra rằng Jonathan đã yêu cầu cô trở thành vợ anh. “Cơ hội cũng lớn như đối với một người phụ nữ là một chiến binh”, cô đảm bảo. “Chị từng biết hai người muốn cưới chị làm vợ.”

Mặt Kara sáng rỡ lên. “Kourrem, em nghe thấy chưa?”, cô thiếu nữ hạnh phúc kêu lên. “Hai người đàn ông muốn cưới Alanna! Rất có thể bọn mình cũng còn cơ hội!”

“Hừm”, Kourrem chỉ khẽ đáp rồi kiểm tra liệu những sợi dọc trên khung cử đã được canh đúng hay chưa. “Em chưa muốn lấy chồng. Còn nhiều thứ em muốn học.”

Alanna bật cười lớn. “Thế mà chị cứ tưởng chị là người duy nhất nghĩ như vậy!”

Ishak quay trở lại trước khi hai cô thiếu nữ ra về. Trông cậu ta có vẻ rất ăn năn. “Em đã cư xử tồi tệ”, cậu nói khẽ với Alanna. “Em sẽ cố đi chậm hơn. Em sẽ muốn thổi trò nóng nảy và làm những gì chị nói.” Vụ cố gắng để xin lỗi một người đàn bà, cho dù đó là Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-ông, rõ ràng là quá sức cậu trai người Bazhir. Nói xong cậu ta xoay người chạy mất. Alanna nhăn trán tự hỏi, liệu sự nhún nhường của Ishak là trung thực hay giả dối. Cô đưa tay sờ viên ngọc lửa trên cổ và thở dài khi tiếng lách cách bắt đầu vang lên bên khung cửa của Kourrem. Cô chẳng còn cách nào khác là chờ cho đến lượt bùng nổ tiếp theo của Ishak và hy vọng rằng, chẳng bao lâu cậu ta sẽ học được cách kiềm chế bản thân.

Chương 5. Nhóm học trò

Tối nào Kourrem cũng dành thời gian làm việc bên khung cửi. Thậm chí Alanna, người hoàn toàn không hiểu gì về chuyện dệt vải, cũng có thể nhìn thấy là khoảng thời gian mà cô thiếu nữ dành cho chuyện gỡ lỗi cũng nhiều như thời gian thực sự dành để dệt.

“Em biết chưa đủ”, Kourrem giải thích với Alanna vào một tối nọ. Kara và Ishak lúc đó đang cãi cọ về việc sử dụng một cuộn giấy có ghi những câu thần chú.

“Lúc người ta dạy cho em thì em còn nhỏ, và em cũng không luyện đủ lâu.” Cô thiếu nữ thở dài và xùi mặt xuống. “Chị có còn nhớ Hakim Fahrar, người đàn ông đã chiến đấu với chị?” Alanna gật đầu. “Mẹ anh ấy là người thợ dệt tốt nhất bộ lạc. Em rất muốn xin bà dạy cho em, nhưng mà...”. Cô nhăn mặt. “Những người phụ nữ đó nghĩ rằng chúng ta cư xử thiếu lễ độ bởi vì chúng ta ngồi chung với đàn ông.”

“Và chuyện chị làm con trai bà ấy bị thương chắc cũng không giúp cho em được mấy nhiều”, Alanna nói. Kourrem gật đầu. Alanna giơ tay xoa tóc cô. “Chị sẵn lòng làm tất cả để giúp em, nhưng về chuyện dệt vải thì chị không hiểu một chút nào hết.”

Cả ba đứa học trò - thậm chí cả Ishak - nhìn cô trân trối. Mãi rồi Kara mới thì thào. “Chị không biết dệt vải?”

“Những chiến binh không học những thứ như vậy”, Ishak giải thích với hai cô bạn bằng giọng khinh thị.

Kourrem bất thành linh đứng phắt dậy. “Em quay lại ngay”, cô thiếu nữ nói rồi vội vã rời lều.

“Em chỉ nghĩ thế này - ở đây người ta dạy chuyện đó cho tất cả bọn con gái, khi từ khi còn rất nhỏ”, Kara giải thích. “Vậy là chị không

biết chải len, không biết se sợi, không biết...”. Cô ngạc nhiên tắt ngang.

“Chị cũng không biết nướng bánh”, Alanna thú nhận. “Và nấu ăn thì chị chỉ biết làm những món nào mà đám lính nấu trên đường hành quân.”

Kara lắc đầu. Trong rất nhiều phương diện, cô thiếu nữ này thật sự là một cô gái Bazhir ngoan ngoãn và Alanna thường làm cô bối rối, thậm chí hoảng hốt. Đúng lúc cô đang gắng sức giải thích cho Alanna hiểu nguyên tắc căn bản nhất của chuyện dệt vải thì Kourrem quay trở lại với một khung cửi, nhỏ đến mức người ta có thể đặt lên lòng mình. Cô thiếu nữ quỳ xuống bên Alanna.

“Nếu chị thích, em có thể dạy cho chị cách dệt vải đơn giản nhất”, Kourrem mời mọc. “Chị chưa thể dệt vải sọc, nhưng ít nhất thì cũng là một sự bắt đầu.”

“Chị rất muốn học”, Alanna nói. “Trông có vẻ thú vị đấy.”

Kourrem cười. “Nó chỉ thú vị khi người ta không phạm lỗi”, cô nói. “Nhưng thật ra em không được phép để chị dệt ngay. Đầu tiên bao giờ bọn em cũng phải học cách chải len - điều đó có nghĩa là chải để lấy ra những rác bẩn và toàn bộ những chỗ rối - và học cách se sợi cho thật tốt, trước khi được phép lại gần khung cửi.”

Alanna cười. “Cũng giống như những môn thể thao chiến đấu mà chị học”, cô giải thích với đám khán giả đang bất ngờ. “Đầu tiên bọn chị phải học cách tạo ra vũ khí, trước khi được phép sử dụng chúng.”

“Vậy là ta phải biết một thứ đó được làm ra sao, trước khi ta học sử dụng và điều khiển nó”, Kara nói như một người thông thái. Thế rồi mặt cô thiếu nữ đột ngột sáng lên. “Chị cũng đã dạy cho bọn em đúng như thế về chuyện pháp thuật!”

“Vậy thì nếu người ta biết cây kiếm pha-lê được làm ra sao, người ta cũng có thể sử dụng nó!”, Ishak thêm vào.

Alanna cố nén một biểu lộ kinh hãi. “Không đơn giản thế đâu, Ishak!”, cô nói và nhìn cậu ta giận dữ. “Để điều khiển được những thứ

xuất phát từ thiên nhiên, người ta phải hiểu chúng được làm ra sao, và phải mong muốn điều khiển được chúng. Đối với những sản phẩm của pháp thuật, em phải phát triển được ý chí của bản thân em, cho tới khi nó lớn hơn là năng khiếu của em. Nếu không, sức mạnh đó sẽ xoay ra chống lại em. Em hiểu chị không?”, cô hỏi.

Ishak bướng bỉnh đáp lại ánh mắt của cô, một lúc sau cậu ta mới nhìn đi chỗ khác. “Dĩ nhiên là em hiểu chị.”

Alanna nhăn trán. Cô lo cho cậu ta, nhưng hiện thời tiếp tục nói đến chuyện này cũng chẳng có tác dụng. Cô quan sát cái khung cửi đang cầm trong tay. “Chị làm gì với cái gì?”

Kourrem giải thích cách hoạt động của một khung cửi, từng bộ phận của nó tên là gì và chức năng của chúng. Khi giải thích xong, cô thiếu nữ đẩy con thoi cho tới khi dệt được một hàng qua những sợi dọc đã căng sẵn. Rồi cô đưa sang cho Alanna. “Giờ đến lượt chị.”

Con thoi gây cảm giác vụng về và xa lạ trong bàn tay Alanna, một bàn tay vốn quen với chuyện cầm vũ khí. Cuối cùng, cô lấy một hơi thật sâu và bắt đầu công việc.

Ngay khi con thoi động đậy, Alanna hiểu rằng cô hoàn toàn không biết phải làm gì với một thứ như thế. Chỉ sau vài giây đồng hồ các sợi đã rối tung lên, vô hy vọng. Kara cố nén một tràng cười, thậm chí Kourrem cũng phải mỉm cười. Ishak nhìn bằng vẻ mặt nhuộm màu nhàm chán.

Alanna đặt con thoi sang bên. Từ nhiều năm nay, chưa lúc nào cô thấy mình ngốc nghếch như bây giờ. “Rất có thể chị phải học những thứ khác trước đã. Các ông thầy giáo của chị có lý. Nếu người ta thật sự muốn nắm vững một thứ gì, người ta không được phép đi tắt.”

“Em sẽ dạy cho chị”, Kourrem mời mọc. “Nếu chị vẫn còn muốn học. Mặc dù em cũng thấy nực cười, tại sao chị lại phải cố như thế, trong khi những việc khác mà chị làm còn quan trọng hơn nhiều.”

“Có cái gì quan trọng hơn được là quần áo chị mặc trên người?”, Alanna hỏi.

“Kourrem nói đúng”, Ishak chế nhạo nhận xét. “Tại sao chị lại phí thời gian vào chuyện khung cử và những trò đàn bà khác, trong khi chị biết chiến đấu và biết làm phép thuật?”

Alanna nhận thấy giọng của Ishak châm biếm tới mức nào, và cô cũng nhìn thấy hai thiếu nữ ngượng ngùng đỏ mặt lên và chạm tay vào khăn che mặt của họ. Mình phải dạy cho nó một bài học, cô nghĩ thầm và cầm lên một đoạn sợi. Lần này nó sẽ biết thân. “Vậy là em thấy trò dệt vải là trò ngớ ngẩn?”

“Trò đàn bà.” Ishak ngáp dài và vênh vang đúng kiểu đàn ông Bazhir. “Kể cũng tạm tạm được, nếu người ta không có việc gì hay hơn.”

Thật nhanh, Alanna thắt một nút trong đoạn sợi của cô. Ishak ngã đập mặt xuống khi cái thảm mà cậu ta đang đứng bên trên bị kéo giật đi và bắt đầu bay lượn như diên trong lều. “Chị có nghe đúng lời em không, hả?”. Hai cô thiếu nữ khom người tránh, Mãi Trung Thành vừa rít vừa phun phè phè. “Có phải công việc với mấy đoạn sợi không quan trọng bằng chuyện nói chuyện với ma quỷ và nhìn vào tương lai?”

Khi Ishak mở mồm ra định trả lời, Alanna nhanh lẹ thắt nút thứ hai. Cái thảm ngưng vòng bay diên loạn của nó và dừng lại trên đầu Ishak. “Bởi vì bây giờ là lúc em đang chăm chú lắng nghe chị”, Alanna nói tiếp, “nên chị sẽ kể cho em nghe một vài nét về pháp thuật sợi. Chị chưa bao giờ dùng nó; những gì chị biết là do học được của cô thầy thuốc trong làng chị, thuở chị còn rất bé, và sau đó là từ những người thầy thuốc trong cung vua. Chị biết rằng một người phụ nữ với một đoạn sợi trong tay có thể quật ngã cả một nhóm hiệp sĩ được trang bị vũ khí đầy đủ, một khi ý chí của cô ta đủ mạnh. Kể cả đàn ông - nhất là thầy thuốc - cũng sử dụng pháp thuật sợi chỉ, nhưng phụ nữ học những pháp thuật này dễ hơn. Chắc nguyên nhân nằm ở chỗ, đa phần phụ nữ biết dệt vải, biết se sợi, và biết may vá. Em nợ hai người bạn cùng học của em một lời xin lỗi, Ishak.”

Cô cởi nút thắt thứ hai. Cái thảm từ từ hạ xuống đầu Ishak. “Em không thể cư xử với Kara và Kourrem giống như cách những người đàn ông trong bộ lạc em cư xử với cánh phụ nữ. Hai người này ngang hàng với em. Những gì họ làm - những gì họ học - cũng quan trọng như những gì em làm và những gì em học. Thành thật mà nói thì trong một số phương diện họ tốt hơn em.”

Khi cô tháo nút thắt thứ nhất, tấm thảm là bay qua lều và dừng lại trước Ishak. Alanna tháo phần còn lại của nút thắt thứ hai. Tấm thảm rung lên phập phồng. “Em đang cản đường nó”, cô giải thích với chàng trai trẻ. Cậu ta ngạc nhiên bước sang bên. Tấm thảm dụ dăng lại hạ xuống đúng vị trí nó nằm ban nãy. “Chị hy vọng, chị đã thể hiện một cách rõ ràng.”

Ishak há mồm ra thở.

Cậu chàng đã hiểu ra được vài điều.

“Chị sẽ dạy cho em chứ?”, cậu ta hỏi. “Em muốn học nó - cho dù đây là phép thuật đàn bà hay là không!”

Một bàn tay đau đớn quắp lấy tim Alanna: Trong một tích tắc, giọng Ishak giống hệt cái cung cách bướng bỉnh của người anh trai cô. “Chị tin rằng, chị vừa nói tới một lời xin lỗi!”

“Xin lỗi nhé”, Ishak nói với hai thiếu nữ. “Tôi cứ hay quên.”

Kara kín cẩn nhìn đoạn sợi trong tay Alanna. “Có phải chị muốn nói rằng, Kourrem và em cũng có thể làm phép thuật trong khi bọn em dệt và may vá? Chỉ đơn giản bằng cách bọn em thắt nút?”

Alanna thở dài.

Đột ngột, cô thấy mình sao mà già nua và sao mà mỏi mệt. “Sáng sớm mai chị sẽ dạy cho bọn em trò này.” Cô hứa hẹn. “Bây giờ thì ta đi ngủ.”

Ngoan ngoãn như mọi lần, cả ba đứa học trò vui vẻ trò chuyện và rời nhà lều của cô. Khi bọn họ đã đi khuất, Mãi Trung Thành nhảy lên vai trái của Alanna, vị trí được anh bạn mèo ưa thích nhất. Một cơn

thịnh nô thú vị, anh bạn nhận xét. Tại sao cô nàng không bám vào một người có khả năng chống cự hơn?

“Cậu ta phải học bài học đó”, Alanna đáp lời và tắt đèn. “Nếu không có ngày cậu ta còn dám láo lếu với cả một nữ phù thủy già nua nhăn nheo, và bà ta sẽ thắt cậu ta thành nốt.”

Có thể, chàng mèo đáp.

“Không phải là ‘có thể’”, Alanna cãi lại. “Bạn cũng biết rõ như tôi là một pháp sư có thể va phải bẫy ở những nơi kỳ quái nhất. Ít nhất thì tôi cũng biết, bản thân tôi không hề có ác ý với cậu ta. Một người khác rất có thể sẽ không thân thiện như thế đâu.”

Không phải bao giờ em cũng có thể đứng chắn vào giữa người khác và số phận của họ, Mãi Trung Thành cảnh báo. Em không cần tin rằng, em có thể canh chừng cho toàn thế giới.

Alanna sung sướng cười thầm và kéo cái đuôi dài màu đen của anh bạn mèo. “Ai sẽ làm điều đó, nếu không là tôi?”

Mãi Trung Thành bực bội lầm bầm, thúc cái mũi lạnh của chàng ta vào tai cô và làm cô cười phá lên.

Bên cạnh phép thuật thắt nút, Alanna còn dạy cho học trò của cô tên và tính chất của các loại cỏ, các loại đá và các loại kim loại. Kourrem và Kara than vãn vì phải nhớ quá nhiều thứ, nhưng họ học rất chăm chỉ. Ishak bây giờ làm Alanna mất ngủ; cậu ta học nhanh hơn hai bạn còn lại, có cảm giác tốt cho năng khiếu của mình, nhưng cái vẻ cay cú luôn thích học những chuyện nguy hiểm của cậu ta làm cô sợ. Cậu ta không có được sự kiềm chế của hai bạn học. Liệu nguyên nhân có thể nằm ở chỗ rằng bộ lạc sẽ dễ chấp nhận cậu ta hơn so với hai người kia? Alanna không ít lần bắt gặp quả tang cậu ta đang nhìn trần trời cây kiếm pha-lê của cô, trong cô lớn dần một nỗi e ngại rằng một ngày kia cậu ta có thể lờ đi mệnh lệnh của cô và tìm cách cầm lấy nó.

Trong tư cách thợ học dẹt, Alanna là kẻ vụng về bậc nhất. Cặp thiếu nữ ngõ ngàng hết mực. Alanna tự nhủ, trong môn kiếm ban đầu cô cũng đã tỏ ra vụng về, nhưng cái suy nghĩ này chẳng xoa dịu được

lòng kiêu hãnh bị tổn thương. Yếu tố làm cho mọi việc còn tồi tệ hơn là cô không có khả năng dạy cho Kourrem những kỹ năng mà cô thiếu nữ này còn thiếu.

“Em không làm nổi!”, Kourrem kêu lên vào một buổi tối nọ khi ngồi làm việc. Trên khung cửi là một đồng hồ độn các đoạn sợi quấn vào nhau như một con nhện khổng lồ. “Em là đứa ngu ngốc và biết quá ít - “

“Cháu quên mất mẫu vải”, có tiếng người điềm đạm vắng lại từ khuôn cửa dẫn sang phần đèn thờ của ngồi lều. Alanna và nhóm học trò xoay lại, sững sờ nhìn người đàn bà già nua bé tíu xíu đang đứng ở đó. Alanna nhận ra bà. Halef Seif đã có lần chỉ cho cô biết mẹ của Hakim, người mà Kourrem kể rằng bà là thợ dệt giỏi nhất bộ lạc.

Người phụ nữ giơ lên một cây hương còn chưa đốt. “Đúng lúc ta muốn bày tỏ sự kính cẩn của mình với Đức Mẹ thì ta nghe thấy chuyện của các cháu”, bà giải thích. Bà lại gần và chìa cây hương về phía Alanna. “Cầm cho ta!” Thế rồi bà ngồi xuống cạnh Kourrem, bên khung cửi lớn. “Cháu có thấy không? Chỗ này và chỗ này cháu bị nhầm. Và ở đây.” Bà xem xét phần công việc còn lại. Kourrem trong thời gian đó bám chặt vào cánh tay Kara. “Hừm, không đến nỗi tệ cho một đứa chưa được học hành nghiêm chỉnh. Chỗ này dệt chắc và đều.” Kourrem cười rạng rỡ vì lời khen.

Chắc đây là lời khen đầu tiên cho Kourrem của một phụ nữ trong bộ lạc này đã từ nhiều năm nay, Alanna nghĩ thầm.

Bà Fahrar bước sang bên khung cửi nhỏ hơn, cầm lược chải cao lên và quan sát đoạn vải mà Alanna đang dệt. “Cháu phải nhẫn nại hơn”, bà nói. Cặp mắt màu nâu xám ánh vẻ tinh nghịch. “Ở đây còn mấy vệt bẩn nhỏ.” Bà trả lại cuộn len cho Alanna. “Bắt đầu lại và dành nhiều thời gian hơn cho nó! Chừng nào cháu làm quen, việc sẽ nhanh lên.” Bà lấy hơi và nhìn quanh. “Cháu có năng khiếu dệt vải đấy, Kourrem, nhưng tự cháu phải học dệt cho tử tế đã, trước khi đi dạy cho người khác. Miếng vải của cháu, Kara, rõ là có thể khá hơn đấy.” Cô thiếu

nữ lớn tuổi hơn đỏ lựng mặt và ngượng ngùng nhìn xuống chân. “Còn cháu, nữ phù thủy, cần phải có một bà thầy biết cách dạy dệt vải”, rồi bà giải thích với Alanna trong giọng quyết định. “Nếu Kourrem đồng ý thì cháu sẽ học nghề dệt vải của ta. Ta sẽ chỉ cho hai cô gái này những gì họ cần biết. Chắc chắn là chàng trai kia sẽ có việc khác, trong khi phụ nữ chúng ta làm việc.” Bà lạnh lùng thêm vào.

Cho nét mặt nhẹ nhõm và những giọt nước mắt hàm ơn của hai cô thiếu nữ, Alanna có thể hôn được người phụ nữ già nua đầy ấn tượng. Nhưng thay vào đó, cô chỉ gật đầu với vẻ nghiêm trang cần thiết. “Tôi chấp nhận lời đề nghị hết sức thân thiện cho bản thân tôi và các học trò của tôi, thưa bà Fahrar.” Đã đến lúc rồi, lòng cô mừng thầm. Một phụ nữ của bộ lạc này chấp nhận là chúng ta tồn tại. Và cho chuyện này mình không cần đến Halef Seif hoặc Ali Mukhtab!

“Người ta gọi tôi là Mari”, mẹ của Hakim nói. “Bây giờ vào việc thôi, các cô nàng. Chỉ cho tôi biết các cháu còn làm được những gì.”

Khi quay trở về khoảng một tuần sau đó, chú Coram thấy tình hình đã thay đổi hoàn toàn. Người lính già có những suy nghĩ riêng của mình về những thay đổi trong bộ lạc, nhưng may là chú chỉ nói ra khi ở một mình với Alanna và anh bạn mèo Mãi Trung Thành.

“Chú cứ tưởng là chú để cháu lại ở một nơi tương đối yên tĩnh”, chú bắt đầu khi giở ra trong lều những món đồ đi đường. Alanna ngồi nhìn và vuốt tai Mãi Trung Thành. “Cháu chưa quen đủ với họ để hút chuyện khó khăn về mình, và chú cứ tin chắc là bọn họ sẽ để cháu yên thân. Vậy mà khi chú quay lại thì cháu đã trở thành con mẹ phù thủy bị nguyên rủa của bộ lạc này, đã nhận bảo lãnh cho ba đứa trẻ và đòi đám phụ nữ ở đây phải giương mắt lên nhìn hai đứa con gái trong số đó ngồi cùng bọn đàn ông bên lửa trại...”

“Mặt chú đỏ bừng lên kìa”, Alanna nhận xét khi chú Coram ngừng một chút để lấy hơi.

“Cháu không thể sống vài tuần lễ mà không gây ra chuyện bực mình hả?”, ông sửa lên.

“Cháu đâu có nài xin Ibn Nazzir tấn công cháu”, cô nói. “Nhưng gã làm như thế và cháu giết gã. Cháu đâu có thể để cho bộ lạc này không có phù thủy, hay là chú nghĩ khác? Và bởi vì cháu hoàn toàn không có ý định bỏ mạng dưới tay những đối thủ đầu tiên ở đây, mà cũng không lên kế hoạch ở lại đây mãi mãi, nên cháu đã tìm cho mình ba học trò. Chuyện hai trong số đó là con gái đâu phải lỗi của cháu. Thực trạng nó là như thế. Bộ lạc phải chấp nhận bọn họ, nếu muốn họ trở thành những nữ phù thủy tài năng. Cháu không thể chọn riêng Ishak.

Nếu nó gặp chuyện gì thì sao? Đẳng nào thì cũng phải dạy cho cả ba đứa và cái tập tục - chú có nhận thấy rằng, vi phạm luật lệ của nhà vua còn dễ hơn là bỏ qua những tập tục của người Bazhir - tập tục của họ là muốn cháu phải dạy cho các em ấy. Hơn nữa sẽ là chuyện ngu ngốc, nếu người ta có thể có tới ba phù thủy mà lại chỉ chọn có một phù thủy thôi.”

Chú Coram nặng nề ngồi xuống và cầm lấy bát rượu mạnh mà cô vừa rót, gương mặt to bè r ám nắng hằn rõ những vết nhăn lo âu. “Con gái này”, chú mết mỏi nói. “Nhưng cháu cũng làm khổ đám người ở đây quá đấy. Bao nhiêu trăm năm nay ở đây đâu có thay đổi gì. Bây giờ cháu bắt họ phải chấp nhận những thứ mà đến cả dân tộc của cháu cũng không chấp nhận được - ít nhất thì cũng không dễ dàng.”

“Chả lẽ chú không hiểu? Đối với người Bazhir cháu là một huyền thoại. Họ cho phép cháu làm những việc mà những người khác không được phép. Cháu cũng không yêu cầu họ phải thay đổi vì những lý do ngu ngốc. Họ biết rằng, rất có thể sự sống sót của bộ lạc này sẽ được đảm bảo nếu họ có ba phù thủy. Thậm chí cả phụ nữ cũng bắt đầu chấp nhận hai cô gái. Ít nhất là bà Mari Fahrar.”

Chú Coram uống cạn bát rượu và lắc đầu khi cô muốn rót thêm. “Chú lo cho cháu”, người lính già thú nhận. “Ta căm thù cái cảnh cứ phải đứng nhìn cháu mãi mãi là một kẻ lạ. Cháu là một đứa con gái kỳ quặc, nhưng chú cảm giác cháu là thịt và máu của chú, và chú muốn cháu hạnh phúc.”

Alanna đặt Mãi Trung Thành xuống và ôm lấy người bạn già. “Cháu không có cảm giác mình là người xa lạ ở đây”, rồi cô lén chùi mắt. “Cháu có cảm giác quen biết những người này đã từ lâu lắm rồi - rất có thể suốt cả đời cháu cho tới nay. Không phải lúc nào cháu cũng chung một ý kiến với họ, nhưng cháu hiểu họ.”

Xúc động vì sự bày tỏ tình cảm của cô, chú Coram sảng giọng hỏi: “Vậy là khi mặt trời lặn cháu cũng liên lạc với Giọng Nói Của Các Bộ Lạc? Trong suốt đoạn đường từ thành phố về đây, tối nào bọn ta cũng phải nghỉ lại để Hakim nhìn vào lửa.” Ông rùng mình, trong khi lôi những đồ vật cuối cùng từ túi yên cương ra. “Thật đáng sợ.”

Alanna lại bế Mãi Trung Thành lên và đặt anh bạn mèo lên vai. “Không, cháu không làm điều đó”, cô nói. “Như thế thì hầu như cháu trao một phần bản thân mình cho Ali Mukhtab. Mà cháu thì không muốn cho một ai chiếm một phần người cháu. Ít nhất là chưa.”

“Hoàng tử Jonathan cũng không hả?”, chú Coram ranh mãnh.

Alanna đỏ lựng lên và chú Coram cười khục khục trong cổ. “Hoàng tử nói, chú phải báo cho cháu biết rằng tới đây bọn cháu sẽ gặp nhau. Chuyện này hình như có liên quan đến việc Ali Mukhtab phải dạy cho cậu ta một thứ gì đó. À mà này, chú có cả thư cho cháu đây. Của huân tước Thom và hiệp sĩ Myles.” Một thoáng ngẩn ngui, người đàn ông lực lưỡng vật lộn với bản thân, rồi ông đầu hàng. “Thật ra còn một thư nữa.” Chú rút nó ra từ dưới lằn áo chèn và miễn cưỡng đưa sang cho Alanna. “Lẽ ra chú phải đốt ngay lập tức, khi nó đưa cho chú. Ta hy vọng cháu có đủ trí khôn để không tiếp tục chơi bời với những gã trai như vậy.”

“Georg!”, Alanna vui sướng nói. “Anh ấy có khỏe không? Anh ấy... vâng thì, anh ấy có gặp chuyện gì nguy hiểm không?”

“Nó khỏe lắm”, chú Coram cúi kính trả lời. “Bao giờ thì cháu thôi đi lại với một tay như thế?”

Alanna tinh nghịch mỉm cười. “Chừng nào chú thôi uống rượu.” Cô cười phì ra khi chú Coram chửi rủa. Thế rồi Alanna quay trở lại nhà

lều của mình, đọc thư.

Thư của Georg ngắn, nhưng những gì mà cô nhận được thúc cho lửa cháy trên hai gò má Alanna. Cô biết anh bạn lâu năm này yêu cô. Cả tình cảm mà cô dành cho anh cũng không thuần túy là tình bạn, chỉ có điều Jonathan luôn đứng ở vị trí thứ nhất. Georg biết điều đó và cũng hiểu nữa, nhưng những gì anh viết cho cô thấy là anh vẫn nuôi hy vọng.

Thư của Myles rất dài, viết bằng giọng chuyện trò thủ thỉ và cung cấp những tin mới, nhất là tin trong triều, cho dù là về những người quý tộc hay về đám bè tôi. Trong tất cả những người quý tộc mà Alanna biết cho tới nay, Myles là người có nhiều bạn bè nhất, ông thân thiện với tất cả và không chỉ với những người cùng đẳng cấp. Ông có thể kể cho cô nghe về bà nấu bếp và cậu trai chuồng ngựa Stefan cũng kỹ lưỡng chi tiết như về nhà vua và Jonathan. Chỉ tới khi đọc lá thư này lần thứ hai, Alanna mới nhận ra là ông không hề nhắc đến Thom.

Lá thư của Thom không chỉ trả lời cho sự lơ đãng của Myles:

Alanna thân yêu, chú Coram kể cho anh nghe rằng em đã được một nhóm dân sa mạc mọi rợ chấp nhận. Em làm những trò kỹ thuật quá. Chú ấy nói, bây giờ em là “một người đàn ông của bộ lạc”- anh đoán chắc đó là thứ em luôn mong muốn từ xưa đến nay. Không, đọc đến đây em không cần phải xỉ mặt xuống đâu.

(Đúng là Alanna đang xỉ mặt thật.)

Anh thích cuộc sống ở đây. Tất cả đều lịch sự hết mực và trong thư viện có vài cuốn sách quý của ngành pháp thuật, thứ mà cả mấy ông thầy của anh cũng không có. Việc luyện tập của anh tiến rất nhanh. Anh đã làm bạn với một vài đệ tử của cố công tước Roger, trong số đó có nàng Delia von Eldorn xinh đẹp. Anh không thực quan tâm đến quý cô đó, nhưng rất có thể cô ta biết một phần những bản thảo bí mật nhất của Roger được giấu ở

đâu. Cô ta có đưa ra những lời ám chỉ và anh có cảm giác rằng cô ta nói thật.

Anh thích thú cảnh sống sang quý nơi đây: món ăn đặc biệt, trang phục đẹp đẽ, người hầu kẻ hạ chăm sóc từng li. Tới một lúc nào đó, anh sẽ lên đường chu du, nhưng chỉ khi ở đây không còn gì cho anh học nữa. Cố gắng đừng giận anh quá nhiều!

Yêu em,

Thom

Ngay sau khi chú Coram quay trở lại thì bà Mari đưa bà đỡ đẻ của bộ lạc là Farda đến để thiết lập hòa bình với nữ phù thủy mới. Vài phút sau, Alanna và Farda đã bắt đầu trao đổi các phương thuốc chữa bệnh. Vào ngày hôm sau, bà đỡ đẻ bắt đầu dạy cho các học trò của Alanna nghệ thuật thảo dược và kể từ đó, đa phần phụ nữ trong bộ lạc giảng hòa với Alanna cùng các đệ tử trẻ tuổi của cô. Vẫn có một số người khăng khăng không thay đổi và quan sát những tập tục mới trong vẻ bực dọc, nhưng họ chỉ là số ít. Vì biết phải mang ơn ai về sự thân thiện mới mẻ đó, Alanna tìm cách cảm ơn Mari Fahrar. Người phụ nữ lớn tuổi gạt phắt đi.

“Mọi chuyện đều thay đổi”, bà vui vẻ giải thích. “Cánh đàn ông sẽ không đau đớn khi họ biết, cả phụ nữ cũng có quyền lực.”

Nữ hiệp sĩ bật cười. Mãi tới khi Mari và Farda bước vào cuộc đời cô, Alanna mới hiểu rằng phụ nữ của bộ lạc này không hề sợ hãi, mà chỉ mang lại cho cánh đàn ông của họ sự tôn trọng đầy tình yêu. Thịnh thoảng cô có cảm giác, chính cô mới là người được dạy bảo chứ không phải học trò cô.

Đúng khi Kara bắt đầu luyện cách điều khiển gió thì đám đàn ông trong làng phải đi đuổi trộm đêm. Những tay kẻ cướp vùng đồi đã lấy đi một bầy cừu cùng cậu bé chăn cừu. Một ngày kia, khi Alanna và Coram đang mãi mê dạy các cậu bé nghệ thuật bắn cung thì những người lính gác lại rung chuông báo động.

Chú Coram chửi. “Bọn khốn này cố tình dụ đám đàn ông trong làng đi xa!” Ông xoay về phía mấy cậu bé. “Bây giờ ta thử xem các cháu có bản trúng được mục tiêu di động hay không.”

“Thế các phù thủy của chúng ta đâu?”, một phụ nữ kêu lên. “Bao giờ họ cũng tấn công bằng pháp thuật trước!”

Alanna cảm nhận rõ, ngọn gió đang quất ran rát này không phải gió tự nhiên. “Kara! Kourrem! Ishak!”, cô hét lớn. Và tới lúc đó cô mới sực nhớ ra, cả nhóm ba thiếu niên đang ở phía cuối làng, trong lều của bà Farda.

Sẽ tốn nhiều phút đồng hồ vô giá cho tới khi họ gọi được nhóm ba đó về đây...

Nhưng chính trong tích tắc đó, nhóm ba học trò thờ hồn hển chạy tới, bám theo Mãi Trung Thành. “Con mèo nói rằng chị cần bọn em, bởi vì bọn đàn ông vùng đòi tấn công”, Ishak thờ hồn hển nói. “Em không biết làm sao mà bọn em hiểu được tiếng nó nói...”

“Tôi hoàn toàn không hiểu một câu nào cả”, Kourrem làu bàu. “Chính bạn và Kara, hai người nói...”

“Suyt!”, Alanna ra lệnh. Cô liếc xéo về phía chú Coram. “Cháu phải thực hiện vai trò phù thủy...”, cô bắt đầu.

Người lính già đang mãi mê ra lệnh cho những tay cung trẻ tuổi. Phụ nữ và trẻ em chạy ngang qua mặt họ để tụ tập trong ngôi nhà lều lớn của Alanna. “Làm những gì cháu cần!”, chú nói ngắn gọn. Rồi chú tóm lấy cánh tay một phụ nữ trẻ tuổi và vạm vỡ. “Cô kia! Cầm lấy một cây giáo và sẵn sàng bảo vệ cho trại!” Một thoáng, cô gái chỉ nhìn trần trời, rồi cô chạy đi và vâng lời. Nhóm đàn ông lớn tuổi trong làng, những người không thuộc diện đi đuổi cướp, giờ đây xúm quanh Coram. Họ chấp nhận để chú làm người ra lệnh. Thêm những phụ nữ khác cầm lấy giáo mác và rìu, để con cái lại trong lều cho những phụ nữ khác trông nom.

Alanna dẫn học trò đi lên một đỉnh đồi, nơi họ có thể bao quát các ngôi nhà lều lẫn những cửa ngõ phía đông dẫn vào làng, đây cũng là

nơi ngọn gió kỳ lạ nọ đang thổi tới. Gió bây giờ đã tru tréo lồng lộn. Kara là người đầu tiên phát hiện thấy những kẻ tấn công nấp đằng sau một bức tường bụi.

Cô chỉ cho mọi người thấy năm gã đàn ông mặc đồ xanh lục cưỡi trên những con ngựa giống Pony. “Đám phù thủy vùng đồi cũng mặc màu xanh lục!”, cô thiếu nữ hét át tiếng gió. “Đám bụi trước mặt họ là quỷ, lần trước Akhnan Ibn Nazzir đã không làm gì nổi và để con quỷ bụi giết chết ba người đàn ông.”

“Ta không phải Akhnan Ibn Nazzir!”, Alanna gầm trở lại. Cô rút cây kiếm pha-lê, giơ ra trước mặt và tập trung ý chí vào lưỡi kiếm. Giờ đã đến lúc sử dụng nguồn năng lượng có trong cây kiếm này. Với nó, cô sẽ có khả năng bẻ gãy và hủy diệt nhiều hơn. Nữ phù thủy hét câu thần chú và thúc cho năng lượng của mình chuyễn qua lưỡi kiếm màu khói, chảy vào khoảng đất năm cách đám người cưỡi ngựa đang tiến lại vài cánh tay. Mặt đất gầm lên, toác ra một đường hào sâu. Bị chính con quỷ bụi che mất ánh nhìn về phía trước, hàng đầu trong đám đàn ông vùng đồi phi thẳng xuống hào.

“Cái này sẽ giữ được bọn chúng một lúc!”, cô kêu lên. “Kourrem, em có mang sợi không?” Cô thiếu nữ, suốt những ngày qua luôn mang món vũ khí mới này bên mình, giờ lẹ tay rút từ túi áo ra vài cuộn sợi nho nhỏ.

“Cố làm rối chân đám ngựa!” Kourrem cười, nhướn cặp lông mày rậm và vào việc ngay.

“Kara!”, Alanna nói tiếp. “Ép gió thổi vào mặt chúng!” Hai thiếu nữ giật mạng che mặt xuống để nhìn cho tốt hơn. Alanna lúc đó quay sang với học trò thứ ba. “Ishak, em nhớ cách ném lửa không?”

“Có!”, cậu kêu lên.

“Khi nào bọn chúng lại gần, em ném lửa thúc chúng nó ngã ngựa!”

“Thế còn quỷ bụi và bọn phù thủy?”, cậu bé gào lên.

“Để chị!”

Tiếng gầm gào của ngọn gió thay đổi: Kara đã vào việc với làn án Burnus bay phần phật. Con ngựa Pony đầu tiên loạng choạng, ngã xuống và quật người đang cưỡi nó xuống đất. Đó là công của Kourrem. Từ những ngón tay Ishak có lửa bốc lên, bao lấy một gã đàn ông béo phì.

Đám đàn ông miền đồi bây giờ thúc ngựa Pony nhảy qua hào. Thêm một lần nữa Alanna trở cây kiếm pha-lê, truyền pháp lực của cô chảy vào khoảng đất kề trước đám quỳ cát và khiến đất nứt ra lần thứ hai. Nhưng những cột bụi màu nâu dễ dàng vượt qua bờ hào thứ hai như với đường hào thứ nhất. Alanna bây giờ dồn sức tập trung vào chúng, dùng ý thức thọc sâu vào trong chúng, muốn biết cấu tạo của lũ quỷ sa mạc này.

Đó là những quả cầu năng lượng vô hồn, được đám phù thủy điều khiển, gom cát trộn lẫn với đất để tạo thành hình dạng. Alanna không ngu đến nỗi dùng kiếm chặt vào giữa. Làm như vậy cô sẽ phải đối mặt với một số lượng quỳ bụi tăng gấp đôi. Thay vào đó, cô ném lửa màu tím của cô vào mặt lũ phù thủy, để diệt trừ vấn đề từ gốc rễ. Một tay phù thủy la lên rồi ngã xuống đất khi bị phép lực của Alanna quật ngã. Tên thứ hai bị một tia lửa màu đỏ giật ra khỏi ngựa. Ishak đã nhìn ra kế hoạch của Alanna nhảy vào giúp cô.

Những bức màn bảo vệ mang ba màu khác nhau dựng lên bao lấy ba tên còn lại. Phút ngạc nhiên đã qua, giờ thì bọn pháp sư chuyển sang thế chống cự. Alanna gọi lên một bức tường lóng lánh màu thạch anh tím, bao lấy một trong ba gã đàn ông đó và cắt nguồn không khí của gã. Con ngựa Pony của gã hoảng hốt nhảy chồm dậy và ném tên cưỡi ngựa đang há mồm ra thở. Khi tin chắc rằng gã đã bỏ mạng, Alanna sử dụng cùng mảnh đó với tên tiếp theo. Gã pháp sư còn lại loay hoay với lưỡi lửa màu đỏ của Ishak - và thua cuộc. Khi cả hai tên pháp sư cuối cùng đã chết, đám quỳ bụi đồng loạt sụp xuống.

Bọn đàn ông khác thúc ngựa phi ngang qua đám pháp sư đã bỏ mạng, nhưng chúng ít hơn hẳn so với trước. Kourrem gục xuống đất.

Sự cố gắng để giữ vững đồng thời năm câu thần chú đã hút kiệt lực cô thiếu nữ.

Mặt Kara nhìn nhợt nhạt như người ốm, nhưng bây giờ khi bọn pháp sư đối địch đã bị tiêu diệt thì gió dịu hẳn lại. Alanna ép Kara ngồi xuống đất. Ishak vẫn tiếp tục ném lửa vào lũ người tấn công và vui vẻ cười nói khi chúng gắng tìm đường chạy trốn.

“Tuyệt quá!”, cậu thiếu niên hét lớn, không hề nhận ra là cơn bão đã tắt. “Quyền lực thật tuyệt!”

“Nhìn kia!”, Kara khẽ kêu lên và chỉ về hướng tây. Halef cùng cánh đàn ông đang phi thẳng vào làng, kiếm tuốt trần. Bây giờ, khi bọn người cướp bóc từ vùng đồi bị kẹt giữa một bên là Ishak, Coram và những đám đàn ông già nhưng khát khao chiến đấu, một bên là những chiến binh trẻ tuổi của bộ lạc, bọn chúng thật sự không còn cơ hội. Những đứa tìm cách chạy trốn bị Alanna tóm cổ, cuối cùng không một tên sống sót.

Ngay khi cuộc chiến kết thúc, Alanna dẫn học trò đến giếng làng. Ở đó bà Farda đang hướng dẫn cho một số phụ nữ khác rửa và băng vết thương. Alanna ra lệnh cho Kara và Kourrem ngồi xuống, rồi cô quả quyết xắn tay áo lên. “Có ai bị giết không?”, cô hỏi Farda, trong khi rửa tay.

Bà đỡ có thân hình lực lưỡng lắc đầu. “Hassam cùng Mikal bị nặng nhất. Hassam bị thương ở đầu, Mikal có một vết thương ngoác ra ở đùi. Cô chăm cho một trong hai người này được không?”

Alanna gật đầu và bước vào căn nhà lều rộng mênh mang của mình. Cô cảm nhận rõ là Ishak đi sát phía sau. Những người bị thương nằm im lặng trên những tấm thảm mà người ta đã trải ra trước bàn thờ của bộ lạc, họ đang chờ được quan tâm đến vết thương của mình. Rõ ràng là Farda đã dạy cho phụ nữ ở đây cách chăm sóc người bị thương, một loạt các chị em đã có chồng đang hăng hái vào việc. Vài người bị thương, trong số đó có cả Hassam, vẫn còn là những cậu thiếu niên, nhưng bọn họ cũng bình tĩnh y hệt đám đàn ông lớn tuổi.

Alanna quỳ xuống bên Hassam và mỉm cười với cậu. Một cô gái mắt to, mới lấy chồng, bưng vào một chậu nước nóng và băng sạch. Alanna nhúng một tấm khăn vào nước và thận trọng rửa vết thương cho Hassam. “Thế gã kẻ trộm đánh em vào chỗ này ra sao rồi?”, cô vui vẻ hỏi. “Có phải linh hồn gã đang tìm một chỗ an nghỉ?”

“Chú Coram đập gã gục xuống, trong lúc em đang chống chọi với gã”, Hassam đáp. Cậu thiếu niên giật mình khi Alanna dịu dàng vuốt tóc ra khỏi vết thương. “Chú Coram nói rằng, người ta không cần phải chú ý giữ cung cách chiến đấu trung thực, khi người ta chiến đấu với quân kẻ trộm.”

“Tôi cần thuốc mỡ, chỉ và một cây kim thật nhỏ. Nói với Farda thế!”, Alanna ra lệnh cho cô gái đang chờ. Người này gật đầu và vội vàng nhao đi. Alanna nhìn vết thương kỹ hơn. “Chị tin là chú Coram cũng đã nói với chị như thế hồi chị ở tuổi em — mà hồi đó cũng chưa xa lắm đâu. Nằm im nào!” cô nhắm mắt lại và thúc tâm trí vào người cậu thiếu niên, tìm hiểu vết thương nặng đến mức nào. Cảm giác yếu ớt bốc lên từ đầu cậu thiếu niên khiến Alanna thầm nhả mặt. Cậu bị chấn thương sọ não nặng nề. Mặc dù vậy, kể ra thì vẫn còn là may mắn. Xương sọ không bị thương, cũng không bị chảy máu não. Cô ấn tay cậu thiếu niên. “Đầu em bị một cú đập ra trò đấy”, cô giải thích, bởi cô rõ cậu không hiểu “chấn thương sọ não” là gì. “Em sẽ cảm thấy chòng chành chóng mặt một thời gian, dạ dày sẽ có cảm giác nôn nao và em sẽ khó đứng được thẳng - nên tốt nhất là đừng thử làm những chuyện đó. Thế. Bây giờ chị giúp em ngủ đi một chút, để chị khâu vết thương cho em. Được không?” Hassam gật đầu. Cặp mắt thật to của cậu nhìn đầy tin tưởng. Cô đặt bàn tay một lần nữa lên tay cậu, dùng tâm trí tìm về ngọn lửa pháp lực trong cô. Lần này nó chảy dịu dàng và hiền hòa qua những cánh tay cô, đến mức Alanna hầu như cũng cảm giác mình được nghỉ ngơi như cậu thiếu niên phút chốc đã ngủ thiếp đi. Một thoáng, cô thở dài giữ nguyên trong trạng thái đó, trước khi ép mình về với xung quanh. Cô gái đã quay lại những thứ cô yêu

cầu. Alanna khéo léo xâu chỉ chưa được nhuộm qua lỗ kim, liếc xéo về phía cậu chàng Ishak đang đứng nhìn và nói: “Em giúp một chút nhé? Giữ yên cậu ta đi.”

Cậu trai Bazhir vâng lời. Dịu dàng mà mạnh mẽ, cậu ta giữ chắc đầu của người đang ngủ giữa hai bàn tay mình. “Có đau không?”, cậu ta hỏi khi Alanna cẩn thận kiểm tra độ sắc của đầu kim.

“Ái! Giờ không đau nữa. Chị đã truyền phép lực cho cậu ta ngủ. Nhớ giữ cậu ta thật chặt!” Cô nhanh lẹ khâu, lòng thầm cảm ơn các vị thần linh cho những bài học mà cô nhận được từ những người thầy thuốc cung điện trong thời chiến tranh Tusain. Khi xong việc, cô cắt chỉ, bôi thuốc mỡ và băng vết thương bằng băng sạch. Cuối cùng, cô gạt Ishak sang bên và lại đặt hai bàn tay mình quanh đầu Hassam. Cậu thiếu niên không động đậy. Giấc ngủ của cậu sâu hơn, khi cô truyền thêm phép lực và đẩy lùi những hư hại mà cây rìu của gã đàn ông vùng đồi đã gây nên. Xa xa vẳng lại tiếng meo meo của Mãi Trung Thành, nhưng Alanna đang quá tập trung vào công việc. Cô hỗ trợ cho thiên nhiên hết sức mình, để Hassam chìm vào một giấc ngủ thật sự sâu. Với một chút may mắn, chẳng bao lâu cậu thiếu niên này sẽ khỏe trở lại. Và chắc chắn các cô gái sẽ thích vết sẹo mà vết thương này đã để lại cho cậu.

Trong tai cô có tiếng rầm rì khi Alanna đứng dậy. Vẫn còn đang nghĩ đến vết thương của Hassam, đầu tiên cô tưởng chỉ do mình đứng dậy quá nhanh. Nhưng rồi từ giữa tâm khảm cô dâng lên cảm giác yếu ớt và bệnh tật. Nữ hiệp sĩ buột miệng chửi khi chân cô khuyu xuống. Trong cơn xúc động của cuộc chiến, khi gắng hết sức để kiểm soát cây kiếm pha-Iê và trong nỗi âu lo cho các thành viên trẻ tuổi của bộ lạc, cô đã làm việc quá sức, đã sử dụng nhiều hơn phép lực mà cô được phép dùng.

Mình sẽ chẳng bao giờ thấm được bài học này, cô hối hận nghĩ khi ngất đi.

Bao quanh là không gian tối đen khi Alanna tỉnh dậy. Mãi Trung Thành sắc giọng tru vào sát tai cô. Một bàn tay mảnh dẻ tóm lấy vai cô và lay thật mạnh. Cô mệt mỏi mở mắt ra. Gắng sức cảm nhận không gian xung quanh mà chẳng mấy thành công. “Sẽ tốt hơn rất nhiều, thật đấy, nếu em cho chị ngủ”, cô lầm bầm. “Chị chỉ làm việc quá sức một chút thôi, chỉ thế thôi.”

“Mãi Trung Thành ra lệnh cho em đánh thức chị”, Kara nói bằng vẻ xin lỗi. “Con mèo bảo có chuyện với Ishak.”

Nỗi sợ tóm lấy Alanna. Cô vất vả nhòm dậy. Cảm giác mệt mỏi thấm vào đến xương tủy, trói cô như một đoạn xích sắt, kéo cô xuống đất. “Ishak? Trời đất ơi, cậu ta lại giở trò gì thế?” Viên ngọc lửa bên cổ ấm lên - không, nóng rẫy - Alanna sợ hơn nữa.

Thằng bé cầm cây kiếm, Mãi Trưng Thành kêu lớn. Trong khi bộ lạc nói chuyện với Giọng Nói thì nó lại đây và lấy trộm cây kiếm!

Trái tim đập lồng lộn, Alanna lao đảo đứng lên. Mọi thứ trong đầu xoay vun vút. Cô giơ cả hai tay giữ chặt lấy đầu mình, ép mắt mở ra. Lúc này thật không thích hợp cho một vụ thử sức. Cô cầm chặt viên ngọc lửa và nài nỉ Đức Mẹ giúp cô vì Ishak. Một dòng lực chảy qua cơ thể cô; tứ chi run bần của cô bình yên trở lại.

Alanna nhắm mắt, tìm vào trong tâm khảm, kiếm một dấu hiệu cho biết cậu học trò ngang ngạch hiện ở đâu. Ý thức của cô va phải sức mạnh phép thuật của cây kiếm pha-lê, nó đang rung lên trong một cơn thịnh nộ chưa từng có. Cho tới giờ thì cây kiếm đã nghe lời cô trong một chừng mực nhất định, nhưng sẽ không đời nào nó chịu nghe lời Ishak. Alanna mở mắt, chạy lên đỉnh đồi nơi cô đã đối mặt với đám kẻ cướp sáng nay.

Ishak đang đứng trong một màn lửa phép lực của chính cậu ta, tay cầm cây kiếm vẫn còn đút trong bao. Ánh sáng màu cam phát ra từ món vũ khí đang chống lại phép thuật của cậu trai trẻ tuổi.

Trong một thoáng, có cái gì lóe chói trong tâm trí Alanna. Ishak biến mất; thay vào đó là một ảo ảnh:

Một bầu trời xanh ngắt nhanh chóng bị che bởi những đám mây giông. Như một ngón tay trở thẳng, một cây cọc nhô lên sừng sững. Dưới cây cọc có một đống lửa đang cháy và người phụ nữ bị trói vào cây cọc đang la hét trong cơn đau đớn tàn ác.

Ảo ảnh biến mất. Alanna lại nhìn thấy rõ ràng cậu học trò. “Ishak! Đứng!”, cô khàn khàn kêu lên. Cô gắng tóm về phía cậu ta từ xa, nhưng tia lực mà cô ném về phía cậu thật mỏng mảnh và tắt giữa chừng, cách xa mục tiêu. Sẽ không bao giờ cô tới được bên cậu ta kịp thời. “Thôi đi! Cây kiếm - nó chống lại em!”

“Tại sao chỉ chị mới được phép mang cây kiếm này, hả Người-Đàn-Bà-Cười-Ngựa-Như-Đàn-Ông?”, cậu vênh vang gầm trở lại. “Chị thậm chí không sử dụng nó! Chị không sử dụng phép lực theo đúng khả năng của mình! Chị không xứng đáng được chiếm hữu nhiều hơn! Em mới xứng được cây kiếm này! Em muốn có quyền lực!”

“Thế tại sao món vũ khí đó không rơi vào tay em, mà vào tay chị?” Alanna kêu lớn, hy vọng ngăn được cậu ta bằng chuyện đối đáp. Giờ cô đã đến chân đồi. “Em không điều khiển được thế lực đó, Ishak - cây kiếm đó là thứ tồi tệ! Đứng!”

Ishak rút kiếm ra khỏi bao, giơ lên cao. Ánh sáng màu cam cuộn cuộn bập bùng bao quanh lưỡi kiếm lóng lánh xám. Cậu ta cười, trở kiếm về phía về phía Alanna và kêu lên một từ mà cô không hiểu.

Bản năng thúc cô dồn toàn lực mà Đức Mẹ vừa truyền cho, tạo màn bảo vệ. Alanna chỉ muốn tự vệ, nhưng phép lực của cây kiếm khi va vào bức tường bảo vệ đó liền bị bật ngược trở lại và bao quanh Ishak bằng một quả cầu lửa. Cậu thiếu niên thốt ra một tiếng la duy nhất, rồi biến mất.

Nước mắt xối xả lăn qua má Alanna khi cô trèo lên đỉnh đồi. Ishak cùng cái bao kiếm bị cậu ta khinh thị vứt xuống đất đã biến mất không dấu vết. Cô giơ ống tay áo quệt qua mắt. Giá mà cậu ta nghe cô duy nhất một lần này!

Các thành viên của bộ lạc đứng chờ sẵn khi cô trèo xuống đồi với lưỡi kiếm lóng lánh xám trong tay. “Bây giờ cô định làm gì?”, Halef Seif khẽ hỏi.

“Tôi định làm gì ư? Tôi sẽ dạy cho xong hai nữ phù thủy của các bạn”, cô giận dữ đáp. “Tôi đâu còn cách nào khác?”

Chương 6. Nghi lễ

Nhóm phù thủy Bazhir đầu tiên kéo đến, chỉ một tuần sau sai lầm chết người của Ishak với cây kiếm pha-lê. Họ đến trong đêm và khi Alanna nhắc mình dậy lúc sớm mai thì họ đã khoanh chân ngồi theo thể tòa sen trước bàn thờ. Đối diện với họ là anh bạn mèo Mãi Trung Thành trịnh trọng hấp háy mắt đáp lại những ánh nhìn trần trụi của cả đám người.

Họ giải thích với Alanna rằng họ đến đây để dạy và để học, bởi mọi phù thủy thông thái đều sẵn sàng học cái mới. Họ đã nói thực suy nghĩ của mình, và họ không phải là những người duy nhất. Trong vòng những ngày sau đó, thêm các phù thủy khác dẫn học trò về tụ hội. Cuối cùng có tất cả 14 phù thủy và 6 học trò cùng trao đổi thần chú và pháp thuật trong những ngôi nhà lều của bộ lạc - tính cả Alanna, Kara và Kourrem.

“Em nên mừng về chuyện này”, Ali Mukhtab nhận xét vào một tối nọ khi ông cùng Alanna ngồi chuyện trò đến khuya. “Em đã làm được nhiều việc hơn so với đa phần người Bazhir trong toàn bộ cuộc đời mình. Em đã dạy cho hai cô gái trở thành nữ phù thủy, đã lập nên một trường phù thủy, một ngôi trường sẽ vẫn tiếp tục tồn tại và lớn thành một trong những ngôi trường lớn nhất của dạng trường này. Rồi sẽ có cả các thầy tu từ thành phố của các thần linh kéo tới đây, cũng như các pháp sư chiến binh từ Carthak.”

Alanna nhìn trần trụi Giọng Nói Của Các Bộ Lạc. Trong cặp mắt thăm màu của ông là ánh nhìn kín đáo, vươn tới những nơi xa thăm khiến cô rùng mình. “Ông đã biết rằng trường này sẽ tồn tại lâu dài?”, cô phun ra. “VẬY mà không bao giờ ông nói một nửa lời?”

Người đàn ông mỉm cười và nhả khói bên cái ống dài của mình. “Giống như tất cả những người muốn trở thành Giọng Nói, ta đã học được cách im lặng về tương lai. Nó sẽ thành hiện thực không cần sự can thiệp của ta.”

Alanna khịt mũi. Cô im lặng suy nghĩ một hồi lâu. Mãi rồi cô nói: “Cho đến nay tôi vẫn không thể nào thuyết phục được Kara và Kourrem bỏ mạng che mặt.” Cô không nói chuyện thêm với hai cô thiếu nữ về vấn đề này, bởi đây là vấn đề mà họ không thể thống nhất ý kiến.

“Họ đúng đấy”, Ali Mukhtab nói. “Họ đã vượt qua nhiều quan niệm cổ, nhưng riêng quan niệm này sẽ không bao giờ thay đổi. Một phụ nữ không có mạng che mặt sẽ bị mang tai tiếng với bộ lạc người Bazhir. Những người phụ nữ tử tế sẽ không được phép nói chuyện với cô ta, những người đàn ông tử tế không được phép quen cô ta.” Alanna nghĩ đến những người đàn bà bên triều đình của Vua Kẻ Trộm và thở dài náo nuột. “Thật là một chuyện buồn. Một số trong những người phụ nữ thông minh nhất mà tôi từng gặp trong những năm qua lại là gái điếm. Tôi chẳng mấy thích quan hệ với cánh phụ nữ quý tộc.” Đột ngột, đất rung lên dưới chân cô. Alanna ngẩng lên. “Khách thăm? Giờ này ư?”

Ali Mukhtab mỉm cười gõ đầu cho tro rơi vào đống lửa. “Ta tin rằng em sẽ vui về vị khách này.”

Họ bước ra khỏi lều. Phía ngoài những thành viên của bộ lạc đã bao quanh nhóm người mới tới. Có năm người: hai người ngồi trên lưng ngựa vốn là thành viên của bộ lạc này, một người mang vũ khí và màu áo của thái ấp Baronie Olau và - trong sự vui mừng của Alanna – Sir Myles von Olau và hoàng tử Jonathan.

Bằng một cách nào đó, Alanna cũng giữ đủ bình tình để chào khách, giới thiệu họ với thủ lĩnh của bộ lạc, với Giọng Nói, với những thầy phù thủy cùng học trò từ các bộ lạc khác. Kourrem bị hoàng tử Jonathan hút hồn, trong khi Kara kính cẩn mở lớn mắt nhìn trân trân

Myles. Tới một lúc nọ, vị hiệp sĩ lớn tuổi mỉm cười với cô thiếu nữ và nói nhỏ rằng: “Ở Corus có một con gấu làm trò, lông lá nó cũng xồm xoàm gần bằng tôi.” Kara đỏ bừng mặt lên dưới tấm mạng che và trốn mất.

Những người quý tộc chào hỏi Alanna và Coram nhiệt thành, bằng cách giơ tay lên chào từ một khoảng cách vừa phải.

Người ta dựng một nhà lều cho những vị khách mới tới, nhưng khi tới thời điểm ai lui về chỗ người nấy thì hoàng tử Jonathan đi theo Alanna. Đến lều của cô thì họ chỉ còn một mình! Thậm chí anh bạn Mãi Trung Thành cũng đã tìm một chỗ khác.

Họ nhìn nhau thật lâu: nàng nhỏ bé tóc đỏ, mắt tím biếc, mang bộ quần áo màu xanh nhạt của bộ lạc Bazhir với vành mũ đã được vuốt khỏi đầu, và chàng trẻ tuổi cao lớn vai rộng có mái tóc đen nhánh và cặp mắt sáng rực xanh ngắt màu ngọc bích. Anh mặc quần cưỡi ngựa màu nâu tiện lợi và một sơ-mi bằng vải bông bên dưới tấm áo chên dài trong màu xanh dương hoàng gia, màu mà anh yêu thích nhất; nhưng chỉ có người mù mới không nhận ngay ra rằng anh mang trong mình dòng máu vua chúa.

“Anh không muốn làm hư hại thanh danh của em trước những người của bộ lạc này”, cuối cùng Jonathan cất tiếng. Giọng nói trầm trầm của anh khiến cô rung lên vì hạnh phúc. “Myles kể rằng phụ nữ ở đây không chạm vào người đàn ông nơi công cộng.”

“Không”, cô đáp lời và giấu hai bàn tay vào sau lần áo dài.

Anh ngượng ngùng gượng lần nữa. “Anh sẽ ở đây một thời gian. Ali Mukhtab nói rằng anh cần phải học rất nhiều.”

“Nhà vua và hoàng hậu có biết anh ở đâu không?”

Anh nhún vai. “Ba mẹ biết anh đi cùng Myles. Anh nói với họ là anh phải rời triều đình một thời gian. Anh đã quá ngán cái cảnh luôn được tất cả mọi người nịnh bợ tán dương.” Anh mỉm cười. “Kể từ khi em bỏ đi, ở đó không có ai cãi cọ với anh.”

Giọng nói cao ngạo và ánh kiêu hãnh lóe lên trong cặp mắt Jonathan khiến cô nôn nao. Alanna hỏi: “Đó có phải là nguyên nhân duy nhất cho cuộc tới thăm của anh? Chỉ để thoát khỏi cảnh ở nhà một thời gian?”

“Dĩ nhiên là không.” Đột ngột, anh buột miệng câu gì đó, rồi sải hai bước thật dài về phía cô, ôm chặt lấy cô và chôn mặt anh vào hõm vai cô.

Alanna vòng hai tay ôm lấy cổ anh. Đây mới là Jonathan mà cô yêu.

Anh ép cô nhìn anh. “Nhớ em quá”, anh thì thầm và nồng nhiệt hôn cô. Khi đáp lại nụ hôn của anh, cô cảm nhận rõ sức nóng trong cô trỗi dậy trong vòng tay ôm của anh. Anh đỡ cô xuống dưới túi ngủ, cả hai đều hiểu rằng họ vẫn mê đắm nhau siết bao.

Mãi rồi, Alanna nhòe dậy để tắt đèn. Jonathan nhìn cô đi lại trong nhà lều. “Có chuyện gì mà cười vậy?”, anh hỏi khi cô thối tắt ngọn đèn cuối cùng.

Cô nằm xuống, cuộn sát bên vai anh và hài lòng mỉm cười. “Chà”, cô nói. “Trong hàng ngũ người Bazhir thì chỉ những phụ nữ hư hỏng mới không đeo mạng che mặt. Cho tới hôm nay em chưa hề đeo mạng lần nào, nhưng tối nay em mới tạo cho mình một tiếng xấu.”

Jon vui sướng cười thầm và hôn cô. “Anh vui khi nghe em nói thế. Anh đã có phần lo khi biết em ở giữa một đồng đàn ông điển trai.”

“Lo như vậy là thừa”, cô mỉm cười. “Họ chấp nhận em trong tư cách phù thủy và nữ chiến binh, nhưng đa phần họ không hề nghĩ em là phụ nữ.”

“Họ dốt thật”, Jonathan thì thầm. “Cái đó anh không thể quên được - cho dù đã cố trong những tháng qua.”

“Cái đó thì em không nghi ngờ”, Alanna chậm rãi nói. Cô bất giác phải nghĩ tới việc các cô nương trong triều Tortall luôn bám quanh hoàng tử ra sao.

Họ im lặng một lúc trong bóng tối, nghĩ suy và hài lòng vì có nhau trong vòng tay. “Jon?”, sau đó Alanna hỏi.

“Anh lên kế hoạch tiếp nhận vị trí Giọng Nói Của Các Bộ Lạc”. Anh vuốt tóc cô.

Alanna ngòl dậy. “Tại sao anh biết là em đang muốn hỏi anh chuyện đó?”

Cô cảm nhận thấy anh nhún vai. “Thì anh biết mà.” Chầm chậm, cô lại nằm xuống. “Ali Mukhtab nói rằng đó là một nghi lễ nguy hiểm.”

“Anh cần quyền lực mà vị trí này sẽ mang lại. Bazhir là một dân tộc kỳ lạ, Alanna. Lịch sử của họ cũng dài như lịch sử của chúng ta, không, còn dài hơn. Và ta đã mất quá nhiều đàn ông vì họ. Sẽ tốt hơn cho tất cả, nếu họ công nhận phụ thuộc vào Tortall, thay vì bắt quân đội của chúng ta phải luôn luôn vất vả trong chính đất nước mình.”

“Ở với họ em thấy hạnh phúc”, Alanna thú nhận. “Em sẽ rất vui nếu họ không còn chiến đấu chống lại quân lính của chúng ta.”

“Em hài lòng đến độ không còn nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi đây?”

Alanna náy nghi ngờ. Cô chờ người ra. “Trước khi đi khỏi đây, em phải đưa được Kara và Kourrem qua kỳ thi phù thủy. Tại sao?”

“Anh hy vọng rằng em sẽ quay về nhà khi chuyện đó được giải quyết xong.”

“Em e vụ bê bối nổ ra sau cuộc chiến tay đôi của em với công tước Roger chưa dịu hẳn”, cô nhắc nhở anh.

Anh bắt cô im, bằng cách đặt một bàn tay lên môi cô. “Hãy quay trở về trong tư cách vợ chưa cưới của anh!”

Cái từ đó nằm giữa hai người. Và mỗi lúc nó một lớn hơn lên, lớn hơn lên nữa. Mãi rồi Alanna mới nói: “Em không thể, Jon.”

“Tại sao không?”

“Bởi em đã gây ra một vụ bê bối. Em đã giết anh họ của anh. Em đã giả làm con trai sáu năm liền...”

“Anh biết.”

“Anh cần phải cưới một nàng công chúa mang lại cho anh quyền lực và vàng bạc”, cô nói tiếp. “Đó là nghĩa vụ của anh. Và anh phải

cưới một cô gái còn trinh.”

“Khi ta đến với nhau lần đầu, em cũng là một cô gái trinh trắng.”

“Chỉ có điều không ai biết chuyện đó ngoài anh!”, cô bực bội kêu lên. Khi nhớ ra những bức tường của nhà lều mỏng đến mức nào thì cô hạ giọng xuống. “Họ sẽ nói rằng, em đã lên giường với cả một trung đội đằng sau lưng anh.”

“Chả lẽ em tin rằng, bạn bè của em sẽ cho phép một kiểu nói năng như thế? Em có nhiều bạn trong triều hơn là em tưởng. Còn về chuyện cuộc hôn nhân của anh với một người phụ nữ mang lại cho anh quyền lực - với em thì sao? Em là nữ hiệp sĩ và nữ phù thủy của người Bazhir. Ngay cả khi cưới con gái của một thủ lĩnh Bazhir thì chuyện đó cũng không giúp anh nhiều bằng một cuộc hôn nhân với em. Ngoài ra”, anh nói tiếp và giọng anh đột ngột cứng hẳn, “ngoài ra anh đã quá chán cái cảnh cứ phải lo lắng về những chuyện như thế. Anh muốn làm những gì khiến anh vui chứ không phải những gì tốt cho Tortall. Cả đời anh cho tới nay luôn luôn phải dè chừng cân nhắc những gì mình nói và những gì mình làm, bởi anh sợ có thể làm phật lòng các nhà buôn, phật lòng đám dân xứ Galla, phật lòng các thầy tu và còn không biết bao nhiêu đối tượng khác. Suy cho cùng thì lẽ ra họ mới phải sợ làm phật lòng anh - chứ không phải ngược lại.

“Có phải vì thế mà anh muốn cưới em?”, cô thì thầm. “Vì anh muốn chứng minh với tất cả mọi người rằng anh chẳng thèm quan tâm xem họ nghĩ gì về anh?”

Anh để cô chờ câu trả lời, mãi rồi mới nói khẽ: “Anh cứ tưởng em yêu anh, Alanna!”

“Em yêu anh chứ!”, cô mãnh liệt khẳng định. “Em yêu anh thật chứ. Nhưng mà...”. Nhưng những gì anh nói, nổi uất ức trong giọng anh, tất cả khiến cô thấy bất an. Và làm sao cô có thể giải thích cho anh hiểu, cuộc sống đẹp biết bao khi không phải lo lắng về chuyện âm mưu và bè phái trong triều, không phải thận trọng cân nhắc từng li từng chút cách cư xử hay câu ăn tiếng nói - dĩ nhiên chỉ ngoại trừ việc cũng phải

chú ý để không gây sốc quá mức cho các thành viên trong bộ lạc. Lần đầu tiên trong đời Alanna có thể hoàn toàn là Alanna, và mỗi ngày vẫn có cơ hội khám phá những khía cạnh mới mẻ của chính mình.

“Hãy đồng ý lấy anh, em yêu!”, anh nói khẽ. “Anh yêu em. Anh muốn em là vợ anh.”

Quá nhiều vào một lúc. “Hãy để em suy nghĩ!”, cô yêu cầu. “Em yêu anh thực lòng, Jon. Em chỉ cần thời gian thôi.”

“Thôi được.” Nghe giọng anh có vẻ tinh nghịch. Mình thật không hiểu có gì đáng buồn cười, Alanna cân nhắc trước khi chìm vào giấc ngủ.

Như mọi ngày, Alanna tỉnh dậy khi trời tờ mờ sáng. Jon vẫn ngủ. Cô khẽ khàng mặc đồ và bước sang phần nhà lều được dùng làm đền thờ của bộ lạc. Myles, còn hơi lừ đừ như vào mọi buổi sáng khác, cũng có mặt. Alanna ôm chặt lấy người bạn lớn tuổi, siết ông thật mạnh. Thế rồi họ cùng nhau bước ra ngoài ánh nắng. Cô đưa ông đi thăm làng và thậm chí dẫn ông lên đỉnh đồi, nơi cô đã cùng học trò đối mặt với bọn kẻ cướp vùng đồi và nơi Ishak nhận ngọn đèn số phận. Cô không nhắc đến lời cầu hôn của Jonathan, bởi trong lòng cô cứ nửa hy vọng rằng Jon sẽ cân nhắc lại chuyện này một lần nữa, nếu không có người nói với anh về nó.

“Ngài đến đây làm gì?”, cô hỏi khi hai người lại theo thiên đồi đi xuống.

“Ta nghĩ sẽ tốt cho Jonathan nếu có người đi cùng.”

“Ngài lúc nào cũng rất đúng.” Alanna cười. Cô vẫy tay chào bà Mari, người đang mở những tấm vách của nhà lều cho không khí ban mai ulla vào. “Đó là Mari Fahrar”, cô giải thích với Myles. “Người thợ dệt giỏi nhất bộ lạc. Bà ấy đang dạy con.”

Myles cười khùng khục trong cổ họng. Ánh tinh nghịch nhảy nhót trên cặp mắt màu xanh nâu của ông. “Làm việc đàn bà sao, quý ngài hiệp sĩ?”

Alanna đỏ mặt. “Con không muốn làm người ngu ngốc.”

Myles vòng lấy tay ôm lấy bờ vai và siết cô sát lại bên ông. “Con thật dũng cảm khi công nhận rằng, trên đời này có những việc con không hiểu không biết, và con cũng gắng cải thiện chuyện đó.”

“Nghe ra thì hay đấy. Nhưng trong trò dẹt vải thì con vụng về khủng khiếp.”

“Theo những gì ta được biết thì chuyện đó cứ chăm chỉ luyện tập là nên”, ông nói. Vị hiệp sĩ già vẫn chưa ngớt cười. “Alanna, sự thật thì việc ta đến đây có hai nguyên nhân.”

“Ô? Ngài đi cùng Jon - còn điều gì nữa?”

Myles lơ đãng giơ tay giật nhẹ râu cằm. “Ta đã nghĩ rất nhiều về tình hình của con hiện nay, khi Thom đã ở trong triều còn con thì lang thang bên ngoài.” Ông đặt tay lên vai cô. “Ta tin rằng, con biết ta yêu quý con đã từ rất lâu.”

Cô mỉm cười. “Trong số những người con quen biết thì ngài là người duy nhất đã tha lỗi cho con vì chuyện dối trá về giới tính.”

“Đừng quên rằng, ta biết chuyện đó rất lâu trước khi con nói. Nghe đây! Thom sung sướng trong triều...”

“Anh ấy đáng được hưởng như vậy”, Alanna hỏi hả bảo vệ anh trai. “Anh ấy là huân tước của vùng Trebond. Nhiều năm trời anh ấy đã sống kham khổ như một tu sĩ.”

“Ta không muốn nói là cậu ấy không có quyền được hưởng. Con mới là người mà ta lo. Nếu con tiếp tục đi xa, con cần tiền để qua đêm ở các quán trọ, để trả tiền đút lót... con không cần phải nhăn trán như vậy đâu. Một số quốc gia sử dụng tiền đút lót để bổ sung vào quỹ quốc gia. Thế, và bây giờ thì hãy nghĩ về vấn đề của ta: Ta không thể trẻ lại nữa, ta không có gia đình và là một kẻ cô đơn. Rất khó có khả năng ta sẽ còn lấy vợ và sinh con. Suốt những năm qua con đối với ta như một đứa con gái - thỉnh thoảng thậm chí như một đứa con trai.” Ông nháy mắt. “Ta muốn đưa con trở thành người thừa kế của ta.”

Alanna mở miệng định trả lời, nhưng cất không thành tiếng. Cổ họng cô siết lại, nước mắt cay buốt trong khóe mi. Hiệp sĩ già vỗ lên

vai cô rồi lùi trở về một bước. “Con không cần phải trả lời ngay.”

“Con không thể từ chối”, cô thì thầm và ôm choàng lấy ông. “Myles, có bao giờ trong đời con làm cách nào cảm ơn được ông?”

Myles thọc tay xoa bù mỗi tóc cô. “Đừng nói chuyện dớ dẩn! Sau khi con đã nhiều năm trời thay anh trai cai quản thái ấp Trebond, giờ đây ta có một người thừa kế biết cách cai quản ruộng vườn.”

“Với sự trợ giúp của chú Coram”, cô nhắc nhở ông.

“Đồng ý là với sự trợ giúp của Coram, nhưng con là người đưa ra những quyết định quan trọng. Và ta biết rằng con yêu quý Baronie Olau cũng như ta vậy.” Ông xoa hai bàn tay vào nhau. “Sau khi chuyện đã được quyết định xong, ta có thể ăn sáng một chút không nhi?”

Đúng khi Alanna đang rửa bát đĩa của bữa sáng thì Farda đến gặp cô. “Tôi muốn nói chuyện riêng với cô. Và tôi tin rằng sẽ có người khác cần đến cô ngay khi tôi nói chuyện xong.”

Alanna thông báo cho ông Umar Komm, ông thầy phù thủy già nhất và danh tiếng nhất trong số những thầy phù thủy đang giảng dạy ở “Trường phù thúy”.

Khi ông gật đầu, cô rời nhà lều của cô, nơi đã đông đúc nào các thầy phù thủy đến từ các bộ lạc khác, rồi các học trò, Jonathan và Myles. Farda dẫn cô vào lều của bà, và ấn vào tay cô một cốc trà.

“Tôi muốn nói chuyện về Giọng Nói Của Các Bộ Lạc”, bà vào thẳng vấn đề. Gương mặt vốn không mấy xinh đẹp của bà bây giờ hẳn nặng lo âu. “Ông ấy bệnh nặng. Tôi không biết đủ để nói ông ấy bị bệnh gì, nhưng tôi thấy rõ là ông ấy hoàn toàn không khỏe. Ông ấy bắt tôi hứa không để cho cô biết chuyện, nhưng tôi không thể im lặng lâu hơn.”

Alanna nhăn trán. Suốt thời gian gần đây cô cũng nhận thấy Ali Mukhtab rất nhợt nhạt. Nhưng cô luôn chỉ gặp ông vào buổi tối và cứ tưởng nguyên nhân là ánh sáng chập chờn của những bó đuốc và lửa trại. “Tôi cần túi chữa bệnh của tôi”, cô lẩm bẩm. Farda im lặng đưa

sang cho cô, chắc bà đã phải cử một cô gái đi lấy sắn về đây. “Tại sao bà lại đến gặp tôi? Tất nhiên một trong những phù thủy đang tới thăm bộ lạc cũng có thể chữa mà”.

Farda bực bội ngồi thẳng dậy. “Cô là nữ phù thủy của bộ lạc chúng ta. Chẳng lẽ tôi cần phải nói với các vị khách rằng, phù thủy của chúng tôi không đủ tài chữa bệnh cho Giọng Nói Của Các Bộ Lạc?”

Alanna mỉm cười. “Tôi xin lỗi là đã hỏi như vậy.”

Ali Mukhtab nhăn mặt khi họ bước vào lều. “Không một phụ nữ nào, kể cả Farda, biết giữ mồm giữ miệng”, ông mắng, sắc mặt ông nhợt nhạt và chảy đẫm mồ hôi khi ông ngả người tựa ra sau.

Alanna quỳ xuống bên ông và mở chiếc túi vải đựng đá chữa bệnh. “Farda làm như vậy là đúng. Ông im lặng nào!”

Việc khám bệnh không kéo dài. Cô chỉ cần dùng phép lực đi sâu vào trong ông. Ở đó, trong lồng ngực ông, cái chết đang chờ - đen ngòm, ghê tởm và tàn phá.

Khi ngồi xồm trở lại, mặt Alanna cũng nhợt nhạt y như mặt Ali Mukhtab. “Ông biết cả một thời gian rất dài rồi”, cô buộc tội ông. “Không thể nào mà ông không biết.”

“Giọng Nói nào cũng có khả năng nhìn thấy kết thúc của bản thân mình”, ông công nhận.

“Tại sao ông không chăm lo cho mình?”, cô hỏi, cảm giác khổ sở cùng cực. Cô quý ông Ali Mukhtab. “Ở giai đoạn đầu, loại bệnh này có thể được chữa chạy thậm chí bởi một phù thủy hoàn toàn thiếu kinh nghiệm...”.

“Thời điểm của ta đã tới”, Giọng Nói môi mết trả lời. “Ta sẽ không chống lại chuyện đó.”

“Nếu ông làm như thế, thì hôm nay ông đã khỏe mạnh lại rồi.”

Ông mỉm cười. “Tội nghiệp cho em, Người-Đàn-Bà-Cười-Ngựa-Như-Đàn-Ông. Em biết nhiều như thế mà thật ra lại chả biết gì.”

“Bây giờ em chỉ còn làm được rất ít”, cô khàn giọng giải thích. “Căn bệnh đã tiến triển khá xa rồi.” Cô cầm lấy bàn tay ông. Nước mắt làm cô chỉ thấy ông mờ nhòà. “Em rất tiếc, Ali Mukhtab.”

Thay cho câu trả lời, ông siết tay cô. “Em có thể giúp ta giảm đau? Ta phải dạy cho hoàng tử Jonathan các luật lệ của chúng ta.”

Cô gật đầu. Chầm chậm, cô thúc phép lực sâu vào trong ông và để dòng lửa màu tím tràn qua đôi bàn tay đang nắm chặt tay cô, chảy vào cơ thể ông.

Những nếp nhăn trên mặt Ali Mukhtab giãn ra; ông ngủ thiếp đi. Alanna lắc đầu để xua cảm giác chòng chành và bắt tay vào việc trộn thuốc trong một cái nồi nhỏ. Cô ngẩng lên nhìn Farda. “Khi ông ấy tỉnh dậy, bà đổ một chút chỗ này hòa với trà!”, cô nói nhỏ. “Nhưng chỉ lấy một nhúm thôi - nó rất mạnh và sáng nào ông ấy cũng cần tôi, để tôi sử dụng phép thuật.”

Khi cô đi ra cửa, Farda giữ cô lại. “Bao lâu nữa?”, bà đỡ hỏi. Cặp mắt mở lớn của bà thăm lại vì buồn thương.

Alanna nhún vai. Cô mệt mỏi. Gánh nặng mà cô đang mang quá lớn. “Nếu tôi không làm điều gì trái với tự nhiên, ông ấy chỉ còn một tháng”, cô nói thẳng rồi bước ra ngoài với ánh nắng chói gắt. Nếu có ai đó nhìn thấy cô chùi mắt, cô có thể bảo là vì mặt trời chói quá.

Chỉ vài ngày sau khi Jonathan xuất hiện, bộ lạc bắt đầu tiếp những vị khách mới. Đó là các thủ lĩnh cũng như những người cầm đầu các bộ lạc của dân tộc Bazhir - những người làm nên luật lệ và lo lắng sao cho chúng được thực hiện. Ai cũng rõ họ đến đây để xem mặt người sẽ tiếp nhận vị trí Giọng Nói Của Các Bộ Lạc.

Người ta cũng rõ, họ chẳng mấy vui vẻ về những gì họ nhìn thấy: đứa con trai của vị vua phương bắc bị căm ghét, một kẻ hoàn toàn không thuộc về dân tộc Bazhir.

Nhưng những vấn đề trầm trọng chỉ thực sự nổ ra với sự gia nhập của Amman Kemail, thủ lĩnh bộ lạc Ròng Hoàng Hôn. Alanna nhận thấy ông ta bám theo Jonathan và Ali Mukhtab suốt ngày, và bản năng

cho cô biết ở đây đang có bão tụ về. Cô nhận ra ánh mắt trầm ngâm của Kemail khi nhìn Jonathan trả lời những câu hỏi của Ali Mukhtab về những luật lệ của người Bazhir. Thấy rõ là Amman Kemail đang cân đo hoàng tử và cho anh là quá nhẹ. Cô lại càng không thích cái cách những người đàn ông khác kéo Kemail sang bên để bàn luận với ông ta. Rõ ràng người ta coi vị thủ lĩnh to cao cơ bắp cuồn cuộn này là kẻ cầm đầu và sự xuất hiện của ông ta khích lệ cho nhiều người Bazhir khác thể hiện sự nghi ngờ của họ đối với chọn lựa của Ali Mukhtab.

“Sẽ có chuyện bực mình đây”, Alanna nói với Jonathan khi họ tẩy rửa trước bữa tối. “Với Amman Kemail. Anh cuộc không?”

Jon đứng thẳng dậy. Anh đang bực mình, vẻ ngoài cho thấy rõ. “Có phải em muốn ám chỉ rằng, anh không đủ sức tự lo cho bản thân? Anh sẽ rất hàm ơn em, nếu em nhớ hộ rằng anh đã được tấn phong làm hiệp sĩ khi em vẫn còn là cận vệ - mà là cận vệ của anh!”

“Lại có chuyện gì với anh thế?”, Alanna bực bội kêu lên. “Xin lỗi ngàn lần, kính thưa Chúa Thượng! Bề tôi không ý thức được rằng, bề tôi vừa nghi ngờ khả năng tự vệ thiên bẩm của Chúa Thượng! Mà em cũng ngu quá đi mới lo lắng cho anh! Làm ơn rộng lượng tha thứ cho em! Hãy cho phép người hầu hèn hạ nhắc nhở nhẹ nhàng với anh rằng, người ta không thể đùa với những con người ở đây!” Cô ném khăn cửa mình đi và dậm chân bước ra ngoài, hai hàm răng nghiến chặt đến đau nhức.

Kể từ khi đến đây Jon đã rất nhạy cảm. Trông rõ như thể anh muốn chứng minh với bản thân và với cô một điều gì đó. Cô không thích thế. Cô có cảm giác thời ở trong cung họ chỉ cần chứng minh với nhau nỗi đam mê của mình. Ngày đó trong tình yêu của họ chưa thay đổi, nhưng bây giờ khi nghe Jon nói, thỉnh thoảng cô chỉ muốn bịt tai lại, không cho giọng anh lọt vào đầu.

Ai trong hai chúng ta đã thay đổi, cô tự hỏi khi ngồi xuống bên những người đàn ông Bazhir. Và tại sao, nhân danh Đức Mẹ?

Chỉ một chút sau Jonathan đã ngồi xuống chỗ của anh bên Ali Mukhtab. Anh liếc về phía Alanna và vừa lắc đầu vừa cười. Như thể mình là một đứa bé bướng bỉnh vừa nổi lên một cơn thịnh nộ con con, cô nghĩ. Cô nhìn sang phía anh bạn mèo Mãi Trung Thành, cũng vừa ngồi xuống trước mặt cô, đuôi giật mạnh từng hồi. Vậy là Mãi Trung Thành cũng đang chuẩn bị đón chuyện khó khăn, hết như cô.

Amman Kemail chờ cho tới khi đám phụ nữ bắt đầu đưa đồ ăn tới. Đúng khi Ali Mukhtab mời Jonathan một miếng từ bánh mì của ông thì thủ lĩnh của bộ lạc Ròng Hoàng Hôn đứng dậy và trở về phía hoàng tử.

“Tôi sẽ không bẻ chung một miếng bánh mì với đứa con trai của nhà vua phương bắc!”

Mấy câu chuyện lẻ tẻ đột ngột câm bặt. Myles thì thầm sát bên Alanna: “Ta có thể đoán trước được.”

Ali Mukhtab chậm chậm nhìn lên mặt người đàn ông đang đứng. “Anh có buộc tội ai điều gì không, Amman Kemail?”

“Gã không phải là người của bọn mình. Gã không có quyền được ngồi trong hòa bình như bọn ta hoặc lấy bánh mì từ tay Giọng Nói Của Các Bộ Lạc. Gã phải chứng minh điều đó trước mắt chúng ta trong một trận đấu tay đôi!”

“Jonathan, con trai của nhà vua phương bắc, bị đòi hỏi đấu tay đôi”, Ali Mukhtab nói bằng giọng đều đều. “Có ai phản đối không?”

Trước khi Alanna kịp nhòm dậy thì Kara và Kourrem tóm lấy hai vai cô. Mãi Trung Thành nhảy lên lòng cô.

“Nghĩ lại đi!”, Myles rít vào tai cô. Ông nhanh lẹ nói: “Họ không chấp nhận cậu ấy là chiến binh, đừng nói chi là Giọng Nói. Nếu con can thiệp, người ta sẽ mãi tự hỏi, có phải cậu ta luôn để cho người khác chiến đấu hộ mình. Thời chúng ta chiến đấu với bọn Tusain thì cậu ấy đã là hiệp sĩ rồi. Cậu ta không phải là một thằng bé chưa bao giờ nhìn thấy máu!”

“Anh ấy chưa bao giờ chiến đấu tay đôi ngoài các mảng sân cung điện”, Alanna run rẩy thì thầm.

“Georg Cooper không chỉ dạy cho con, mà còn dạy cả Jon! Hãy sử dụng lý trí của mình, Alanna!”

Cô biết rằng Myles nói đúng. Nhưng điều ấy chẳng mấy giúp cho cô khi nhìn Jon chuẩn bị. Nét mặt nhợt nhạt đờ đẫn, anh cởi áo chèn bên ngoài, cởi sơ mi và ủng. Chú Coram cầm dao cho anh, trong khi anh bắt đầu những bài tập thả lỏng cơ. Cả Amman Kemail cũng cởi trang phục, chỉ để lại một miếng khăn quấn ngang hông. Nét mặt thẫm màu quả quyết. Cứ xét theo cơ bắp thì hai người ngang thế nhau, nhưng người Bazhir này cao hơn Jon tới mấy đốt ngón tay.

Alanna lách người ra khỏi thế tóm của Kara và Kourrem, đi sang phía hoàng tử và ngồi xổm xuống bên anh. “Đừng quên anh muốn đạt được điều gì ở đây!”, cô nói khẽ. Cô đã quên phắt đi cuộc cãi cọ ban nãy. “Người Bazhir rất nghiêm ngặt về chuyện danh dự. Đừng làm nhục Kemail!”

Anh mỉm cười nhìn cô. “Thế nếu anh làm nhục anh thì sao?”

Cô đáp lại nụ cười của anh. “Cho tới nay chuyện ấy chưa hề xảy ra, hoàng tử. Hãy tha lỗi khi em nói điều này, nhưng có lẽ bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để bắt đầu với chuyện đó.”

Anh cầm tay cô và hôn. “Em lo lắng quá nhiều, công nương Alanna.” Anh đứng dậy và gật đầu cảm ơn, cầm lấy dao từ tay chú Coram. Hai người đàn ông đã sẵn sàng. Ali Mukhtab ra hiệu bắt đầu.

Amman Kemail nhào về phía trước và rạch một vết thương tủa máu trên ngực Jonathan. Hoàng tử lao đảo lùi về. Người đàn ông Bazhir đâm thẳng thêm cú nữa. Alanna nhắm mắt lại. Khi có tiếng rì rầm kinh ngạc vang lên, cô mới lại nhìn về phía đó. Cánh tay trái của Kemail thông xuống bất lực, vết thương trên vai nhuộm máu. Jonathan khom lưng đi vòng quanh anh ta.

Người Bazhir lại tấn công. Alanna háp háy mắt. Jonathan nhảy về sau lấy đà, phi một bước dài tới trước và đập mạnh lên ngực Kemail,

khiến người này ngã đập xuống đất. Yếu ớt, anh ta nhóm dậy, đúng khi Jonathan lại thêm một lần nữa nhảy lên. Bàn tay phải của hoàng tử thúc cán dao về phía trước, nhanh đến mức mắt Alanna không theo kịp. Cú đâm đập thẳng vào cằm người đàn ông Bazhir. Anh ta gục xuống, bất tỉnh.

Ali Mukhtab bước về phía trước. “Anh có quyền giết anh ta”, ông nói với giọng điềm đạm, không để lộ bất cứ điều gì. Những đàn ông đứng quanh - kể cả khách lẫn thành viên bộ lạc - nhất tề im lặng. “Anh đã chiến thắng. Đó là quyền của anh.”

Jonathan lắc đầu. “Amman Kemail đã trung thực đòi một cuộc đấu tay đôi. Nếu tôi ở vào vị trí của anh ấy, tôi cũng sẽ làm như thế. Tôi không thể giết một người đàn ông chỉ bởi vì anh ta không ưa tôi, tôi hy vọng anh ta sẽ nghĩ lại khi hiểu rõ tôi hơn.”

Một nhóm đàn ông bước tới, khiêng người bất tỉnh ra, đưa về nhà lều của anh ta. Những người còn lại lặng nhìn Jonathan.

Chú Coram nhao tới với khăn tay. Kara đưa cho Alanna túi chữa bệnh của cô và Alanna bắt đầu chăm lo cho vết thương trên ngực của Jon, máu trên đó đã bắt đầu đông. “Anh cư xử thế nào?”, Jon hỏi, hơi thở hắt ra từng hồi mệt nhọc khi anh cầm bầu nước mà Coram đưa lại.

“Anh học ở đâu kiểu chiến đấu như thế? Kiểu đập và kiểu đâm như vừa rồi?”, Alanna vừa hỏi vừa bôi thuốc mỡ lên vết thương. “Cái đó Georg không dạy cho anh.”

Jonathan mỉm cười. “Em ra đi được chừng một tháng thì có một chiến binh Shang đến cung điện, xưng danh là “Chó Sói”. Anh đã học ông ấy. Chỉ có điều anh không bao giờ nghĩ rằng, những gì ông ấy dạy cho anh lại có lúc có ích đến như thế.”

“Chiến binh Shang là những kẻ xảo quyệt”, chú Coram nói. “Nhưng tay Chó Sói này đã làm tốt việc của anh ta.”

“Chiến binh Shang là những ai vậy?”, Kara thì thầm hỏi Alanna.

“Họ được đào tạo để chiến đấu từ khi còn rất nhỏ”, Myles trả lời. “Họ quen thuộc với mọi loại vũ khí, nhuần nhuyễn như thể họ cầm

chúng trong tay khi được sinh ra. Nhưng vũ khí nguy hiểm nhất của họ chính là tay trần và chân trần. Đàn ông và đàn bà...”.

“Phụ nữ ư?”, Kourrem ngạc nhiên thốt lên.

“Không mấy phụ nữ sống sót được với cách sống của người Shang. Nhưng những người nào làm được chuyện đó thì cũng trở thành huyền thoại như đàn ông”, Myles giải thích. “Như ta đã nói, họ rất mực coi trọng danh dự và sự khéo léo, luôn đi tìm những thách thức mới và không bao giờ ở một nơi nào đó lâu.”

“Giống như Alanna”, Kara nói.

“Rất giống”, Myles đồng tình với một nụ cười nhỏ.

Alanna đã băng xong vết thương cho hoàng tử. Thật kỳ lạ khi nghe Myles giải thích cho các cô thiếu nữ. Cũng bằng cách như thế, thuở trước ông đã dạy bảo cho cô. Đúng khi cô hoàn tất vết băng băng một vài mũi khâu thì Ali Mukhtab bước sang phía họ.

“Anh đã giành được vị trí của mình trong hàng ngũ những người Bazhir, Jonathan von Conté”, ông trình trọng tuyên bố. “Bây giờ anh có muốn trở thành một người trong chúng tôi?”

Jonathan gật đầu và đứng dậy. “Tôi cần phải làm gì?”

Alanna, Myles và những người khác đứng nhìn Jonathan trải qua nghi lễ sẽ gắn kết anh với dân tộc Bazhir và sa mạc. Chỉ người ngu mới không nhận thấy niềm vui của người Bazhir khi tiếp nhận Jonathan ít hơn rất nhiều so với niềm vui của những thành viên bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu khi Alanna trở thành người trong nhóm họ. Chung quanh yên lặng khi Ali Mukhtab rạch một vết vào cánh tay mình và một vết trên cánh tay Jonathan. Sau nghi lễ người ta cũng không mở tiệc mừng như đã mở tiệc đón Alanna.

“Họ chào đón em thực lòng hơn, đúng không?”, Jon hỏi khi hai người đã nằm trong giường.

“Vâng”, Alanna thì thầm.

“Họ vẫn chưa tin rằng anh sẽ trở thành một Giọng Nói tốt của các bộ lạc. Anh phải chứng minh điều đó qua hành động.” Hoàng tử kéo Alanna lại gần hơn. “Anh biết rằng thời gian này sống với anh là chuyện không đơn giản”, anh thú nhận. “Cả cuộc đời anh luôn bị hạn hẹp và anh đã luôn xử sự đúng đắn, nhưng tới gần đây thì chuyện đó khiến anh chán ngán cái kinh. Anh muốn ra đi và làm tất cả những thứ mà anh không được phép làm. Chắc là anh cũng sẽ không làm những điều đó và hiện anh đang vật lộn với mong ước này. Em hiểu chứ?”

“Không”, Alanna thẳng thắn đáp. “Suốt đời em cho tới nay em luôn gắng sức để không bị sa vào những cái bẫy như vậy.”

“Chà, nữ sư tử quyền rũ của anh, anh được sinh ra trong một cái bẫy như thế. Chắc là anh sẽ vượt qua được trạng thái bồn chồn bây giờ. Anh muốn trở thành một nhà vua thật sự tốt và một Giọng Nói tốt của các bộ lạc.”

“Vậy thì anh sẽ làm được thôi”, cô đảm bảo với anh. “Em không nghi ngờ lấy một giây.”

Sau nghi lễ chấp nhận Jonathan, Alanna chỉ thỉnh thoảng mới có thời gian ở cùng Kara và Kourrem. Cô giao nhiệm vụ dạy dỗ hai học trò của mình cho những phù thủy khác đang ở trong bộ lạc. Mỗi ngày cô phải tới thăm Ali Mukhtab hai lần, và lần nào sau đó cô cũng sa vào trạng thái kiệt lực, nôn nao khó chịu. Chỉ Farda và người bệnh biết những gì cô làm. Trong thời gian rảnh và những buổi tối muộn, khi Jon được Ali Mukhtab giảng dạy, cô nói chuyện với Myles và lắng nghe những gì cô cần phải biết về thái ấp Baronie Olau.

Mãi rồi Myles mới cho Alanna biết rằng giờ cô đã hiểu mọi điều về đất đai của ông. “Nếu con không phản đối, ta sẽ chính thức nhận con làm con nuôi ở đây. Nghi lễ của người Bazhir trong chuyên này là đơn giản và hoàn toàn đúng luật.” Ông sung sướng cười thầm. “Ta tin rằng, các anh bạn sa mạc của con sẽ rất hạnh phúc khi con nhận được một người cha, ngay cả khi kẻ đó chẳng mấy đáng tôn trọng như ta.”

Alanna ôm lấy ông. Cô nhận ra rằng, mỗi ngày động tác gần cận này đối với cô một trở nên dễ dàng và tự nhiên hơn. Đó là một trong nhiều lợi thế khi ta là con gái; người đời thường yêu cầu các chàng trai luôn kìm nén tình cảm của mình. “Hoàn toàn không có chuyện ngài không phải là người đáng tôn trọng. Vâng thì, cùng lắm là chỉ một chút thôi. Nếu ngài chịu khó ăn mặc nghiêm chỉnh hơn chút đỉnh. Ngài thừa khả năng làm chuyện đó mà.” Cô đã nhận thấy, Myles giàu có hơn rất nhiều so với những gì mà cô hằng mơ tới, đó là kết quả của mối quan tâm thương mại không mấy mang tính quý tộc của ông.

“Nhưng ta thấy dễ chịu như thế này”, người hiệp sĩ già phản đối. Rồi bằng vẻ mặt ranh mãnh, ông thêm vào: “Khi con lấy Jon, dĩ nhiên thỉnh thoảng ta cũng phải ăn mặc tử tế hơn.”

Mãi Trung Thành buông ra một tiếng meo meo khe khẽ khi Alanna nhìn trân trối người bố nuôi. “Làm sao mà ngài biết?”

“Ta đâu có mù. Suốt đoạn đường tới đây cậu chàng thường trầm ngâm nghĩ ngợi. Và những lúc không trầm ngâm thì cậu ta nói về chuyện một hoàng tử lấy vợ vì những lý do gì.”

“Ô.” Alanna táy máy sờ lên viên ngọc lửa của cô. “Con đã nói với anh ấy là con phải suy nghĩ thêm.”

“Tại sao?”

“Con không tin chắc liệu anh ấy có muốn cưới con vì những nguyên nhân thích đáng. Có vẻ như anh ấy giận dữ vì người ta chờ mong rằng là hoàng tử nên anh ấy phải cư xử theo một cung cách nhất định. Anh ấy gọi nó là “một cái bẫy” mà anh ấy được sinh ra”. Alanna bế Mãi Trung Thành lên và đặt anh bạn mèo lên vai. “Con không trách móc là anh ấy muốn nổi loạn - đó cũng là một trong những nguyên nhân tại sao con rời triều đình. Nhưng cái bức tranh tưởng tượng rằng anh ấy muốn chứng minh sự nổi loạn của mình bằng một cuộc hôn nhân với con khiến con không mấy dễ chịu. Chuyện này sẽ biến con thành một sự kiện, một bằng chứng rằng anh ấy có thể làm được những gì anh ấy muốn. Nhưng con lại muốn làm một con người.”

“Cậu ta yêu con. Cái đó là chắc chắn”, Myles nói.

Cô thở dài. “Con biết chứ. Nhưng con tự hỏi, liệu anh ấy có cầu hôn với con, nếu anh ấy không nôn nao bồn chồn như thế. Còn thêm chuyện nữa, Myles. Từ xưa đến nay con chưa bao giờ thích cái chuyện người khác quan sát và luôn mồm nói về con, ngay cả khi họ nói những điều dễ thương. Ngoài ra, con cũng chưa học được cách sống với sự thật là con đã giết chết Roger.” Cô giật nảy mình khi anh bạn mèo thọc mũi và tai cô. “Con thích cuộc sống ở đây. Những người Bazhir chấp nhận con. Ở với họ, con là con. Vâng thì, trong chừng mực mà vị thế nữ phù thủy và nữ chiến binh cho phép, và trong chừng mực con không muốn làm cho mọi người ở đây quá bị sốc.”

“Con có yêu Jon không?”

Alanna gãi gãi mảng lông giữa hai tai của Mãi Trung Thành. Đôi mắt tím biếc thâm xuống vì buồn. “Tình yêu đẹp lắm, nhưng nó không đủ để giữ một quan hệ hôn nhân suốt nhiều năm tháng. Con không tin chắc liệu con đã sẵn sàng chưa, con không tin chắc liệu Jon đã sẵn sàng chưa. Mà con phải được tin chắc một khi con muốn lấy người kế thừa ngai vàng của vua Roald.” Cô mỉm cười. “Có, con yêu anh ấy. Đấy mới là vấn đề.”

Myles đứng dậy và đặt một bàn tay lên vai cô. “Lời khuyên duy nhất mà ta có thể trao cho con là hãy quyết định thật trọng. Một khi con chưa tin chắc, thì làm đám cưới bây giờ là không đúng đắn. Một chữ “không” luôn luôn có thể chuyển thành một chữ “có”, nhưng sẽ rất khó khăn khi con muốn chuyển một chữ “có” thành “không”. Nào, cười lên nào! Bây giờ ta đi xem hai học trò của con làm gì.”

Họ dễ dàng tìm thấy đám học trò. Tất cả phù thủy, thêm vào đó là Jonathan, All Mukhtab, Farda và Halef Seif đang xúm xít quanh giếng làng. Kara đang đứng trên mảng sân trước lều của Ali Mukhtab. Mạng che mặt của cô gái bay lất phất khi cô ra lệnh cho một vòi rồng băng bụi bốc lên giữa không trung. Alanna cười rạng rỡ. Kể từ thuở hai cô

gái Bazhir chưa kiểm soát được những ngọn gió do họ gọi nên cho tới nay thì họ đã có những tiến bộ vượt bậc.

Sau đó tới Kourrem bước lên phía trước, tay cầm một đoạn chỉ. Bờ môi cô gái mấp máy khi hai bàn tay thoăn thoắt thắt một nút phức tạp. Một cơn gió xoáy đang chậm chậm mọc lên phía trời cao, đột ngột ngừng lại. Từ vành bao quanh của nó bụi lá tả rụng xuống rồi lại bị hút lên trên. Kourrem mỉm cười thắt thêm một nút thứ hai, chắc chắn hơn. Bây giờ bụi cuốn lại rồi cùng rơi xuống đất.

Các thầy phù thủy vỗ tay khen ngợi, hai cô gái vừa cười vừa then thùng đỏ mặt lên phía sau những tấm mạng Bazhir.

“Họ biết nhiều như bất cứ phù thủy nào”, Umar Komm giải thích với Alanna. “Tới đây chúng ta phải tiến hành nghi lễ tiếp nhận họ.”

Alanna nhăn trán. “Họ còn trẻ quá. Tôi e họ sẽ gặp khó khi tôi đi khỏi đây.”

Người đàn ông già nua cười khùng khục trong cổ. “Cô lo cho bọn họ như một con gà mái trên sa mạc lo cho lũ gà con”, ông bảo. “Nhưng mà cô nói đúng. Một phù thủy quá trẻ có thể dẫn bộ lạc của mình vào thảm họa. Tôi tin rằng Mahman Fadul rất muốn trở thành phù thủy trưởng của ngôi làng chúng ta.” Ông gật đầu về phía chàng trai trẻ đã đến đây cùng với ông, một gã điển trai thường hay nhìn Alanna chăm chăm với ánh mắt ngưỡng mộ. “Nếu cô muốn, tôi sẽ ở lại đây với bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu và canh chừng cho hai con gà con của cô, Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông ạ. Trong khi các cô gái lo lắng cho bộ lạc, tôi có thể canh chừng cho trường học phù thủy.”

Alanna cắn cắn móng tay cái. “Tôi e người ta trách cứ là tôi sao lãng nhiệm vụ của mình.”

Umar Komm lắc đầu. “Không một ai mong chờ rằng cô sống ở đây đến cuối đời. Việc cô ở lại đây lâu đến thế là một vinh dự cho dân tộc chúng ta. Và cô cũng có thể quay về bất cứ lúc nào.”

Tâm trí Alanna nhẹ bỗng như vừa được cất một gánh nặng khổng lồ. “Nếu đúng như thế, tôi rất vui sướng chấp nhận lời đề nghị của ông”, cô nói. “Năm ngày nữa là trăng tròn - lúc đó ta có thể tiến hành nghi lễ chấp nhận hai cô gái.”

“Tuyệt lắm.” Umar Komm gật đầu. “Tôi sẽ ra lệnh cho phụ nữ trong bộ lạc chuẩn bị một bữa tiệc mà chúng ta sẽ còn phải nhớ mãi.” Im lặng một thoáng, rồi ông khẽ kéo cô sang bên. “Giọng Nói Của Các Bộ Lạc ồm nặng tới mức nào?”

Alanna thoáng liếc về phía Ali Mukhtab. Ông đang tựa vào một cây gậy dài, da mặt ngày xưa rám nắng giờ đã thành xám. “Tại sao ông lại hỏi?”

“Cánh phù thủy đã thềm thì với nhau lâu rồi. Chúng tôi có mắt và biết nhìn. Ông ấy sẽ chết, tôi nói có đúng không?”

Alanna gật đầu.

“Dân chúng cũng bắt đầu nghi ngờ rồi. Ông ấy gây ấn tượng già hơn trong mỗi cuộc nói chuyện cuối ngày. Và mỗi một. Tinh thần của ông ấy rất cứng rắn và kỷ luật. Ông ấy không để một thứ gì làm lung lạc, nhưng nếu cô đã có lần liên hệ với ông ấy bằng suy nghĩ, thời ông ấy sung sức...”

“Tôi chưa bao giờ nói chuyện với Giọng Nói bằng tư tưởng”, cô thú nhận.

Umar Komm mỉm cười. “Dĩ nhiên là chưa. Cô sợ sẽ đánh mất bản thân khi cô trao mình cho người khác, ngay cả khi cô trao mình trong tình yêu như với hoàng tử phương bắc của cô.”

“Chả lẽ ở đây ai cũng biết rõ về tất cả mọi chuyện của tôi?”, cô sắc giọng hỏi. Cô chỉ còn vừa kịp nhớ ra để ghìm giọng xuống.

“Người Bazhir có ánh nhìn thấu suốt”, ông phù thủy đáp lời. “Cả hai người quý tộc ở phương bắc đều yêu cô, mỗi người theo kiểu riêng của mình. Sẽ là một vinh dự lớn cho dân tộc chúng ta nếu Người-Đàn-Bà-Cười-Nghĩa-Như-Đàn-Ông cưới Giọng Nói Của Các Bộ Lạc.”

“Thế nếu không?”, cô bình tĩnh hỏi.

Ông ta ngạc nhiên nhìn cô. “Ai cha, nếu thế thì cô vẫn còn là Người-Đàn-Bà-Cười-Ngựa-Như-Đàn-Ông và anh ấy vẫn còn là Giọng Nói. Dĩ nhiên là nếu anh ấy sống sót qua được nghi lễ trao quyền.”

Alanna xin phép được bỏ đi, bởi cô thấy Ali Mukhtab đang đi vào nhà lều và phải nằm xuống nghỉ. Đúng thế, cô nghĩ thầm. Nếu.

Sau bữa tối hôm đó, Halef Seif dắt cô sang một bên. “Ngài Myles von Olau nói với tôi rằng, ông ấy mong muốn được tiếp nhận cô làm người thừa kế trong lều của ông ấy”, ông nói. Alanna gật đầu. Một nụ cười âm thầm rọi sáng gương mặt người thủ lĩnh. “Tôi cảm thấy hơi kỳ cục khi nói rằng, ông ấy muốn nhận cô làm con gái. Bởi trong dân tộc của chúng ta một người con gái không thể được thừa hưởng tất cả những của cải của cha mình. Ông ấy bảo với tôi rằng hai người đã là bạn của nhau từ lâu rồi.”

“Tất cả những gì tôi biết về dân tộc Bazhir trước khi tôi tới đây là do Myles dạy cho tôi”, cô nói. “Nhìn chung trong những năm tôi còn trẻ, Myles đã dạy cho tôi rất nhiều chuyện có ích. Tôi cảm thấy vinh dự khi được Myles nhận làm con nuôi.”

“Đã có nhiều chuyện kỳ quặc xảy ra với cô kể từ khi cô sinh ra đời”, Halef triết lý. “Việc bây giờ cô tìm được một người cha khi đã trưởng thành, suy cho cùng, cũng chẳng kỳ quặc hơn những chuyện khác. Cô có muốn nghi lễ được diễn ra tối nay?”

“Tối nay?”

“Chờ làm gì? Cô có bộ lạc của cô, và hoàng tử của cô, người sẽ ban phước cho cô...”

Alanna cố nuốt cái cục vô hình đang cuộn lại trong cổ. “Đúng, đúng thế, tại sao không phải tối nay?”, cô dũng cảm nói. “E hèm - có phải nó sẽ diễn ra như cảnh đó, khi tôi trở thành thành viên trong bộ lạc?”

“Đúng, y như vậy”, Halef Seif khẳng định, dẫn cô quay trở lại với vòng sáng hắt ra từ lửa trại. Alanna nhìn thấy trên cổ tay ông vết sẹo bắt nguồn từ nghi lễ tiếp nhận cô, và thoáng nhăn mặt. Cô cũng đủ tính đom đóm để không muốn có thêm nhiều vết sẹo nữa trên tay,

nhưng cô cũng đủ tỉnh táo để hiểu rằng, với cuộc sống mà cô đã chọn, chắc chắn rồi cô cũng sẽ còn nhận được nhiều vết sẹo khác. Halef Seif giơ hai tay lên, yêu cầu mọi người cùng chú ý. Myles đứng dậy và phủ bụi trên phần sau chiếc quần ngang gối.

“Tối nay, một người đàn ông từ phương bắc tên là Myles von Olau, một người bạn của dân tộc Bazhir, mong muốn chính thức nhận Alanna của bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu làm con gái và người thừa kế.” Ông chờ cho tới khi những tiếng lăm bầm ngạc nhiên lặng xuống, rồi mới nói tiếp. “Theo luật của chúng ta, thì nghi lễ này phải được làm chứng bởi bảy người đàn ông. Ai muốn làm chứng?”

Alanna đỏ mặt khi hầu như tất cả đàn ông của bộ lạc giơ tay. Halef Seif chọn ra Ali Mukhtab, Jonathan, Coram, Umar Komm, chàng Gammal thợ rèn.

“Halef Seif!”, Alanna bần chồn nói. Thủ lĩnh bộ lạc nhìn cô. “Tôi muốn các học trò tôi là nhân chứng.”

Lại một lần nữa một tràng lăm bầm nổi lên. Luật lệ không cho phép phụ nữ tham gia vào những nghi lễ dạng này. Alanna nghiến chặt răng. Trong tư cách nữ phù thủy, hai học trò của cô sẽ phải tích cực tham gia vào tất cả các hoạt động của bộ lạc. Kara và Kourrem lùi lại, trong khi những người đàn ông đẩy họ lên trước, cho tới khi họ đứng cạnh các nhân chứng khác. Halef Seif thọc lưỡi dao vào lửa để hun nóng.

“Xắn tay áo lên và mỉm cười!” Myles thì thào trong khi ông làm chính điều đó. Alanna xắn ống tay áo bên phải và nghĩ rằng, nó không giống một vết thương trong chiến trận, nơi phải một lúc lâu sau người ta mới nhận thấy là mình bị thương, và nơi nỗi hào hứng bần chồn là một loại thuốc phiện làm ta không thấy đau. Bây giờ, cô không còn cách nào khác là nghiến chặt răng, trong khi Halef Seif đầu tiên cắt một vết trên cánh tay Myles, cắt một vết trên cổ tay cô, rồi áp hai vết thương vào nhau cho tới khi máu bắt đầu chảy. Thêm một lần nữa, Alanna lại cảm nhận phép thuật kỳ lạ nổi kết khi Halef Seif ra lệnh: “Hãy trở thành một với nhau, hãy trở thành một với người Bazhir và

với sa mạc mà chúng ta yêu mến.” Những giọt máu trộn vào nhau nhỏ xuống và thấm vào cát, trong khi những người đàn ông của bộ lạc hò reo.

“Sao, có tệ lắm không?” Myles hỏi khi Farda băng tay cho họ. Alanna thoáng nhăn mặt và nhìn các nhân chứng ký xuống những tấm giấy chứng nhận hợp pháp mà Myles đã mang từ Corus về đây. Một tích tắc sau thì nữ hiệp sĩ hiểu rằng bây giờ cô có một người cha, một người cha yêu cô. Alanna cười, trong khi những giọt nước mắt lăn tràn trên bờ má.

Sau đó một chút, Jonathan đến gặp cô đúng lúc cô đang chiến đấu với cây kiếm pha-lê và ép được thêm một phần cái Ác ra khỏi nó. Cô mỉm cười ngẩng lên khi anh thấm mồ hôi trên trán cô bằng một chiếc khăn lạnh. “Em tin rằng, cứ mỗi lần em làm được điều này là phép lực của em mạnh hơn lên.” Cô vừa thở dồn vừa nói. Anh nhìn cô, thoáng nghi ngờ. “Lần nào em cũng mệt đến thế sao?” Khi cô không trả lời, anh khẽ thêm vào: “Hay là em mệt, bởi vì em dồn sức kéo dài mạng sống của Ali Mukhtab?”

“Em phải làm điều đó, nếu anh muốn trở thành Giọng Nói”, cô đáp và xoay xoay cây kiếm giữa hai tay. “Anh muốn thế - và ông ấy muốn thế. Em tin rằng, giờ thì anh có thể cầm nó rồi.” Cô chìa cây kiếm pha-lê về phía anh. “Nó không còn ác như khi em lấy nó từ Ibn Nazzir.”

Jon chìa tay về phía cây kiếm. Khi cảm nhận thấy sức mạnh của nó, anh nhướn lông mày. “Chắc hồi đó nó phải rất khủng khiếp.”

Cô nhún vai. “Giá mà em biết được công tước Roger có liên quan đến nó theo phương diện nào.”

Anh quay sống kiếm và chìa nó về phía cô. Alanna lại đút kiếm vào bao. “Anh đã hỏi Myles về chuyện này”, Jonathan giải thích. “Ông nhắc cho anh nhớ một điều. Em có biết Roger thừa trước vốn là một thợ rèn nghiệp dư nổi danh?”

Cô mở lớn mắt nhìn anh. “Không.”

“Roger làm bao đựng vũ khí, làm mặt dây chuyền - anh tin rằng, chính Roger tự làm nên cây gậy phép cho mình. Chắc cán kiếm này cũng do anh ta làm ra.”

“Thế còn lưỡi kiếm?”, cô hỏi.

Anh mỉm cười cúi kính. “Anh đã lục lọi tất cả sách vở và giấy tờ của Roger, ít nhất những thứ gì mà anh tìm được. Bây giờ anh biết về Roger nhiều hơn thuở anh ta chết. Đúng thế, em yêu, anh tin rằng, cả lưỡi kiếm này cũng là do Roger làm ra. Anh mong em có lại được Tia Chớp.”

“Em cũng vậy. Em không còn đường nào khác là tìm cho được một cách để vá cây kiếm của mình.” Cô thở dài, đặt món vũ khí sang bên và để anh giúp cô đứng dậy từ cái gối nơi cô đang ngồi. Alanna vừa làm việc trước bàn thờ, giờ anh dẫn cô vào bên trong, ngăn dùng làm phòng ngủ.

“Alanna?”, anh hỏi khi cô đã chuẩn bị xong cho buổi đêm. “Em vẫn còn đeo tấm bùa ngừa thai mà bà Cooper tặng em chứ?”

Cô chỉ cho anh thấy, nó nằm phía sau viên ngọc lửa, được khâu bởi cùng một sợi dây chuyền. “Em không bao giờ bỏ nó ra.”

“Anh hy vọng em sẽ bỏ nó ra sau khi ta lấy nhau”, anh vừa nói vừa ngáp.

Hiện giờ mình còn chưa muốn có con, cô ý thức rõ như thế và một cơn hoảng hốt trào lên trong tâm trí. Alanna gắng giữ bình tĩnh và nói giọng điềm đạm. “Ta hiện vẫn chưa lấy nhau, thưa hoàng tử.”

Anh cười buồn ngủ. “Dĩ nhiên là chưa, con sư tử xinh xắn của anh! Lên giường thôi!”

Đêm trước ngày rằm, Alanna tới đánh thức Kara và Kourrem từ khi trời chưa mờ sáng và cùng họ phi ngựa đến ốc đảo gần đó.

Sau khi đã cầu nguyện cho hai học trò, cô ra lệnh cho các cô gái xuống nước lạnh, thực hiện buổi tắm theo đúng nghi lễ, buổi tắm mà họ phải thực hiện trong im lặng. Suốt ngày hôm nay họ cũng không được phép nói một lời, cho đến khi kết thúc nghi lễ vào buổi tối.

Không ai được phép vận dụng pháp thuật hoặc làm bất kỳ một công việc nào, ngoại trừ chuyện mặc quần áo. Im lặng, nhóm ba quay trở lại làng, về nhà lều của Alanna, nơi hai người quỳ xuống trước bàn thờ của bộ lạc. Hai cặp mắt bị hút về phía ngọn đèn đang cháy trên bàn thờ; chỉ một chút sau, Kara và Kourrem như đã sa vào trạng thái lên đồng nhẹ. Họ sẽ dừng lại trong trạng thái này nhiều tiếng đồng hồ liền và suy nghĩ về cuộc đời mà họ đang muốn bắt đầu.

Đúng khi mặt trời mọc thì Alanna bước vào lều Ali Mukhtab. Ông đã tỉnh dậy và vừa nhận được một tách trà của bà Farda.

“VẬY là hai con gà con của em đã bắt đầu nghi lễ.” Alanna khẽ nhếch mép cười khi cô mở túi chữa bệnh. Danh hiệu mà Umar Komm đặt cho hai học trò của cô bây giờ đã được cả bộ lạc biết đến. “Cảm giác của em ra sao?”, Ali Mukhtab hỏi.

“Như thế phải đi qua cuộc thi hiệp sĩ thêm một lần nữa”, cô vừa thú nhận vừa xem mạch cho ông. “Đêm qua ông ngủ thế nào?”

“Em có mong chờ ta nói rằng: ‘Ta ngủ ngon như một bé sơ sinh?’” Ánh hài hước lóe lên trong cặp mắt to. Kể cả thành viên mù lòa nhất trong bộ lạc giờ đây cũng đã nhận ra, ông gầy đi mỗi ngày và làn da đổi tối xám.

“Em mong ông tin tưởng em và đừng nói dối.”

Cô đặt hai bàn tay lên hai cánh tay ông, lấy hơi thật sâu và chuẩn bị dùng sức đẩy lùi một lần nữa cảm giác đau đớn trong người bệnh nhân. Mỗi lần sau lại trở nên khó khăn hơn, kể cả cho cô lẫn cho ông.

Khi buông ông ra, cô lão đảo lùi về và chắc sẽ ngã xuống nếu không có Farda kịp đỡ. Cô thấy người chòng chành, nôn nao. Lần nào cô cũng có cảm giác này sau khi nói câu thần chú, thứ mà cô thực hiện mỗi ngày ba lần. Cô cầm lấy chiếc khăn do bà Farda đưa tới và lau trán. Mi mắt Ali Mukhtab lúc đó đã lại sụp xuống.

“Jonathan còn phải học bao lâu nữa ạ?”, cô hỏi khào khào. Giọng cô bây giờ cũng kiệt lực như cơ thể. “Bao giờ thì anh ấy sẵn sàng?”

Cô phải ghé sát tai vào miệng người sắp chết mới hiểu được: “Trăng mới. Mười bốn ngày nữa.”

“Thế nếu anh ấy thất bại?” Suy nghĩ này thật khủng khiếp. Nếu Jon thất bại, anh ấy sẽ phải chết và Ali Mukhtab... Giọng Nói gắng mỉm cười. “Thì ta sẽ chờ cái chết của ta. Alanna...”

“Sao?”

“Cả Akhnan Ibn Nazzir cũng đã qua được nghi lễ phù thủy. Hai con gà con của em sẽ làm tốt thôi.”

Ánh sáng của trăng tròn chìm cả làng cát sa mạc vào một màu trắng ma quái. Thật là một khung cảnh thích hợp cho một buổi lễ kết nạp, mình đoán vậy, Alanna thầm nghĩ khi Umar Komm đọc danh sách các vị thần linh mà dân tộc Bazhir tôn thờ. Hai cô gái đang quỳ trong cát, được bao quanh bởi những màn lửa phép thuật - của Alanna trong màu tím và của Umar Komm trong màu xanh. Cả hai đều gây ấn tượng mệt mỏi, nhưng bình tĩnh. Alanna thấy kiêu hãnh về họ. Cả hai sẽ là những phù thủy tốt cho bộ lạc, cô nhủ thầm. Ngay cả khi họ muốn giữ mạng che mặt.

Umar Komm lúc đó đã đọc xong danh sách các vị thần linh và gật đầu về phía Alanna. Cô duỗi hai tay về phía hai cô gái, trong lòng ý thức rằng tất cả những người đã dồn về bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu trong những ngày vừa qua bây giờ đang chăm chú nhìn cô. Giữa Alanna và hai học trò của mình xuất hiện một vòng tròn lửa. “Nếu các người có một trái tim trong sáng và một ý chí mạnh mẽ, thì hãy tới đây!”, cô yêu cầu bằng những câu từ đã học được từ Umar Komm và các phù thủy khác trong ngày hôm nay.

Kara đứng dậy. Có một thoáng ngần ngại khi cô nhìn thấy những lưỡi lửa phép thuật bốc cao hơn, vượt quá đầu mình. Thế rồi nét miệng cô mỉm lại trong vẻ quả quyết và cô gái bước thẳng vào vòng tròn. Kourrem đi theo, không một giây chần chừ. Alanna và Umar dồn sức cho lửa bốc cao hơn lên và Alanna một lần nữa đòi hỏi hai cô học trò: “Nếu các người muốn làm những gì thần linh đòi hỏi ở các người, hãy

tiến lên!” Hai cô gái cùng bước qua vòng lửa. Có một tích tắc Kara bước chậm lại, hầu như dừng hẳn, nhưng rồi cả hai cũng xuất hiện ở phía bên kia của vòng lửa. Giờ Alanna cùng Umar Komm tạo một đường hào sâu trước chân hai cô gái. Lần thứ ba, Alanna ra lệnh: “Nếu các người muốn thực hiện nghĩa vụ của mình cho dân tộc và cho bộ lạc của các người, hãy tiến lên!”

Đây là nhiệm vụ nặng nề nhất, bởi nó đòi hỏi mức độ ý chí cao nhất. Rất ít phù thủy và pháp sư nâng được bản thân lên khỏi mặt đất, bởi chuyện này tốn quá nhiều năng lượng, cho dù chỉ là một đoạn ngắn. Bản thân Alanna trong tình trạng kiệt lực hiện thời vì nhiệm vụ kéo dài mạng sống Ali Mukhtab e cũng không làm nổi.

Kourrem chần chừ, cố tối đa để gom góp ý chí. Cô bị cấm không được sử dụng phép thuật chỉ hoặc dời đá để lấp đường hào. Cô phải bay qua bên kia hào. Kara cắn chặt môi, bước lên trước và chầm chậm bay sang phía bên kia bờ hào. Khi cô đã gần đến nơi thì Kourrem bay tới và đuổi kịp. Sang đến bờ bên này, cả hai kiệt lực gục xuống. Chỉ tới khi Kourrem được Umar Komm và Alanna đỡ dậy thì họ mới động dậy trở lại.

“Giờ các em đã là nữ phù thủy của dân tộc Bazhir”, Alanna nói.

“Xin chào mừng gia nhập hàng ngũ anh em phù thủy chúng ta.” Umar Komm mỉm cười.

Chương 7. Giọng Nói Của Các Bộ Lạc

Sáng hôm sau Alanna chuyển giao nhiệm vụ của cô sang cho Kara và Kourrem. “Theo cách này”, cô giải thích, “ai cũng biết rằng các em làm việc với sự đồng ý và hỗ trợ của chị. Các em đã quyết định ai trong các em sẽ là phù thủy chính chưa? Vì nếu các em không thống nhất ý kiến về một chuyện gì đó, một người trong hai em sẽ phải ra quyết định.”

Một hồi, hai cô gái nhìn nhau bối rối. Alanna biết rằng cô đang đòi hỏi ở họ một quyết định khó khăn, nhưng mặt khác cô cũng hiểu, chính hai cô gái sẽ phải đưa ra quyết định này chứ không phải ai khác.

“Kourrem”, Kara nói. “Kourrem dễ quyết định hơn em. Và em ấy có thể khẳng định mình tốt hơn trong đám đàn ông.”

Alanna vòng cánh tay quanh bờ vai của cô gái lớn tuổi hơn và kéo cô đến sát bên mình. “Khi nào cần thiết thì em cũng biết cách khẳng định mình trong đám đàn ông, Kara.” Cô nhìn sang phía Kourrem. “Em có thấy Kara nói đúng không?”

Kourrem nhún vai và mỉm cười hài hước. “Em không biết liệu chị ấy đúng hay là không, nhưng chắc bây giờ em đã là phù thủy chính rồi, chẳng lẽ em cũng phải giúp đỡ lẫn nhau nếu bọn em muốn làm tốt mọi việc.”

Alanna cầm túi chữa bệnh của mình lên. “Chị sẽ nói cho Halef Seif và Ali Mukhtab được biết”, cô tuyên bố. “Đầu tiên các em vẫn phải tiếp tục học tập với những phù thủy khác, chị đề nghị như vậy.”

Suốt hai tuần sau đó, Alanna dành đa phần thời gian cho Ali Mukhtab. Mỗi ngày ông một yếu đi thấy rõ, người ông bây giờ chỉ còn lại xương và da, mặt xám ngắt, hai con mắt đã mất hết ánh sáng.

Nhưng bằng một cách nào đó, ông vẫn tìm được sức lực để tiếp tục dạy cho Jonathan. Giọng nói đều đều của ông vang lên hàng giờ liền, trong gắng gỏi quyết liệt giải thích với hoàng tử các luật lệ nhiều vô số kể của Bazhir.

Trong khoảng thời gian đó Jonathan làm việc vất vả hơn bất kỳ lúc nào mà Alanna từng thấy - một mặt để nắm vững những kiến thức cần thiết, mặt khác để thuyết phục các thủ lĩnh Bazhir và những người tạo luật của Bazhir. Anh lần lượt tìm đến tất cả những người đàn ông đó, thận trọng và quả quyết, nói chuyện với họ và sử dụng một vẻ khéo léo ngoại giao mà Alanna không hề biết ở anh, dụ cho họ nói ra ý nghĩ của mình. Đó là những lúc Jonathan gây ấn tượng sống động nhất và hạnh phúc nhất. Trong thời gian còn lại, anh bồn chồn nôn nóng và dễ cáu kỉnh. Ngay khi chỉ còn lại một mình với Alanna là anh cất tiếng than vãn về cát, về cái nóng và về giờ học với Ali Mukhtab. Anh không còn hỏi liệu cô đã quyết định cưới anh hay chưa. Và cô mừng về chuyện này.

Chỉ một lần duy nhất anh mất bình tĩnh trước đám đông. Lúc đó Alanna đang rời ngôi nhà lều của Giọng Nói sau bữa sử dụng pháp thuật tiếp sức vào buổi sáng thì nhìn thấy hoàng tử đứng bên ngoài chờ cô. Ánh mắt u tối này của anh cô đã quá quen trong thời gian gần đây.

“Đi với anh, bọn ta cưỡi ngựa đi xa!”, anh nói thẳng vào chuyện. Có vẻ như anh không nhìn thấy tình trạng kiệt lực và làn da nhợt nhạt của cô. “Anh muốn đi khỏi nơi đây một lúc.”

Cô nhìn anh trân trân. “Jon, không thể được. Bây giờ ông ấy đang sẵn sàng dạy cho anh.”

“Anh không thèm quan tâm”, hoàng tử gầm ghè. “Anh đã bị dạy bảo kể từ khi anh đặt chân vào cái làng này. Bây giờ anh phi ngựa đi chơi.” Vừa nói anh vừa xoay người đi. Cô tóm lấy cánh tay anh.

“Anh có thể nói về cảm giác nhàm chán hoặc bất kỳ thứ gì khác của bản thân anh, nói nhiều chừng nào anh muốn, khi anh chỉ có một mình

với em”, cô rít lên. “Nhưng người đàn ông trong kia đang bám lấy cuộc đời của mình, bởi anh phải biết những gì mà ông ấy phải dạy. Em sẽ rất hoan nghênh nếu anh ngưng cách cư xử như một đứa trẻ được nuông chiều quá trớn. Chẳng nào anh còn muốn có quyền lực của Giọng Nói, thì anh phải học những gì mà Giọng Nói dạy cho anh!”

“Anh đâu có yêu cầu ông ấy chọn anh!”, Jonathan nóng nảy thì thầm và khuynh bờ vai rộng che cô trước ánh mắt của những người trong bộ lạc. Người Bazhir ngạc nhiên thấy họ cãi nhau, cho dù họ không nghe được đó là chuyện gì.

“Nhưng anh đã muốn nhận những gì mà ông ấy mời mọc anh!”, cô thì thầm trở lại. “Lẽ ra chính bản thân anh phải là người hiểu hơn ai hết, rằng mọi thứ đều có cái giá của nó. Đừng có nói với em rằng hiện anh đã mệt mỏi và không muốn trả cái giá đó nữa! Cho chuyện đó thì đây không phải là thời điểm thích hợp mà cũng chẳng phải địa điểm thích hợp!” Cô nhìn anh trân trân cho tới khi anh phải nhìn đi chỗ khác. Không nói thêm một lời, anh bước vào nhà lều của Ali Mukhtab. Vào buổi tối hôm đó, Jonathan như muốn chìm ngập cô trong âu yếm và những lời xin lỗi. Cơ thịnh nộ của Alanna biến đi. Cô yêu anh bằng cả trái tim cô. Nhưng mà cưới anh?

Tối hôm sau cô ngồi ăn một mình với Myles trong ngôi nhà lều mới, sau khi đã nhường ngôi lều lớn cho Kara và Kourrem. Sau bữa ăn, cô lấy hết can đảm hỏi xin lời khuyên của cha nuôi.

“Ba Myles, chuyện gì sẽ xảy ra khi Jon lấy vợ?”

Người hiệp sĩ già ném về phía cô một cái nhìn sắc lém.

“Nghĩa vụ đầu tiên của một phụ nữ quý tộc là tặng một đứa con cho chồng mình. Phải đảm bảo có người kế tục. Nhất là khi đó là người kế tục ngay vàng. Và điều đó càng đúng cho người phụ nữ sẽ cưới Jonathan. Nếu nhà vua và Jon có gặp chuyện gì - lạy thánh thần ngăn trở chuyện này - thì dòng họ von Conté sẽ không còn người họ hàng thân nào nữa. Roger sẽ có thể là người sẽ kế tục ngay vàng nếu gã ta còn sống - cái đó gã ta cũng đã lên kế hoạch, ta biết - nhưng bây giờ

sau khi gã đã chết rồi, sẽ không còn một ai. Gã ta đã mất cha khi còn rất nhỏ, mẹ gã ta chết khi sanh.”

“Giống như mẹ con”, Alanna nói khẽ.

Myles gật đầu. “Thật buồn, nhưng là chuyện thường xảy ra. Người họ hàng duy nhất của Roger chính là nhà vua. Cả dòng họ Conté chẳng mấy ai có đông con”, ông thêm vào với một tiếng thở dài. “Giờ đây chỉ còn anh em họ đời thứ bốn. Nếu Jon chết mà không để lại một người kế tục, Tortall sẽ có một cuộc nội chiến.”

Alanna không biết phải nói sao. Myles đã khẳng định thêm những sợ hãi e ngại của cô. Cô vật lộn với cảm giác kinh hoàng đang dâng lên trong tâm trí. Mình vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện sinh con, cô nghĩ.

“Sao cơ ạ?”, cô hỏi. Myles vừa hỏi cô điều gì đó. “Ta muốn biết, liệu con đã đồng ý với lời cầu hôn của Jon chưa?”

“Con vẫn chưa quyết định.”

“Chưa sao?” Myles rõ ràng rất ngạc nhiên. “Qua cái cách ứng xử của cậu chàng, ta tưởng có thể đọc thấy rằng con đã đồng ý.”

“Thật sao?”

“Ta thấy hai con ở bên nhau khá nhiều. Nếu cậu ta không tin chắc về sự đồng ý của con tới thế, thì ta nghĩ chắc cậu ta sẽ để dành nhiều thời gian hơn cho việc tán tỉnh thuyết phục con. Chà, có thể ta lầm. Ta không phải là người thông thái biết mọi thứ.” Myles bế Mãi Trung Thành lên, đặt nó vào lòng ông và dịu dàng gãi gãi phía sau tai anh bạn mèo. “Tại sao con vẫn chưa quyết định, nếu ta được phép hỏi?”

“Ba còn nhớ khi con nói rằng, Jon rất có thể muốn cưới con vì những nguyên nhân này khác?”, Myles gật đầu. “Chà, và tất cả những gì xảy ra từ đó cho tới nay chẳng có thứ nào thuyết phục con tin khác đi. Con biết rằng anh ấy làm việc vất vả, rằng anh ấy đang phải chuẩn bị để tiếp nhận vị trí Giọng Nói, rằng anh ấy phải gắng thuyết phục những người đàn ông ở đây. Nhưng trong những lúc anh ấy không chăm chút đến người Bazhir, thì anh ấy gây ấn tượng - vâng thì - như

một đứa trẻ con được nuông chiều quá đậm hư. Hồi ở cung điện con chưa bao giờ có ấn tượng đó. Bằng một cách nào đó, dĩ nhiên mỗi hoàng tử đều có một chút hư hỏng. Chắc là ba cũng thế, nếu những người xung quanh liên tục nịnh bợ ba?”

“Ta tin là cả hai ta chẳng ai phải đối mặt với hiểm họa đó”, Myles trịnh trọng tuyên bố và ánh tinh nghịch nháy nhót trong mắt ông.

“Rất có thể trách nhiệm sẽ khiến anh ấy bình tĩnh lại”, Alanna thờ dãi nhượng bộ. “Con không cho anh ấy là người xấu, không đâu, con tin anh ấy thậm chí là một người rất tốt. Nhưng trong thời gian cuối này, con không biết chắc liệu con có đặc biệt quý mến anh ấy hay không. Con luôn tự nhủ rồi anh ấy sẽ qua được đoạn này, nhưng nếu anh ấy không qua được thì sao?”

“Nhiều cô gái trẻ tuổi sẽ nguyện hy sinh tất cả chỉ để nhận được một cơ hội như của con bây giờ.” Nhìn Myles thật sự không thể hiểu ông đang nghĩ gì.

“Con thì không”, Alanna bực dọc nói và giơ tay nghịch nghịch viên ngọc lửa trên cổ. “Con hạnh phúc kể từ khi con ở đây, và cuộc sống ở đây làm con thích thú. Con sẽ không rời bỏ nó. Con sẽ không cư xử ngoan ngoãn như những gì mà người chờ mong ở một người vợ quý tộc. Nhà vua và hoàng hậu sẽ tìm cách thuyết phục con bỏ kiểu ăn mặc thoải mái hiện giờ. Rất có thể họ thậm chí còn ngăn không cho con chữa bệnh. Con sẽ không thể đi đến những nơi con muốn. Không có mạo hiểm nữa, không có phiêu lưu nữa.” Cô đỏ mặt lên.

“Con yêu Jon, nhưng ở đây có quá nhiều câu hỏi mà con còn phải trả lời. Con sẽ không để cho ai thúc ép mình. Con không tin chắc liệu con có sẵn sàng để lấy chồng hay chưa, ngay cả khi người chồng là anh ấy.”

Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy ánh tự hào ngời lên trong cặp mắt của người cha nuôi. “Rất ít người đủ thông minh để ý thức rõ ràng, rất có thể họ chưa thật sự sẵn sàng cho một bước nhảy mạo hiểm như vậy. Rất nhiều người nhao đầu vào quan hệ hôn nhân, chỉ để sau đó phát

hiện ra, họ biết quá ít về những gì mà họ vừa dẫn thân vào. Ta rất mừng được thấy con cân nhắc việc này kỹ càng. Mà ngoài ra - ta có gặp Georg Cooper trước khi rời Corus.”

“Anh ấy thế nào rồi ba?”, Alanna thềm hỏi, tại sao Myles lại xoay sang nói về Vua Kẻ Trộm.

“Cậu ta nhờ ba nói với con rằng, cậu ta chuyển đến sống ở bên cảng Caynn một thời gian. Có vẻ như lũ ăn trộm ở đó gây chuyện bực mình, vậy là cậu ta lên kế hoạch đưa bọn họ quay trở lại khuôn phép.” Myles rút từ một chiếc túi kín đáo trên áo của ông ra một tờ giấy nhàu nát, trên đó Georg có ghi địa chỉ “Nhà Azik, ngõ Chó”. “Cậu ta hy vọng con sẽ đến thăm cậu ấy chừng nào những nghĩa vụ ở đây cho phép.”

Alanna gập tờ giấy lại. Trái tim cô nhảy lên một bước mừng vui. Gặp lại Georg! Rồi cô lại sức nhớ đến Jonathan.

Là người vợ tương lai của hoàng tử, chắc cô sẽ không bao giờ còn được một mình gặp Georg.

“Con chỉ sợ con không đến thăm anh ấy được”, cô nói và nhóm dậy. “Con xin lỗi, ba Myles. Con muốn cho con Ánh Trăng vận động một chút.” Cô vội vàng đến bên chuồng ngựa và thẳng yên cương cho con ngựa cái, bỏ qua lời can ngăn của lý trí. Mặc dù kể từ cuộc chiến trước, đám đàn ông vùng đồi không còn lại gần khu vực này của bộ lạc, nhưng rất có thể bọn chúng chỉ chờ một cơ hội nào đó để tóm lấy một kỵ binh đơn độc. Sẽ đúng đắn hơn rất nhiều, nếu cô mời một người đi cùng.

Một thân một ngựa, cô nhắm thẳng ra sa mạc rộng mở. Cô cứ mong có thể phóng ngựa nhanh và căng thẳng đến mức quên được mọi vấn đề và mọi nỗi buồn.

Tự do - thật sự tự do, cô nghĩ khi thúc cho Ánh Trăng phi nước đại. Không cần phải lo về bất kỳ thú gì hoặc về bất kỳ điều gì, có thể đến những nơi mình muốn mà không cần để ý đến ai... Tại Corus mình đã phải mang gã Roger cùng tất cả những người khác trong tâm trí suốt ngày suốt đêm và bây giờ thì mình cũng mang trong tâm trí mình cả

bộ lạc này, kể từ khi mình giết Akhnan Ibn Nazzir. Mình muốn thứ duy nhất mà mình phải mang trong đầu là chính mình.

Tiếng vó ngựa vang lên phía sau. Cô giật cho Ánh Trăng xoay trở lại, nhanh như chớp rút ra cây kiếm pha-lê. Thế rồi khi nhìn thấy chú Coram cùng con ngựa màu nâu hạt dẻ thì cô khổ sở mỉm cười. Mình tin rằng nếu mình chẳng có ai ngoài bản thân thì chắc mình cũng không hạnh phúc nổi, cô vừa thở dài vừa chờ chú Coram đến kịp.

Alanna bắt đầu ngủ trong ngôi lều của Ali Mukhtab, để luôn sẵn sàng dùng pháp lực và thuốc hỗ trợ cho sức khỏe đang lịm dần đi của ông. Vào ngày cuối cùng trước kỳ trăng mới, Ali Mukhtab cho Jonathan nghỉ học để anh nghỉ ngơi và gom góp sức lực. Khóa học đã kết thúc; chỉ còn nghi lễ. Sau khi đã đẩy tất cả những người khác ra khỏi lều, Alanna đưa Ali Mukhtab vào một giấc ngủ sâu, hy vọng ông sẽ có thêm một chút sức lực cho kỳ thi khốc liệt tối nay.

Phủ trên ngôi làng là một bầu không khí căng thẳng và câm nín. Đối với các thành viên bộ lạc thì việc lựa chọn Giọng Nói quan trọng hơn là lễ phong vua. Giọng Nói Của Các Bộ Lạc là tu sĩ, là một người cha và là quan tòa của người Bazhir. Halef Seif giải thích cho Alanna biết, người được chọn vào vị trí Giọng Nói sẽ không bao giờ hành xử nếu không có sự đồng ý của đa phần dân tộc. Sự thấu hiểu về suy nghĩ và tình cảm của người cùng dân tộc là một gánh nặng quá lớn đối với Giọng Nói, khiến ông ta thậm chí không nghĩ đến chuyện chống đối lại họ. Yếu tố này càng khiến Alanna tin là mình xử sự đúng, khi quyết định sẽ không bao giờ trò chuyện trong tâm tưởng với Giọng Nói vào lúc hoàng hôn. Tự hiểu bản thân mình đối với cô đã là quá vất vả, cô không muốn một ai khác phải biết đến những suy nghĩ và những vấn đề của cô - ngay cả khi người đó khách quan như Giọng Nói. Trong khi bộ lạc ăn bữa tối (các nghi lễ không được tiến hành bên lửa trại), Alanna tìm đến chỗ Jonathan. Hoàng tử đã nhịn đói suốt ngày nay; giờ trông anh nhợt nhạt và quả quyết trong chiếc áo dài Burnus màu trắng.

“Em muốn chúc anh may mắn”, cô không biết cần nói chuyện với anh ra sao. Jon đang chuẩn bị tiếp nhận một gánh nặng mà cô sẽ từ chối bằng mọi giá. Một thoáng, anh nhìn cô như nhìn một người lạ. Thế rồi hoàng tử đứng dậy và giang rộng vòng tay. “Hãy nói với anh là em yêu anh”, anh nài nỉ và gắng sức mỉm cười. “Anh cần lời khích lệ đó.”

Cô chạy thẳng vào vòng tay anh và ôm anh thật chặt, chặt cũng như anh ôm cô. “Dĩ nhiên, em yêu anh”, cô nói. “Điều đó là chắc chắn.”

Anh không nói gì và chỉ siết cô thật chặt, thật chặt, đến nỗi xương sườn cô đau nhói lên. Mãi rồi cô mới dám cất tiếng: “Jon? Tại sao anh muốn trở thành Giọng Nói? Bây giờ anh đã bồn chồn nôn nao lắm rồi.”

“Anh phải trở thành Giọng Nói”, anh khẽ đáp. “Nếu anh làm được điều đó, nếu anh trở thành thủ lĩnh của người Bazhir, chắc sẽ chỉ còn rất ít bí mật trong linh hồn những người khác mà anh không hiểu nổi. Người Bazhir chẳng mấy khác người của dân tộc chúng ta. Một khi anh biết họ, một khi anh hiểu họ nghĩ ra sao, thì anh cũng biết đa phần con người ta nghĩ ra sao. Với những kiến thức đó anh có thể trở thành người cai trị vĩ đại nhất - người cai trị tốt nhất từng có xưa nay.”

“Chuyện đó quan trọng như thế đối với anh sao?”

“Đó là việc mà anh được sinh ra để làm.” Giọng anh cục cằn. “Đó là việc mà anh sẽ làm. Bất chấp sự bồn chồn nôn nao. Bấp chấp tất cả.”

Jonathan và Ali Mukhtab đứng trên đỉnh núi. Giữa họ là một đồng lửa đang cháy, ngọn lửa bốc cao đến ngang lưng. Vì một lý do nào đó, Giọng Nói đứng một mình. Không có ai ở đó để đỡ nếu ông ngã. Alanna cùng những phù thủy khác đứng cách ông một quãng. Họ không được phép lại gần trước khi nghi lễ kết thúc. Cả họ cũng không được phép sử dụng phép lực.

Mãi Trung Thành đứng dựng lên, tựa hai chân trước vào đùi Alanna. Mắt không ngừng quan sát cảnh tượng trước mặt, cô cúi

xuống bẻ anh bạn mèo lên, cố gắng không tóm anh ta quá chặt. Toàn thân cô run lên vì sợ, bởi những gì xảy ra bây giờ là việc cô hoàn toàn không thể ảnh hưởng tới.

Ali Mukhtab giơ hai bàn tay lên, bắt đầu một bài hát. Thật đột ngột, giọng người đàn ông sắp chết vang lên mạnh khỏe, tràn trề sức lực. Lời bài hát được viết trong một ngôn ngữ cổ, được sinh ra từ thời người Bazhir còn sống trong những tòa nhà bằng đá phía bên kia Biển Hồ, Alanna không hiểu những câu chữ đó, vậy mà cô vẫn cảm nhận được sức mạnh đang đổ đầy không trung: một sức mạnh tối thâm, cuộn trào, thúc cho cây kiếm pha-lê đang đeo ngang hông cô rung giọng trả lời. Lơ đãng, cô chạm tay vào cán kiếm và ra lệnh cho nó im lặng. Âm thanh của cây kiếm dịu xuống, nhưng độ rung còn đó.

Khi Ali Mukhtab kết thúc bài hát của ông thì một ngọn gió mạnh mẽ đột ngột bốc lên, thổi cho những vạt áo dài tung lên mặt người mặc và hăng hà sa số những con quỷ bụi nhỏ bốc từ mặt đất.

“Jonathan von Conté.” Giọng Ali Mukhtab giờ khẽ xuống, nhưng vẫn dữ dội cắt qua không trung. “Anh tới đây, một người lạ từ phương bắc, và muốn trở thành một với người Bazhir. Vì lý do gì mà chúng tôi cần phải cho phép anh, con trai của nhà vua Tortall, bước vào vòng tròn thiêng liêng nhất của chúng tôi?”

Nét mặt Jonathan cho Alanna biết đây là một phần của nghi lễ. Hoàng tử phải trả lời chân thực, trong khi các thành viên của bộ lạc và khách tới thăm lắng nghe.

Xin hãy để đó là câu trả lời đúng đắn, Alanna cầm nín van nài Đức Mẹ Tối Cao.

Các lưỡi lửa đột ngột bốc thẳng lên cao, dim toàn cảnh tượng trong một thứ ánh sáng màu xanh trắng chói lóa.

Từ vòng tròn lửa ngăn ánh mắt người xem, giọng Jonathan vang tới. “Bởi tôi biết và vinh danh lịch sử của các bạn, bởi tôi biết và vinh danh luật lệ của các bạn. Bởi tôi không muốn người Bazhir sẽ bị các chiến binh của chúng tôi săn đuổi và diệt trừ, cũng như tôi không

muốn các chiến binh của chúng tôi bị người Bazhir săn đuổi và diệt trừ.” Một tiếng cười nhẹ chạy lướt qua hàng khán giả đứng bên dưới triền núi, sau lưng dãy phù thủy. Alanna cảm thấy như có một nút thắt căng thẳng đang bung ra. Ánh nhìn của cô trở nên rõ ràng hơn, bây giờ thì ít nhất cô cũng thấy lờ mờ bóng hai người đàn ông đứng phía trên. Jonathan nói tiếp. “Bởi dân tộc của các bạn và dân tộc của tôi chỉ có thể trở thành mạnh mẽ nếu đứng bên nhau. Bởi vì...”. Giọng anh nhỏ xuống. “Bởi tôi muốn hiểu con người - cho dù là đàn ông hay phụ nữ.”

Vạn vật im lặng. Alanna tin là giờ đây ai cũng phải nghe thấy tiếng tim cô đập. Thế rồi Ali Mukhtab lại giơ hai bàn tay lên, và cây dao găm mà ông thường đeo bên thắt lưng lấp lóa trong bàn tay trái.

“Hãy để cho thần linh quyết định!”, ông gọi lớn. Một tiếng sấm nổ xuống, thúc mảnh đất dưới chân họ vạn mình, khi Giọng Nói Của Các Bộ Lạc cắt một vết dài trên cánh tay bên phải của ông. Vết cắt này dài hơn tất cả những gì mà Alanna nhận được cho tới nay, khi cô được người Bazhir tiếp nhận hoặc khi Myles nhận cô làm con nuôi. Sáng danh Đức Mẹ nhân từ! Alanna kinh hoàng nghĩ. Ông ấy không được phép mất nhiều máu như thế!

Song song với vết sẹo trong nghi lễ gia nhập bộ lạc, Jonathan bây giờ tự cắt cho mình một vết tương tự. Mãi Trung Thành giật thân ra khỏi bàn tay đỡ của Alanna và chạy thẳng lên đỉnh đồi, thẳng về phía hai người đàn ông. Alanna muốn gọi anh bạn mèo quay lại, nhưng Kara giơ tay bịt miệng cô và Kourrem lắc đầu cảnh báo. Alanna nghiêng rặng trèo treo, ép mình đứng lại ở đó khi Kara lấy tay về. Nếu một trong hai người đàn ông đã nhìn thấy con mèo chạy đến ngồi bên Ali Mukhtab, thì người đó cũng không để lộ điều gì. Họ nhìn nhau trân trối, Ali Mukhtab giơ cánh tay chảy máu qua vòng lửa, chìa về phía hoàng tử. Jon cũng giơ cánh tay của anh lên, áp vào cánh tay đang mờ mịt. Lúc đó, cả hai người lại gần quầng lửa đến nguy hiểm. Lửa rít lên khi những giọt máu trộn với nhau nhỏ xuống than hồng.

“Hai như một.” Giọng Ali Mukhtab bây giờ là một tiếng khào khào rạng rỡ. Quyền lực trong không trung đậm đặc hơn. Kara và Kourrem run bắn ôm lấy nhau. Umar Komm giơ tay tóm lấy vai Alanna. Hàm ơn vì cử chỉ thân mật này, cô đặt bàn tay mình lên tay người phù thủy lớn tuổi.

“Hai như một.” Giọng Jonathan khẽ và ngập ngừng, như anh đang lên đồng.

“Hai như một. Và như nhiều.” Nét than van trong giọng Ali Mukhtab khiến tóc gáy Alanna dựng đứng.

“Hai như một. Và như nhiều.” Jonathan run bắn ngoài vòng kiểm tỏa. Lửa đột ngột bốc mạnh lên, cao quá đầu hai người đàn ông; những lưỡi lửa nhanh chóng đổi màu trắng lóa, khiến con mắt người nhìn đau buốt, bao lấy Ali Mukhtab và Jonathan. Những tà áo dài của họ bắt đầu phồng lên. Như thể cảm nhận thấy trong Alanna đang lớn dậy nổi thúc bách phải chạy về phía họ, thế nắm của Umar Komm trên vai cô siết xuống. Trước nghi lễ ông đã cảnh báo: cô không được nói cũng không được can thiệp, cho dù điều gì xảy ra. Các thần linh sẽ che chở cho Jonathan và Ali Mukhtab nếu số phận ấn định là họ sẽ thành công.

“Một-người-như-nhiều-người!” Ali Mukhtab dồn cho tiếng hét vang ra, trong khi những lưỡi lửa màu xanh trắng ép rất nhiều người phải quay mặt đi. Từng từ, từng từ vang rền như sấm, đầy phép lực, thúc cho từng khớp xương trong người Alanna đau buốt và cây kiếm pha-lê run bần bật.

“Một-người!” Cơn đau khiến lưỡi Jonathan chậm xuống, nhưng anh ép đẩy từng âm ra ngoài. “Như-nhiều-người!”

Có một tiếng nổ hùng vĩ khiến người xem ù tai. Một thoáng Alanna đã tưởng cô nghe thấy hàng ngàn tiếng người hồ hởi reo mừng. Thế rồi đột ngột, lửa tắt lịm; tiếng la hét của Jonathan cắt qua màn tối. Alanna nghe thấy một trong hai người ngã gục xuống. Hay là cả hai? Umar Komm bây giờ tóm cô bằng cả hai tay và một góc nhỏ xíu trong

lí trí của cô sững sờ kinh ngạc trước sức mạnh của người đàn ông lớn tuổi.

Mãi rồi, tất cả chìm vào im lặng. Những ngọn gió lịm đi, nhường chỗ cho chút phe phẩy thênh thang của sa mạc. Umar Komm lỏng bàn tay siết Alanna; uy lực mà họ vừa cảm nhận rõ ràng trong không trung bắt đầu dịu xuống.

“Giờ ta sẽ xem xem”, ông tuyên bố và cúi xuống nhặt cây gậy mà ông đã buông rơi để giữ Alanna.

“Đi thôi!”, ông ra lệnh cho các phù thủy khác và họ cùng nhau đi lên đỉnh đồi. Những người khác bước đến chỗ Ali Mukhtab, nhưng Alanna quỳ bên Jon và bắt mạnh cho anh bằng những ngón tay run bần. Nhịp tim anh đập chậm và mạnh. Cô cầm cánh tay anh. Đúng lúc Alanna muốn xé từ áo dài của mình ra một dải vải để làm băng quấn, thì cô ngưng lại. Hai vết sẹo, một màu đỏ, một màu xanh dương, chạy từ khuỷu xuống tới cổ tay hoàng tử. Vết sẹo màu xanh dương còn ấm - ấm hơn rất nhiều so với những gì mà cơ thể Jon vừa tạo nên. Alanna rùng mình. Ali Mukhtab cũng có một vết sẹo như thế trên cánh tay bên phải.

Cô ngẩng nhìn Umar Komm. “Anh ấy khỏe.” Thế rồi cô xoay ánh mắt về phía các phù thủy khác, họ đang nâng Ali Mukhtab lên. “Thế còn Giọng Nói?”, cô thì thầm. Hỏi chưa hết câu cô đã biết sự thật.

Jonathan động dậy, ngồi dậy, cọ vào vết sẹo màu xanh. “Bây giờ anh là Giọng Nói Của Các Bộ Lạc”, anh khàn khàn giải thích. “Ali Mukhtab, người là Giọng Nói trước đây, đã bỏ chúng ta ra đi. Anh ở lại.” Anh tựa vào vai Alanna và đứng dậy, trong khi những người đứng bên dưới reo hò, reo hò hết cỡ cho tới khi cổ họng họ buốt đau. Những người đàn ông tiến tới và đón lấy cơ thể Ali Mukhtab. Alanna chùi những giọt nước mắt lăn trên má cô.

“Ông ấy không biến mất”, Jonathan nói. “Ông ấy ở đây, ở trong tôi. Tất cả đều ở đây. Tất cả các Giọng Nói.” Anh nhìn một người đàn ông

đứng gần đó. “Đừng quá lo lắng, Amman Kemail. Tôi không thông thái, nhưng lúc nào tôi cũng có thể học hỏi thêm.”

Người thủ lĩnh vạm vỡ cười ngẩn. “Những phút anh lón lên tất cả chúng tôi đều sẽ có mặt bên anh...”. Ánh mắt ông ta liếc nhanh sang Alanna rồi lại quay trở lại. “Tất cả, ngoại trừ Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông. Anh phải cảm thấy như vậy là đủ rồi, Jonathan von Conté.”

Cánh tay họ quấn vào nhau. “Nếu sau này tôi thành công thì chuyện đó là nhờ vào người Bazhir, chứ không phải tôi”, Jon đáp.

Halef Seif lại gần. Ông cúi mình thật thấp trước hoàng tử, người bây giờ đã trở thành Giọng Nói. “Đã tới lúc người của chúng ta cần thể hiện tiếng reo hò của họ trong một hình thức xứng đáng”, thủ lĩnh của bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu nói. “Ali Mukhtab đã được giải phóng khỏi những cơn đau, Giọng Nói Của Các Bộ Lạc tiếp tục tồn tại. Hãy để cho chúng ta đốt ngôi nhà lều bỏ lại của ông ấy và gửi ông ấy đến với các thần linh cùng tình yêu của chúng ta! Xuống làng đi! Ta sẽ tưởng niệm Ali Mukhtab và uống mừng cho niềm hy vọng rằng hòa bình sẽ thống trị.”

“Việc xảy ra như thế nào anh?”, Alanna hỏi Jon. Họ nằm sát bên nhau. Mũi Trung Thành ngự trong khoảng chắn phía trên, những tia nắng ban mai hắt qua khe cửa vào lều.

Cả một hồi dài, anh không nói gì.

“Đó là thứ trầm trọng nhất mà anh từng trải qua”, mãi rồi anh cũng cất tiếng. “Thậm chí còn trầm trọng hơn cả mảnh đất nằm giữa cái sống và cái chết, thuở đó, khi em chữa cho anh căn bệnh sốt đở mồ hôi. Trầm trọng hơn cuộc chiến chống lại bọn Ysandir trong Thành Phố Đen. Như thế là...”, anh lấy hơi thật sâu “như có hàng ngàn hàng vạn người la hét trong đầu anh và ai cũng muốn được nghe đầu tiên. Như thế anh là từng người trong số họ, chỉ có điều mọi cơn đau mà họ đã trải qua bây giờ gây đau đớn gấp bội, bởi nó được nhân lên nhiều lần. Anh đã sống qua cuộc đời của tất cả các Giọng Nói trước đó. Có

tất cả bốn trăm mười lăm người như bọn anh, Alanna. Và anh nhìn thấy cái chết của bản thân mình. Anh là một sợi xích mà mọi móc xích đều tìm cách giật ra. Trong một lúc anh đã đánh mất Jonathan, anh là tất cả, chỉ có điều không phải Jonathan.”

“Thật dễ hiểu là anh đã la hét như thế”, cô thì thầm và kéo anh lại gần mình hơn, gần nhất trong phạm vi mà anh bạn mèo nằm giữa họ, trong lần chần trên kia, cho phép.

“Nhưng mà những thứ anh nhìn thấy được!” Giờ hoàng tử đã quên hẳn Alanna, chìm hẳn vào hồi ức. “Anh nhìn thấy nguồn lực mà Mãi Trung Thành truyền sang cho Ali Mukhtab để giữ ông ấy sống thêm. Anh nhìn thấy những cung điện của chúng ta thuở trước phía bên kia Biển Hồ. Anh nhìn thấy chúng ta chạy trốn bọn Ysandir và xây dựng thành Persopolis. Anh cảm nhận ngọn gió thổi vào mặt chúng ta khi chúng ta cưỡi ngựa trên cát, tự do và không có vua. Anh nhìn thấy những thần linh đứng nhìn chúng ta sinh sống. Đức Mẹ Tối Cao đẹp tuyệt vời”, anh nói và cặp mắt màu ngọc bích ánh lên trong vẻ rụt rè kính cẩn. “Đó là người phụ nữ hoàn hảo nhất trong tất cả các phụ nữ, nhưng mặt khác bà cũng không hẳn là phụ nữ. Thần Mithros chói lóa, thần Bóng Tối u ám mà vẫn tỏa nét bình an. Anh sẽ không bao giờ còn làm lại được điều đó. Nhưng anh cũng sẽ không bao giờ quên rằng anh là một trong số rất nhiều người. Một khi cuộc sống của anh trở nên quá chật hẹp, và anh cảm thấy mình không còn tự do, lúc đó anh sẽ nhìn sâu vào trong anh và trở thành một người khác. Anh có thể đi đến một miền đất khác.” Anh xoay lại và dịu dàng hôn cô, rồi thêm vào: “Alanna, lần đầu tiên kể từ khi anh được đặt tên, anh là người tự do.”

Sáng hôm sau khi rời nhà lều của Jonathan, cô thấy Halef Seif đã ngồi bên rìa giếng làng, trông như đang chờ ai đó. Ông đứng dậy và đi theo khi cô ra chuồng ngựa, ở đó ông đứng nhìn cô lôi lược ra chải lông cho Áng Trăng. Mãi sau rời ông mới nói. “Giọng Nói Của Các Bộ Lạc phải nhanh chóng quay trở lại với quê hương anh ta.”

Alanna cúi xuống chăm sóc cho phần đầu gối của con ngựa cái. “Cũng may mắn lắm anh ấy mới đi được lâu như vậy”, cô lúng búng nói từ bên dưới lên.

“Sẽ rất là tốt nếu có được Giọng Nói đồng thời là con trai của nhà vua phương bắc, cũng tốt như việc người ta có một nữ phù thủy là một Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông.”

Từ phía dưới cổ của con Anh Trắng, Alanna long mắt giận dữ nhìn người thủ lĩnh. “Ông đã không nói năng lịch sự và dài dòng như thế với tôi kể từ khi tôi gia nhập bộ lạc”, cô buộc tội ông. “Ý ông muốn nói gì, Halef Seif?” Khi người đàn ông chần chừ, cô thêm vào: “Tôi cứ tưởng ông sẽ là người đầu tiên thành thật với tôi chứ.”

“Cô muốn rời bỏ bộ lạc hay sao? Cô muốn cùng anh ta quay trở lại để sống trong nhà anh ta, làm vợ anh ta?”

Alanna vất vả nuốt khan. Cô đã yêu cầu người ta trung thực, vậy thì bây giờ cô phải cắn răng chịu ngọn đòn trung thực. “Tôi không biết”, cô thú nhận và quay sang chải bờm cho con ngựa cái. “Tôi vẫn cân nhắc cho tới nay, nhưng chưa đến được với quyết định nào.”

“Hôm nay anh ấy vừa ra lệnh chuẩn bị ngựa”, người thủ lĩnh tàn nhẫn nói tiếp. “Chắc chắn anh ấy chờ mong rằng cô đi cùng anh ấy, nếu cô muốn cưới anh ấy.” Khi nhìn thấy mặt Alanna trắng bạch ra, ông thêm vào: “Anh ấy cũng ra lệnh chuẩn bị cho cả ngựa của cô.”

Dần dần Alanna thấy bực. “Anh ấy không có quyền làm như vậy. Tôi vẫn chưa trả lời anh ấy mà.”

“Có lẽ anh ấy tin rằng đã đoán được câu trả lời của cô chẳng?”

Alanna đặt cái lược chải lông ngựa sang bên. “Tốt nhất để tôi nói chuyện với anh ấy.” Cô cúi người chui qua sợi dây buộc quanh chuồng ngựa, và ngẩng lên nhìn Halef Seif. “Tôi xin nhắc lại là Ánh Trắng sẽ không được chuẩn bị lên đường, trước khi tôi đích thân yêu cầu như thế!” Cô dậm chân bước đi. Trên đường đi cô cứ tự nhủ rằng Jonathan bị kiệt sức và chắc chắn đã quên hỏi cô xem cô có muốn đi cùng hay

không. Rồi cô sực nhớ ra: anh ấy thậm chí không hề nói với cô rằng anh muốn lên đường hôm nay.

Bình tĩnh đi nào, cô tự nhủ khi bước vào ngôi nhà lều của hoàng tử. Việc anh ấy trở thành Giọng Nói đã che lấp những chuyện ít quan trọng hơn, mà anh ấy thì không dám ở đây lâu hơn.

Jonathan lúc đó đang nói chuyện với Myles và Coram. Một cậu trai của bộ lạc đang gói ghém đồ cho anh. Hoàng tử mỉm cười với cô. “Em yêu, anh đã ra lệnh cho Kara và Kourrem gói ghém đồ đạc cho em. Nếu chúng ta lên đường ngay lúc bình minh thì ta sẽ còn vài tiếng đồng hồ trời mát để cưỡi ngựa...”.

“Em có thể nói chuyện riêng với anh được không, Jonathan? Em tin chắc rằng, Coram và Myles sẽ tha lỗi cho chúng ta.”

Trông vẻ mặt sa sầm của Alanna, chú Coram không để phải yêu cầu lần thứ hai và biến luôn. Myles nhìn từ Alanna rồi sang Jon. Rõ ràng là ông đang lo. “Ngài an tâm, Myles”, hoàng tử quả quyết với ông. “Khoảng chừng một tiếng nữa là bọn tôi sẽ sẵn sàng.”

Myles dừng lại một thoáng bên Alanna. “Đừng nói điều gì mà sau này con phải hối hận!”, ông cảnh báo.

“Con không làm đâu!” Alanna sờ lên viên ngọc lửa đeo bên cổ và tự nhủ, những gì cô vừa nghe được chắc phải là kết quả của một sự hiểu lầm, một sự hiểu lầm mà cô có thể dàn xếp.

Myles thở dài, đi ra ngoài và đóng cửa lều lại.

“Anh không nói với em là hôm nay anh muốn lên đường”, Alanna nói ngắn gọn. Vì phải gắng kiềm chế bản thân, giọng cô nghe cụt lủn.

“Anh cứ tưởng là em biết.” Jonathan cuộn một tấm bản đồ lại, không ngẩng lên nhìn cô. “Nếu anh không đi cùng Myles, mà với một người khác, thì cha mẹ anh chắc đã cho người lộn ngược cả khu vực này lên mà tìm anh từ lâu rồi. Anh phải quay về.”

“Em không nói là em muốn cùng anh quay trở lại Corus, và anh không hỏi em trước khi anh ra lệnh cho người gói đồ cho em.”

“Anh tưởng, chúng ta muốn bắt đầu chuẩn bị cho đám cưới của chúng ta. Anh không nghĩ rằng em còn muốn chờ hơn.”

“Em chưa nhận lời cầu hôn của anh”, Alanna kiên quyết nhắc nhở.

Anh ngạc nhiên nhìn cô. “Nhưng mà... anh biết tình cảm của em dành cho anh như thế nào.”

“Làm vợ anh là nhận lãnh một trách nhiệm lớn lao. Em cần nhiều thời gian hơn để cân nhắc.”

“Nhiều thời gian hơn?”

Không thể tưởng tượng được, anh ấy thấy đây là chuyện buồn cười, Alanna nghĩ thầm. Mỗi lúc cô một giận dữ hơn.

“Nói thật nhé. Sau tất cả những năm vừa qua, câu trả lời của em chắc là phải rõ ràng rồi chứ.”

Cô nghiến răng chặt đến mức hàm đau nhói lên khi cô mở miệng ra.

“Đối với em thì không.”

Jonathan quật cuộn giấy da lên bàn. Anh đã gần hết lòng nhẫn nại. “Thôi đi, Alanna! Anh đã chịu đựng sự thẹn thùng con gái của em quá đủ lâu rồi...”

“Sự thẹn thùng con gái của em?”, cô la lên. “Em bày ra một sự thẹn thùng con gái từ bao giờ vậy?”

“Hạ giọng nhỏ xuống!”, anh bực bội gắt lên. “Em có muốn cả bộ lạc này nghe thấy? Cái thứ gì đang xảy ra với em thế hả? Anh cứ tưởng mọi chuyện đã thống nhất rồi.”

“Em đã nói với anh là em cần thời gian suy nghĩ!” Mặc dù giọng cô bây giờ nhỏ hơn, nhưng cặp mắt tím sáng lóe cho biết cô vẫn còn giận dữ y như lúc trước.

Jonathan cười trong vẻ trịch thượng đàn ông. “Người đàn bà nào khi được một người đàn ông cầu hôn cũng nói như vậy.”

“Thật sao?”, Alanna phun ra. “Chắc anh là chuyên gia về vụ cầu hôn!”

“Ít nhất thì cũng cỡ chuyên gia như em”, anh phun trả.

“Khi em nói em cần nhiều thời gian suy nghĩ, thì em cũng muốn có thời gian để suy nghĩ!”

Jonathan mệt mỏi thở dài. “Thôi được, em đã có thời gian để suy nghĩ rồi. Câu trả lời của em là thế nào?”

“Là em cần nhiều thời gian hơn để suy nghĩ!”

Jon nhìn cô trân trân một lúc; má anh đỏ rung lên. “Thật là nực cười!”, anh kêu lên. “Thôi được, lẽ ra anh phải nhớ là em không thích khi người ta lên kế hoạch mà không cho em cơ hội đóng góp ý kiến, nhưng anh cứ tưởng mọi thứ đã được sắp xếp...”.

“Không phải thế! Làm sao mà anh dám coi sự đồng ý của em là đương nhiên?”

“Chà, chắc là em đã không cho anh một nguyên do nào để đoán rằng em có thể từ chối. Hay là anh nhầm?” Anh gằn giọng hỏi, hai nắm tay giận dữ siết chặt. “Cân nhắc cho kỹ trước khi làm anh bực mình thêm, Alanna von Trebond! Có những cô gái sẽ làm tất cả mọi thứ trên đời để được cưới anh...”.

“Tại sao anh không hỏi một người trong bọn họ?”, Alanna phản lại. “Anh có biết vấn đề của anh là gì không, Jonathan? Anh được tất cả đám quý bà quý cô sang trọng trong triều chiều chuộng quá mức và vì thế mà anh không thể nảy ra ý nghĩ rằng em có thể sẽ từ chối!”

“Thế em muốn cưới ai, nếu em không muốn cưới anh, Người-Đàn-Bà-Cưới-Ngựa-Như-Đàn-Ông?”, anh đòi được biết. “Chắc Georg Cooper thích hợp hơn với khiếu thẩm mỹ của em...”.

“Georg ư?”, cô kêu lên. Hướng tấn công mới này của Jon gây bất ngờ.

“Em tưởng anh mù chặc? Anh đã nhìn thấy anh ấy nhìn em như thế nào!”

“Thế còn tất cả những phụ nữ trong cung và cái cách mà họ nhìn anh?”, Alanna hỏi. “Và chuyện anh đã quan hệ với vài người trong đám họ, em đã biết rất rõ. Họ biến anh thành một đứa trẻ kiêu ngạo...”.

“Ít nhất thì họ cũng là phụ nữ, công nương Alanna!”, anh nói. “Và họ biết một phụ nữ cần cư xử ra sao!”

Im lặng giãn ra giữa họ, trong khi Alanna vất vả kiếm chế để hoặc giáng cho anh một cái bạt tai hoặc òa ra khóc nức nở. Cuối cùng cô rít lên: “Em từ chối cưới anh.”

Jonathan bây giờ đã trắng bạch ra vì thịnh nộ. “Còn anh thì tin rằng, lại một lần nữa anh gặp may, trước khi sa vào thảm họa!”

“Chắc chắn là anh có lý!”, cô sắc giọng đáp. “Cứ đi tìm một người có tính phụ nữ hơn em, Jonathan von Conté!” Nói xong, cô nhao ra khỏi lều.

Kara và Kourrem đang hồi hả gói ghém đồ đạc cho cô, giờ ngạc nhiên ngẩng dậy khi Alanna dậm chân bước vào lều mình. “Chị ở lại đây!”, cô phun ra. “Và lần sau nếu có ai nói là chị lên đường, thì việc đầu tiên là các em phải hỏi chị đã!”

Hai cô gái cúi chào và hồi hả rời lều với những cặp mắt mở lớn sau mạng che mặt. Alanna ném mình xuống chiếu ngủ và để những giọt nước mắt thịnh nộ tự do tuôn ra. Những giọt nước mắt dẫn đường cho một giấc ngủ lâu, kiệt lực. Khi cô tỉnh dậy thì trời đã tối, Jonathan và Myles đã đi thật xa.

“Jonathan!” Hoàng hậu Lianne vẫy con trai lại bên. Jonathan vâng lời và gắng sức làm giảm đôi phần những vết nhăn đã hằn sâu trên trán anh kể từ chuyến quay về từ sa mạc, cách đây hơn một tuần. Anh nghe loáng thoáng tiếng người trong triều thăm thì với nhau về tình trạng bực bội bất thường của mình.

Cứ để cho họ nói, anh bực bội nghĩ khi cúi mình trước ngai vàng của người mẹ. Ta cần gì phải quan tâm?

Mẹ anh ra hiệu cho một cô gái tóc vàng có thân hình mảnh dẻ như một nhành hoa bước lại gần hơn. “Hoàng tử Jonathan”, hoàng hậu nói khi cô gái tóc vàng cúi chào trong thế khuyu chân thật thấp. “Cho phép mẹ giới thiệu với con công chúa Josiane? Josiane là con gái thứ hai của nhà vua trên Đảo Đồng. Cô ấy tới đây để ở lại với chúng ta

một thời gian. Thuở còn con gái, mẹ cô ấy và mẹ là bạn thân. Josiane, đây là con trai ta, Jonathan.”

Josiane tiếp tục dừng lại trong tư thế khuyu chân và ngược mắt nhìn lên hoàng tử. Cặp mắt xanh biếc mở lớn mênh mang, ngập tràn ánh ngưỡng mộ. “Hoàng tử Jonathan”, cô nói bằng giọng dịu dàng, thoáng nhuộm một chút nôn nao khắp khởi. “Thật là vinh dự cho em được gặp một người đàn ông đã chiến đấu dũng mãnh đến như thế trong cuộc chiến chống lại Tusain.”

Jonathan cầm lấy bàn tay Josiane, kéo cô đứng dậy và hôn nhẹ những đầu ngón tay cô. “Thuở đó tôi vẫn còn là một cậu bé, công chúa ạ”, anh nhắc nhở. Cô không nói gì. Đôi bờ môi nhạy cảm khẽ nhếch lên trong một nụ cười.

“Công chúa có muốn khiêu vũ với tôi chăng?”, anh hỏi.

“Rất sẵn lòng.” Cô dịu dàng đi bên anh ra sàn nhảy. Anh hài lòng nhận thấy cô khá cao (đường ngói của cô nằm ngang tầm mắt anh), thân hình mảnh dẻ và một làn da màu đào. Rất khá, anh thầm nhủ với sự hài lòng quả quyết. Cô ta sẽ giúp mình chứng minh với con người nọ ở miền Nam, rằng ta không bao giờ còn muốn liên quan chút nào đến con người đó nữa!

Chương 8. Vua Kẻ Trộm

Nhà Azik trong ngõ Chó của thành phố cảng Caynn một ngôi nhà lớn, bao kín mít bởi một lần tường cao.

Trông như nhà của một thương gia đáng nể.

“Sao lại có chuyện một người họ Trebond xuống cấp đến mức chơi bời với kẻ trộm, mà là với tay tệ hại nhất trong đám đó...”, chú Coram gầm gừ khi cô kéo dây chuông.

“Tay kẻ trộm này là anh bạn tốt nhất của cháu”, Alanna sắc giọng nhắc nhở. “Ít nhất thì anh ấy cũng không coi cháu là chuyện dĩ nhiên.”

Sau cuộc cãi cọ với Jon, cô đã gắng tập trung toàn sức lực vào công việc của bộ lạc, nhưng dòng suy nghĩ chốc chốc lại bay vọt đi phương khác. Chính chú Coram đã quyết định đi theo khi Alanna tuyên bố muốn đi thăm Georg. Giá mà cùng với quyết định đó, chú Coram cũng quyết định ngậm miệng lại một chút, thì có phải hay hơn không. Chú chưa bao giờ tán thành tình bạn của cô với Georg.

Một chàng trai trẻ tuổi tóc nâu và mắt nâu hé nhìn ra từ khuôn cửa gác và thét lên. Marek Dao Nhanh, tay phó và là kẻ cạnh tranh thường trực của Georg, mở cánh cửa lớn ra để họ bước vào. “Nhanh!”, anh rít nhẹ, “trước khi có người nhận ra các vị!”

Vào đến sân Alanna và Coram mới xuống ngựa. Marek nhanh lẹ đóng cửa, rồi anh cầm lấy tay Alanna. Gương mặt đẹp với những đường nét nhọn sắc sáng rực lên vì mừng. “Cho đến bây giờ anh vẫn còn bị sốc mỗi lần nhìn thấy cậu không bị ngược”, anh giải thích và lờ đi tiếng gầm cảnh cáo của chú Coram. “Nhìn thấy cô anh mừng muốn điên, Chúa Thượng dạo này cáu kỉnh suốt ngày và làm lũ bọn anh

sống dở chết dở.” Anh dẫn cô vào nhà. “Sao dạo này trông em nâu thế?”, anh vừa đi vừa hỏi.

“Bọn em ở vùng sa mạc. Bọn em bây giờ là người Bazhir”, cô giải thích.

Marek lắc đầu. “Thing là lúc nào em cũng nghĩ ra một chuyện mới...”.

“Khách hả?” Một phụ nữ đẩy đà tóc đỏ bước ra từ khoảng tối cuối sảnh vào. “Ai mà đến sớm vậy?” Nhận ra Alanna, chị bật cười khanh khách. “Chào mừng em, bé con. Cậu em họ của chị sẽ vui lắm đấy.”

Một cái khuỷu tay cứng như sắt thúc đau nhói vào ngang sườn Alanna. “Giới thiệu đi!”, chú Coram gầm gừ vào tai cô chủ.

Alanna cười: “Chị Rispah, đây là chú Coram Smythesson. Chú Coram là người thầy đầu tiên của em; bây giờ chú ấy đi cùng em. Rispah là chị họ của Georg và là nữ hoàng cai trị đám đàn bà của phường lưu manh”, cô tinh ranh thêm vào.

Coram cúi xuống bàn tay của Rispah đang chìa tới. “Làm sao mà tôi có thể nghĩ xấu về phường lưu manh, khi họ có những phụ nữ như thế này?”

Rispah mỉm cười. “Tôi rất vui khi một chàng lính vạm vỡ như anh không nghĩ xấu về bọn tôi”, chị đáp lời. Giọng nói bình thường vốn khàn khàn của chị nghe mượt như tiếng rừ rừ của một chú mèo con.

Alanna giật mình ý thức rằng hai con người này đang tán tỉnh lẫn nhau. Và cô còn ngạc nhiên hơn, khi đột ngột nhớ ra rằng chú Coram thật ra rất điển trai, cho dù đã có một chút bụng và một chút tuổi. Chú ấy thật ra đâu đã già tới thế, cô sức nhớ. Cùng lắm là khoảng bốn mươi. Nhiều người lính chờ thật lâu và chỉ lập gia đình khi đã hết máu phiêu lưu...

Khi chú Coram cảm nhận được là Alanna và Mãi Trung Thành đang chăm chú nhìn mình thì người lính thoáng đỏ mặt và buông tay Rispah.

Bây giờ thì chú ấy sẽ đồng tình hơn với chuyến viếng thăm của cô nàng ở đây đấy, anh bạn mèo nhận xét từ chỗ ngồi trên vai Alanna.

Tầng trên có một cánh cửa đập mạnh. Một giọng đàn ông gầm lớn: “Risbah! Tôi đã ra lệnh sáng nay phải gửi kèm với bữa điểm tâm cho tôi sơ đồ nhà của hội thương gia...”

“Này ông em họ, cậu có khách đấy!”, Risbah gọi với lên và nháy mắt với Alanna. “Khách cao cấp đấy nhé, nếu tôi không lầm.”

Alanna đặt Mũi Trung Thành xuống đất. Cô bối rối và tự thấy mình nực cười. Nhờ Georg không còn muốn liên quan gì đến cô?

Chàng kẻ trộm cao to nhao theo cầu thang xuống dưới, tóm lấy cô, bế cô xoay mấy vòng và cười. “Thế mà anh cứ tưởng em quên anh rồi”, anh nói rồi đặt cô xuống. “Mọi người nhìn cô nàng mà xem này! Da nâu bóng và khỏe mạnh trong đồ Bazhir...”.

Alanna nhìn vào cặp mắt màu nâu hạt dẻ ngời vẻ thân thiện của anh và tan ra trong một dòng nước mắt chảy như sông như suối.

Risbah mỉm cười tóm lấy cánh tay Coram. “Đi thôi, tôi chỉ cho anh thấy phòng của quý vị”, cô nói. “Tôi sẽ lo cho anh và công nương Alanna có mọi thứ cần thiết.”

Sau một cái nhìn âu lo về phía một nàng Alanna đang tức tưởi trên áo sơ mi của Georg, chú Coram khẽ lắc đầu rồi đi theo Risbah.

Vua Kẻ Trộm nhìn xuống Mũi Trung Thành, anh bạn mèo đang ngồi dưới đất, nhìn họ trân trân bằng cặp mắt tím biếc, không một lần nháy mắt.

“Cả cậu cũng vậy”, anh nói và chỉ bằng ngón tay cái về hướng mà Coram và Risbah vừa đi. “Biến đi nào!”

Cô nàng sẽ không kể cho anh nghe điều gì đâu, Mũi Trung Thành nhận định rồi vâng lời.

“Không hả?” Georg hỏi Alanna, cô đang loay hoay chùi mắt bằng cánh tay áo Burnus. Anh rút từ túi quần ra một chiếc khăn tay khổng lồ và đưa nó đến mũi cô.

“Hi mũi đi em!”, anh ra lệnh.

Alanna cầm lấy khăn tay, hi mũi và lau gương mặt đẫm nước mắt. “Anh hiểu giọng Mãi Trung Thành từ bao giờ thế?”, cô hỏi với cái giọng còn ngạt nước.

“Anh chỉ hiểu được khi nào cậu ta muốn anh hiểu. Thế, tại sao em khóc?” Khi cô lắc đầu, anh khoan tiếp. “Có chuyện xảy ra với em ở sa mạc?”

“Vâng”, cô miễn cưỡng nói. “Nhưng chuyện đó không liên quan gì đến người Bazhù. Họ tôn trọng em.”

Mắt Georg mở lớn ra. “Em cãi nhau với Jonathan.”

“Em không muốn nói chuyện này.”

“Khi chuẩn bị lên đường xuống miền Nam, cậu ta đã ngụ ý là cậu ta sẽ cầu hôn em.” Nét mặt Georg ngời hy vọng. “Có phải em đã từ chối lời cầu hôn của cậu ta?”

“Em thật sự không muốn nói tới chuyện này.” Giọng cô đầy tuyệt vọng.

Georg ôm lấy cô lần thứ hai trong cánh tay anh và siết chặt, suýt làm cô nát bét. “Em cũng không cần kể đâu”, anh thì thầm. “Đi nào! Dùng bữa điểm tâm với anh và kể cho anh nghe chuyện người Bazhir.”

Alanna sực sật lùi về khi anh buông cô ra. Rồi cô theo anh đi lên trên. “Em không tin nổi là anh không biết đến từng chi tiết nhỏ nhất về bọn họ”, cô buộc tội anh. “Ở chỗ nào mà anh chẳng có tai có mắt. Mà ngoài ra, chắc chắn là Ngón Tay Dài và bạn anh ấy đã mang về một bản báo cáo đầy đủ.”

Georg cười và dẫn cô vào phòng riêng. “Em đừng tự trách mình vì anh lo lắng cho em! Ngoài ra, hai đứa đó chả nhìn được gì đáng báo cáo.”

“Thôi được.” Alanna thở dài khi anh đóng cửa lại. “Anh muốn biết gì nào?”

Người ở trong ngôi nhà Azik là một nhóm quân kỳ lạ do Georg tụ tập lại. Ngoại trừ Rispah và Marek còn có ba tay lưu manh nữa từ Corus: Hai anh em to cao lực lưỡng và cơ bắp cuồn cuộn tên là Orem và Shem, và một người đàn ông nhỏ thó nhưng lanh lợi tên là Ercole. Bên cạnh đó còn một chàng trai nữa mà Alanna không quen. Anh ta tên là Joesh, da thắm màu và rất điển trai, dáng dong dỏng, bờ vai rộng và có một dáng đi nhẹ nhàng, cặp mắt đã tôi luyện của Alanna cho biết ngay là anh chàng này có một khả năng cân bằng hầu như hoàn hảo. Cô không biết anh ta làm gì ở đây. Những người đàn ông khác, cũng như Harra, cô bạn gái mập mạp của chị Rispah, được gọi về đây để giúp Georg xử lý tình trạng cưỡng lệnh của đám kẻ cắp bên cảng Caynn.

“Anh không biết nguyên nhân nằm ở đâu”, Georg giải thích vào tối hôm đó, khi hai người ngồi chuyện trò bên lò sưởi, “Đột ngột bọn con trai ở đây tưởng tượng ra là chúng có thể tự lấy nhiều hơn phần của chúng và giữ lại cả những gì dành cho thành phố cùng quân của anh. Khi anh nhẹ nhàng nhắc nhở chúng nhớ đến nghĩa vụ đối với anh, thì chúng nói thẳng ra là chúng không muốn anh làm người cai trị nữa.” Anh lắc đầu. “Vậy là anh đến đây ngay lập tức, để chăm lo đôi chút cho mấy tay băng trưởng và nhóm trưởng.” Alanna, vốn biết rõ thói quen sưu tầm tai - và nhiều khi kể cả những thứ còn lại - của Georg đối với những kẻ trái lệnh, găng giơ tay để che khuôn miệng cười. Đẳng nào thì cô cũng chẳng mấy yêu quý đám ăn trộm, đối với những kẻ coi thường Georg lại càng không. “Nếu mọi việc bây giờ đã được giải quyết xong, tại sao anh còn ở đây?”

“Anh nghĩ cần tìm hiểu xem liệu ở đây có còn những ý bất bình khác hay không”, anh đáp. “Ngoài ra anh cũng muốn chỉ cho bọn lưu manh thấy là anh tồn tại và anh làm việc như thế nào. Rất có thể anh quá xa cách các đám quân trong các thành phố khác, nếu chỉ dừng chân tại thủ đô.” Anh nhìn thẳng vào mặt cô. “Bây giờ thì chẳng còn nhiều lý do giữ anh ở lại đây.”

“Thôi đi nào, Georg”, cô thì thầm. Trong người bồn chồn.

“Thôi được, thì anh thôi vậy”, anh nói bằng vẻ dễ thương. Yên lặng giãn rộng ra giữa họ cho tới khi Alanna lên tiếng.

“Người đàn ông tên là Joesh đó? Anh ấy là lính mới phải không? Em không nhớ là đã gặp anh ấy.”

Georg cười khi anh thả người rơi xuống một chiếc ghế sofa mềm mại. “Joesh? Đó không phải là kẻ trộm. Cậu ta xưng danh là ‘Chim Ưng’, vốn là người của dòng Shang và là một người bạn của Rispah. Anh tin là cậu ta biết giữ mồm giữ miệng, nếu không cậu ta đã không có mặt ở đây.”

Alanna giật mình ngồi thẳng dậy. “Một chiến binh Shang?” Ngược lại với Jon, cô chưa bao giờ có cơ hội chứng kiến những chiến binh nổi danh này chiến đấu. Mỗi lần có người trong bọn họ dừng chân trong cung thì cô lại đang có việc phải đi xa hoặc phải theo đuổi những nghĩa vụ của mình. Thật sự độ sức với một người đàn ông luyện võ từ tấm bé...

Khi Georg nhìn thấy ánh trầm ngâm trong mắt cô thì anh lắc đầu. “Không, bé con, em sẽ không thách đấu với cậu ta. Không phải dưới mái nhà của anh. Anh không có hứng nhìn em bị giết lầm. Đám mấy chàng Shang này còn nhanh lẹ hơn vài bậc so với tay hiệp sĩ tốt nhất từng có xưa nay, cái đó thì em có thể tin anh. Ngoài ra, anh muốn em nghỉ ngơi và tạm ngưng làm hiệp sĩ, chùng nào em còn ở đây.”

“Kể từ khi em trở thành hiệp sĩ, em chưa làm một chuyện gì khác là nghỉ ngơi vụ làm hiệp sĩ cả”, Alanna cay đắng nhận định khi ngã người ra lưng ghế. “Chắc là em đang dần dần gì sét đi”.

“Em thì không đâu, bé con”, Georg cười. “Không bao giờ trong đời.”

Số phận không cho Alanna cơ hội tìm hiểu xem liệu cô có tài năng như Joesh, bởi sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy thì “Chim Ưng” đã đi rồi. Georg không cho cô biết lý do của sự biến mất đó, chắc đích thân anh đã yêu cầu người đó ra đi. Alanna cảm nhận một nỗi tiếc nuối nhẹ nhàng

về cơ hội đã bị bỏ lỡ, nhưng cũng không bức bối và tìm hiểu thêm. Cuộc sống trong ngôi nhà Azik thật êm ái dễ chịu và cái suy nghĩ thách đấu một người lạ thật không thích hợp với nơi này. Georg và người của anh hầu như phát cuồng lên trong cố gắng mang lại cho cô và chú Coram những tháng ngày thú vị như có thể. Họ đối xử với Alanna bằng một sự chăm lo và tôn trọng mà cô chưa bao giờ được biết tới - kể từ thời làm tiểu đồng lẫn làm cận vệ, cũng như trong thời gian làm Người-Đàn-Bà-Phi-Ngựa-Như-Đàn-Ông.

Vào một ngày thu lành lạnh, Rispah cùng cô đi ra chợ phiên của bến cảng Caynn, nơi Alanna sử dụng một phần tiền tiêu vặt mà Sir Myles đã gửi đến để mua hai bộ áo dài, đồ lót của phụ nữ, giày và một chiếc khăn quàng thật đẹp. Lời nhận xét chế nhạo của Jonathan rằng cô thiếu nữ tính là một cái gai đâm thật sâu vào tâm khảm. Ánh mắt của Georg khi cô xuất hiện trong làn áo dài mềm mại màu tím biếc đã đóng góp rất nhiều cho việc chữa lành vết thương đó.

Đứng đầu trong tất cả, Georg hăm hở đọc nguyện ước qua từng ánh mắt cô. Anh dành thời gian dẫn cô đi dạo bên bờ biển, ngồi với cô những buổi tối dài lâu bên bàn cờ hoặc chỉ đơn giản chuyện trò. Trước đó, ở Corus, cả hai phải sống dưới ánh mắt kiểm tra nghiêm ngặt của người trong cung lẫn người trong thành phố. Giờ thật kỳ lạ, khi chỉ những người trong nhà biết họ đang ở Caynn, đột ngột hai người được sống riêng tư với nhau. Nếu Georg đang theo đuổi cô, cũng giống như thời gian trước đó, thì anh cũng làm chuyện này hết sức dè dặt.

“Tôi cứ mong anh ấy không quá rụt rè đến như thế, nếu anh thật sự đang tán tỉnh tôi”, một tối nọ cô tin tưởng thầm thì với anh bạn mèo Mãi Trung Thành, sau khi Vua Kẻ Trộm đã đưa cô về phòng ngủ. “Rất có thể anh ấy hoàn toàn chẳng theo đuổi tôi nữa. Rất có thể anh ấy cũng cho rằng tôi không đủ nữ tính. Không một dấu hiệu báo trước, một giọt nước mắt đột ngột lăn trên gò má. Cô hít một hơi thật sâu.

Cô nàng đang tự thương thân, anh bạn mèo Mãi Trung Thành nhận định, hoàn toàn không một chút cảm thương. Chính cô nàng đã thách

thức và ép Jonathan phải nói ra những câu như thế. Em vốn biết cậu ta kiêu hãnh đến mức nào. Nếu em không đẩy cậu ta tới mức đó, chắc cậu ta không bao giờ nảy ra cái suy nghĩ là em không đủ nữ tính.

Alanna đỏ lựng lên vì giận dữ. Cô ném một cái gối về phía anh bạn mèo, nhưng bị trượt. “Bạn cũng quá đáng y hệt như chú Coram!”, cô gầm lên. Cô hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu. “Nếu tôi có lỗi trong mọi chuyện, thì tại sao các người vất vả ở bên tôi mà làm gì? Tại sao các người không biến đi và cho Jonathan hưởng những lời khuyên bảo của các người? Tôi tin chắc rằng anh ta biết tôn trọng những lời đó hơn tôi!” Cô tóm lấy nắm đấm cửa, muốn nhao ra ngoài mà sập cửa thật mạnh, nhưng rồi cô dừng phắt lại. Cửa mở toang, trong khuôn cửa là Georg đang đứng. Hai cánh tay cuộn cuộn cơ bắp khoanh lại trước vòng ngực vạm vỡ.

“Nghe lỏm là không lịch sự!”, cô phun ra phè phè.

“Anh không nghi ngờ điều đó”, anh đồng tình với giọng dịu dàng. “Nhưng mặt khác - nếu em chỉ gầm lớn hơn một chút, thì chính Jonathan cũng nghe thấy là chàng ta đang có hai đồng minh bất ngờ ở bên cạnh Caynn.” Anh chìa tay ra, chạm nhẹ vào bờ má cô. “Bé yêu, em không muốn kể cho anh nghe chuyện gì xảy ra ở sa mạc ư?”

Alanna lùi về trước sự đụng chạm của anh. Trái với ý muốn, nước mắt hối hả lăn qua mặt cô. “Em không thể, Georg”, cô mấp máy môi. “Đừng yêu cầu em điều đó, em xin anh!”

Anh thở dài. “Thôi được.” Anh xoay người và bước đi, bàn chân không hề tạo một tiếng động trên nền nhà. Alanna đóng cửa và nước mắt đưa cô dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Alanna bẻ gãy thói quen dậy sớm từ thuở làm tiểu đồng, cô ngủ thật sâu, mãi gần trưa mới thức dậy. Với một cơ thể mệt mệ và ánh mắt lơ đãng, cô chập choạng đi xuống dưới. Khi nghe giọng Georg vang ra từ phòng làm việc, cô xoay lưng về phía bếp. Cô muốn trả thù cho việc anh đã nghe lỏm cô tối hôm qua. Vậy là cô rón rén nấp vào một góc cho phép cô nghe được tất cả.

“VẬY là cô nàng đó rất xinh đẹp”, Georg đang trầm ngâm nhận định.

“Thuộc dạng gái tóc vàng, cao lớn, thân hình tuyệt vời”, Marek hăm hở miêu tả. “Thật là vương giả. Cặp môi như của một nữ thần.”

“Cậu có chắc là hoàng tử cũng thích cô ta như cô ta thích cậu ấy?” Giọng gầm gừ trầm trầm này là của chú Coram. Alanna giật mình kinh ngạc. Tại sao chú Coram lại tham gia bàn chuyện với Georg và Marek?

“Có chứ, suốt ngày hoàng tử ở bên cô ta và cư xử như thể họ đã đính hôn rồi”, đó là câu trả lời của Marek. Giờ thì Alanna hiểu ra họ đang nói chuyện về ai. Cô đặt bàn tay lên cổ họng đột ngột đau nhói. “Nhà vua và hoàng hậu có vẻ đồng ý. Mỗi khi công chúa Josiane không ở bên hoàng tử, thì cô ấy lại chụm đầu bàn chuyện với hoàng hậu. Chắc là họ đang lên kế hoạch làm đám cưới.”

“Nhưng cậu ta vẫn chưa cầu hôn mà”, Georg chen vào.

“Vào ngày tôi lên đường về đây thì mức tiền đặt cược trong thành phố đang cao vọt lên. Trước đó tình hình chung nằm ở mức năm ăn năm thua, nhưng giờ đã ngả sang thế cược cho cô ta”, Marek trả lời. “Stefan trong chuồng ngựa cung điện nói rằng, nếu quý hoàng tử là một cung điện và cô ta là một vị tướng chỉ huy tất cả các cánh quân hoàng gia thì Josiane không thể có cơ hội bao vây tốt hơn. Hoàng tử vừa về từ chuyến đi xa bí hiểm là người ta đã giới thiệu ngay cô ấy với hoàng tử và kể từ đó, hoàng tử không còn rời khỏi cô ta một bước.”

“Ta không nên cho con bé biết chuyện này”, chú Coram lo lắng nói. “Nó đã gần như nổi điên sau khi cãi nhau với cậu ta. Tôi thật không dám tưởng tượng nó sẽ làm gì nếu biết chuyện ấy.”

Alanna cắn xuống bờ môi đang run bần và len lén rời cánh cửa. VẬY ra Jonathan đã tìm được người thay thế, mà quả là nhanh lẹ. Cô chạy ra ngoài hiên, đứng nhìn trôn trôn ra mặt biển. Trong khi cô ở đây đau khổ vật vã, làm bạn bè cô dờ sống dờ chết và đang cân nhắc đến chuyện ngỏ lời xin lỗi, thì anh ta khiêu vũ và tán tỉnh một nàng công

chúa xa lạ tuyệt vời. Vậy là anh ta đâu có thật lòng khi ngỏ lời cầu hôn cô, còn cô thì đã cư xử như một con ngốc.

“Em nghe được bao nhiêu”, Georg bước ra hàng hiên với nét mặt nghiêm trang.

Alanna ném về phía anh một nụ cười vui vẻ giả tạo. “Em nghe được cái gì ấy hả? Em cần phải nghe chuyện gì hả?”

Anh khoác tay lên vai cô. “Bé con, anh không mù mà cũng không ngu. Em đã nghe cùng khi chú Coram, Marek và anh bàn luận về chiến công mới nhất của Jon. Anh có thể linh cảm thấy mỗi khi em ở gần, em có biết điều đó không? Đó là ánh mắt duy nhất mà pháp lực của anh cho phép anh có với em.”

Alanna ngạc nhiên bừng tỉnh khỏi những dòng suy nghĩ u ám của cô. “Em quên phắt đi mất là anh có phép lực nhìn xa.”

“Nó hầu như vô tác dụng đối với em cũng như mọi người có phép lực, bọn em được bảo vệ bằng một lớp màn chắc chắn. Đẳng nào thì phép lực nhìn xa của anh cũng không mạnh như của mẹ anh. Mặc dù vậy anh vẫn cảm nhận được mỗi khi em ở gần anh, qua đó mà anh biết là em đã nghe trộm.” Khi thấy Alanna không nói gì, anh tiếp tục: “Liệu bây giờ em có kể cho anh nghe, chuyện gì đã xảy ra giữa em và Jon ở sa mạc?”

Alanna buông cho vai trĩu xuống. Cô để Georg bế cô lên một chỗ ngồi trên tường hiên. Rồi anh ngồi bên cô. Khi cô nói khẽ: “Bọn em đã cãi nhau”, thì anh kéo cô bằng cánh tay đã để sẵn trên vai cô lại gần anh hơn. Chầm chậm, ngập ngừng, cô kể cho anh nghe tất cả, đến từng chi tiết nhỏ nhất, không tha thứ cho mình điểm nào. “Rất có thể em đã trưng ra một sự kiêu hãnh sai lầm”, cô thú nhận như thế khi đã kể xong. “Rất có thể sẽ chẳng có hại gì nếu em đi cùng anh ấy mà không bày ra cả một tấn tuồng, chỉ bởi vì anh ấy không hỏi em trước. Em không thích những gì anh ấy nói, nhưng thật lòng em cũng không muốn đuổi anh ấy đi.”

“Anh không nghĩ như vậy.” Giọng Georg khản đặc một cách bất thường. Lần đầu tiên kể từ khi cô bắt đầu kể chuyện, Alanna nhìn lên và gặp phải ánh mắt anh. Vua Kẻ Trộm xoay mặt cô đối diện với anh và đặt hai bàn tay nặng trĩu của anh lên vai cô. “Anh rất mừng là cậu ta đã chỉ cho em thấy, đám quý tộc là loại người kiêu hãnh và vô ơn đến mức nào, rằng họ chỉ nghĩ đến bản thân họ, không nghĩ đến một ai khác.”

“Em cũng là người quý tộc”, cô thì thầm. Không cách nào thoát được ánh mắt đam mê khao khát của anh.

“Không. Em là cô bé ngọt ngào của anh và là người phụ nữ duy nhất mà anh có thể mong muốn trong đời.” Anh kéo cô lại gần hơn và hôn cô. Một thoáng, Alanna ngạc nhiên phản đối, nhưng rồi cô dịu xuống, đón hưởng nụ hôn và cảm giác được che chở mà vòng tay ôm chặt mang lại. Georg lùi về và nhìn cô thúc hối. “Ngoài hoàng tử Jonathan, trong biển vẫn còn rất nhiều cá đang bơi”, anh giải thích với giọng dịu dàng. “Và con cá đặc biệt này yêu em bằng cả trái tim lưu manh của nó.”

Alanna dịu người tựa vào anh và lại ngẩng mặt lên. “Em vui lắm”, cô thành thực thú nhận. “Thời gian này em cần tình yêu. Hôn em lần nữa đi!”

“Ồ không”, Georg nói và vất vả lấy hơi. “Nếu bây giờ anh hôn em lần nữa thì chuyện này sẽ dẫn đến chuyện khác và đây không phải là nơi thích hợp.”

“Thế thì mang em đến một nơi nào thích hợp”, cô đề nghị. Khi anh chần chừ, cô thêm vào: “Em biết em làm gì, Georg. Và không phải chỉ vì Jon đã tìm thấy một người khác. Lẽ ra chuyện này đã phải xảy ra với chúng ta từ lâu rồi.”

Anh đứng dậy và hắng giọng. “Thôi được.” Đột ngột, anh cười lớn. “Đi với anh nào, em yêu.”

Nếu chú Coram có nhận thấy là cô đã chuyển đồ của mình sang phòng Georg thì hoặc là chú im lặng hoàn toàn hoặc là chú chỉ nói

riêng với Rispah về vụ đó. Rõ ràng chú có vẻ vui rằng Alanna đã vượt qua được cơn thịnh nộ và cảm giác tự thương thân. Khi chị Rispah lần đầu tiên bắt gặp nữ hiệp sĩ trẻ tuổi rời phòng Georg, chị tặng cho cô một nụ cười rộng miệng mang. Các tay kẻ trộm khác không nói nửa lời. Chỉ có không khí trong ngôi nhà Azik thay đổi hẳn: Người ta vừa làm việc vừa huýt sáo, Marek pha trò với các cô gái, Rispah và Coram giống hệt một cặp trai gái mười bảy tuổi đang yêu.

Chỉ một thứ duy nhất làm vẫn đục những tuần lễ mùa thu trong ngôi nhà ở Ngõ Chó: Một cảm giác ngày càng lớn mạnh về thứ quyền lực tỏa từ Corus. Thoạt đầu Alanna lờ nó đi, bởi cô cho rằng đó là hiện tượng đi kèm với cơn trầm cảm của mình. Nhưng cảm giác đó cứ dai dẳng bám mãi, cho tới khi cô phải nói chuyện với Georg về nó. Anh nhắc cho cô nhớ, Thom là người duy nhất trong Corus có đủ tài năng để tụ tập một sức mạnh như thế về mình. Vậy là cô liên tiếp gửi thư tới người anh trai sinh đôi. Nếu phép lực này không là của Thom, thì anh ấy cũng phải biết, ai (hay cái gì) là kẻ phải chịu trách nhiệm. Nhưng pháp sư trẻ tuổi không trả lời các lá thư của cô. Hai ngày trước Lễ Tôn Vinh Người Chết, khi Alanna gắng nhìn vào lửa trong lò sưởi của phòng Georg và liên hệ với Thom, thì cô chỉ thấy một đám mây đang tụ lại, một đám mây không cho con mắt tinh thần của cô nhìn vào trong.

“Em nhìn thấy gì?”, Georg hỏi khẽ khi cô vẫn còn nhìn trân trân vào quầng lửa tím.

Pháp thuật, Mãi Trung Thành trả lời khi Alanna không tỏ thái độ đã nghe thấy câu hỏi của Georg. Bao quanh toàn thành phố. Dù pháp thuật đó xuất phát từ Thom hay không - hoàn toàn không có khả năng để với tới cậu ta.

Georg liếc sang phía anh bạn mèo và thoáng nhăn mặt. Anh vẫn chưa quen nổi với tình trạng có lúc hiểu được lời Mãi Trung Thành, những lúc khác lại không. “Có một cách nào đó để tìm hiểu xem, liệu pháp thuật này có phải nhằm một mục đích u tối hay không?”

“Em không cảm nhận thấy điều gì độc ác trong đó.” Giọng Alanna thần thờ như thể cô đang nghĩ thành tiếng. “Và Thom chắc chắn sẽ không vui nếu bây giờ em phi ngựa vào thành phố và khuấy rối một thí nghiệm của anh ấy.”

Giá mà đó là nguyên nhân chính, Mãi Trung Thành nhận xét.

Alanna còn nhìn một hồi lâu vào những lưỡi lửa. Đột ngột, cô lắc đầu để suy nghĩ tỉnh táo trở lại, vỗ hai tay vào nhau và kết thúc pháp thuật với câu lệnh: “Cần như vậy!”

“Em muốn chờ sao?”, Georg hỏi với ánh mắt trù mến. Alanna gật đầu. Anh chìa tay, kéo cô đứng dậy. “Thế thì tốt nhất hãy làm cho nơi chờ thành ấm áp dễ chịu, trong thời gian chờ đợi!”, anh cười khê, bế bổng cô lên rồi thả cô rơi xuống giường.

Ngày Lễ Tôn Vinh Người Chết sáng dần lên trong lạnh giá và bão tố. Những đợt sóng biển đập âm âm vào vách đá dưới nhà, gió lồng lộn giạt đi tất cả những gì không được đóng đinh. Khi Alanna tỉnh dậy thì Georg đã ra đi. Anh có công việc phải thực hiện tại thủ đô. Trên tờ giấy để lại có ghi anh hy vọng sẽ quay trở lại trước khi trời tối, nhưng nếu phải ở lại lâu hơn thì anh sẽ chọn quán Bồ Câu Nhảy Múa tại Corus, thay vì mạo hiểm phi ngựa trong đêm. Anh nhắc Alanna đừng thức chờ anh, và nhắn cô đừng lo cho anh. Nếu cô ngoan ngoãn, anh sẽ mang về cho cô một sự ngạc nhiên - và nó sẽ không phải là đồ ăn trộm! Alanna bất giác mỉm cười về lời nhận xét cuối cùng này. Câu đùa này Georg đã dùng rất nhiều lần cho nhiều món quà mà anh tặng cô và Jon trong những năm qua của tình bạn giữa họ. Cay đắng thoáng dâng lên khi cô nghĩ đến Jon, nhưng chỉ một lúc sau cô đã vui vẻ trở lại. Georg rõ ràng yêu cô và cô bừng nở trong tình yêu của anh như một bông hoa nở ra trong ánh mặt trời ấm áp. Chưa bao giờ trước đó Alanna được người ta chiều chuộng và nâng niu như một món đồ vô giá. Jon luôn luôn cư xử với cô như với đồng đội, chỉ trừ những khi họ ngủ với nhau. Thường thì cô thích kiểu cách đó của anh, nhưng một phần nhỏ bé phản bội trong tâm trí cô vẫn khao khát những biểu hiện

quan tâm đáng yêu mà anh tặng cho các cô gái nhà quý tộc. Bây giờ, Georg mang lại cho cô chính vẻ chăm sóc quan tâm đó, đồng thời anh cũng coi cô như một người bạn. Sự kết hợp đó khiến cô vui thích.

Tối trưa thì Alanna đột ngột mệt mỏi muốn ngất đi. Cô chỉ còn kịp bò lên giường, rồi chìm xuống một giấc ngủ sâu, không mơ mộng gì.

Cô tỉnh dậy khi trời đã tối đen như mực và cơn bão tru tréo lồng lộn ngoài những cánh cửa chớp. Cô chìa tay ra lệnh cho những cây nến trong giá nến đứng cạnh giường. Kể từ khi trở thành nữ phù thủy của người Bazhir, Alanna làm điều đó mà không cần suy nghĩ. Nhưng hôm nay không một ngọn nến nào cháy. Khi cô nhìn vào tâm khảm, cô chỉ thấy một chút xíu pháp lực. Mãi tới lúc đó cô mới phát hiện thấy viên ngọc lửa của cô bập bùng cháy sáng, mỗi lúc một khẩn thiết hơn, cây kiếm pha-lê âm u hát trong bao như đã từ bao tuần nay không thấy nữa.

Trong khi Alanna ngủ, đã có một thứ gì đó tới đây và hút đi phép lực của cô.

Cô châm nến bằng một nhánh củi rút ra từ lò sưởi, rồi cô đi sang phòng thư viện. Đã từ lâu cô định một lần nhìn vào những cuốn sách pháp thuật dày cộp có ở đây. Giờ có vẻ như thời điểm thích hợp đã tới.

Không thấy đâu bóng dáng Mãi Trung Thành khi cô chậm chạp đi qua những đoạn hành lang yên ắng. Marek và những người đàn ông khác đã đi cùng Georg. Rispah và Coram chắc chắn đang ở trong khu phòng của Rispah, Harra, cô bạn gái của Rispah, thường hay đi ngủ sớm. Những người hầu gái và trai đã đi về nhà họ sau một ngày làm việc. Alanna thấy cô đơn và bị bỏ rơi, bị tách rời khỏi tất cả. Lẽ ra cô phải bực bội mới phải chứ, vì đã bị ai đó hút trộm phép lực, vậy mà cô không bực nổi.

Phải gần tới nửa đêm cô mới gập lại cuốn sách cuối cùng và mỏi mệt giơ tay cọ mắt. Đúng như đã đoán, người anh trai song sinh của cô là người duy nhất có đủ sức mạnh và đủ gần cận với cô - đó là điều kiện quan trọng nhất cho việc hút phép lực của cô. Lẽ ra Alanna phải

giận Thom lắm, vậy mà tình cảm của cô như đã chết rồi. Ngoài ra, cô lại lên một cơn mệt mới mới.

Đột ngột cô nghe thấy - vậy mà như không nghe thấy - một tiếng sấm, một tiếng nổ, khủng khiếp đến mức cả những giác quan hầu như đã tê liệt của cô cũng rung lên vì sốc. Cây kiếm pha-lê hú lên rồi cầm bật. Ở đầu đó Mãi Trung Thành buông ra một tiếng thét đau đớn. Vài giây sau, cửa mở ra và anh bạn mèo lao thẳng lên ngực Alanna. Cô an ủi Mãi Trung Thành, vuốt ve lông nó, áp sát cơ thể đang run bần bật của nó vào mình. Tới cả một tiếng đồng hồ sau con mèo mới bình tĩnh lại đôi chút để thôi bám vào áo và nằm xuống lòng cô.

Cho dù đó là chuyện gì chẳng nữa, nó cũng đã qua rồi, anh bạn mèo meo meo bằng giọng thật thảm thương, rồi ngáp. Cậu ta đã nói ra một câu thần chú đòi hỏi tất cả những sức mạnh đó.

Alanna đưa anh bạn mèo quay trở lại phòng cô. Không một ai khác trong nhà động đậy, vậy là cô và Mãi Trung Thành là những người duy nhất có khả năng cảm nhận được chuyện vừa xảy ra. “Tốt nhất là ta quên vụ này đi”, cô khuyên anh bạn mèo khi treo cây kiếm pha-lê về chỗ. “Tôi e rằng Thom sẽ không đưa ra lời giải thích nào.”

Nhưng vào ngày hôm sau, Georg quay trở lại với một ngạc nhiên cho cô: một lá thư ngắn của chàng pháp sư trẻ tuổi. Người anh trai song sinh viết:

Alanna yêu quý nhất, có lẽ anh phải viết lá thư này từ trước, nhưng chỉ khi anh bạn Georg của em yêu cầu phải đưa ra một lời giải thích, anh mới hiểu rõ là có thể công việc hiện thời của anh sẽ ảnh hưởng tới em. Vào ngày Lễ Tôn Vinh Người Chết, anh sẽ làm một số thí nghiệm - tất cả đều rất bí mật và thần bí, và không hề có một ý nghĩa nào đối với những người không phải là pháp sư, anh hứa với em như vậy. Công việc này rất tinh tế và đòi hỏi rất nhiều phép lực. Để có nó, anh sẽ hút phép lực của em, bởi em luôn chỉ sử dụng một phần rất nhỏ khả năng của mình. Anh biết,

chắc chắn em sẽ không phản đối. Cho anh xin lỗi, nếu thời gian qua anh đã mang lại cho em một sự khó chịu hay âu lo nào.

*Anh trai yêu quý em,
Thom*

“Anh phản đối!”, Georg mắng mỏ khi cô kể lại. “Anh cảm nhận thấy cả thành phố rung lên khi cậu ta làm những “thí nghiệm” hấp dẫn của cậu ta! Chẳng lẽ anh trai em không thèm đếm xỉa gì đến những người bình thường như bọn anh?”

Sáng hôm đó Alanna đã viết cho anh trai mình một lá thư ngập thịnh nộ, đúng ý Georg vừa nói. Giờ cô mỉm cười và lắc đầu. “Trong các tu viện thờ thần Mithran anh ấy đã học được cách làm việc bí mật. Nếu bây giờ anh ấy thậm chí chẳng thèm hỏi trước em một câu, thì chắc chắn anh ấy không thèm đếm xỉa đến những người cũng có phép lực khác. Ta nên hàm ơn rằng anh ấy chỉ làm thí nghiệm, thay vì thực sự gây hư hại.”

Trong lá thư mà Thom gửi tới vào trước cuối tuần đó, trả lời thông điệp thịnh nộ của cô, người anh trai xin lỗi cô hết lời. Vì phép lực của cô đã dần dần hồi phục nên Alanna quyết định tạm để yên chuyện này. Cô tin rằng Thom sẽ không đời nào hút phép lực của cô mà không xin phép cô trước. Thêm nữa, rõ ràng là những thí nghiệm của anh ấy vào ngày Lễ Tôn Vinh Người Chết đã không hề để lại hậu quả tồi tệ cho ai.

Những bông tuyết đầu mùa rơi vào đầu tháng mười hai được Alanna chào đón bằng kinh hãi. Georg cười váng lên khi cô giở quần áo ấm ra và độn lên người một loạt lớp quần áo nào lựa nào bông. Cô trả lời trò trêu chọc của anh bằng một cái nhún vai, bởi những thứ trò đùa như thế này cô đã phải chịu đựng suốt bao nhiêu năm qua từ phía bạn bè mình. Giờ cô thấy nhớ sa mạc hơn lúc nào hết; những lá thư hiếm hoi của Halef Seif càng khiến nỗi nhớ nhà tăng lên. Georg, nhìn thấy rõ những gì xảy ra với cô, giờ đây gắng hết sức mình để nghĩ từ

trò này sang trò khác giúp cô giải khuây. Nhưng trong tuần lễ sau kỳ Hội Giữa Đông, Alanna đã dành trọn một ngày để xem soi các bản đồ trong thư viện.

“Em không định bỏ nơi này đấy chứ?”, Georg hỏi khi họ ngồi ăn tối. Chú Coram và chị Rispah đến ngồi cùng với họ. Cả hai ngay lập tức ném về phía Alanna những cái nhìn lo âu.

Nữ hiệp sĩ trẻ tuổi đỏ lựng mặt lên và nhún vai. “Anh có thể đi cùng.”

Georg nhướn một bên mày.

“Anh ấy hả? Vào sa mạc hả?”

“Chắc là không ổn rồi”, Alanna buồn bã thú nhận, trong khi người hầu mới rót súp vào bát cô. “Nhưng mà ở đây lạnh quá. Hơn nữa em thấy bồn chồn.”

Đúng khi cô đưa thìa lên tới gần miệng thì Mãi Trung Thành vừa kêu lên chói gắt vừa lỏng lộn nhảy thẳng lên bàn, khiến bát súp của Alanna bay vọt đi. Viên ngọc lửa của cô bốc lửa trắng. Georg giật Alanna lùi về. Coram đẩy bát súp của chú ra xa, Rispah nhao theo mục hầu gái đang chạy trốn. Chỉ sau vài giây đồng hồ, chị đã quay trở lại và kéo theo ả đàn bà kinh hãi, trong một thế tóm không cho phép tù nhân cử động thiếu thận trọng.

Alanna duỗi tay. Một luồng sóng lửa tím biếc lướt qua đĩa bát để trên bàn. Mặt cô trắng bệch như thể muốn nôn ra lập tức khi cô nhìn Georg. “Tất cả các món ăn đều bị bỏ thuốc độc.”

Georg nhìn Rispah, chị nghiêng răng giữ chắc ả hầu đang giãy giụa dữ dội. “Tôi tin rằng ta sẽ biết nhiều hơn một chút, nếu công nương cao quý không có ở đây”, chị giải thích với người em họ.

“Các người sẽ cần đến tôi đấy”, chú Coram nói. “Chú nhìn sang phía Alanna. “Cháu sang chờ ở thư viện.”

Alanna không phản đối khi Rispah, Coram và Georg dẫn ả hầu gái đang to mồm phản đối ra khỏi phòng. Cô xuống bếp và hỏi chuyện bà đầu bếp đang chuẩn bị đi về nhà. Bà cho cô biết, người hầu gái đó mới

làm việc trong nhà này từ hai tuần lễ nay, vốn là người từ Corus lại đây. Cô ta nói cô ta sống với một người chú, nhưng bà đầu bếp đoán rằng, cô ta còn có một nguồn tiền khác từ một quán trọ, nơi cô ta mua vui cho khách đàn ông. Tuy nhiên, cho tới nay cô ta luôn im lặng làm gọn phần việc của mình. Giữa mùa đông rất khó kiếm được người làm tốt ở cảng Caynn.

“Một câu hỏi duy nhất nữa thôi”, Alanna nói, “sau đó tôi sẽ để Marek hoặc một người khác đưa bà về nhà. Cô ta có cầm theo một lá thư của băng trộm từ Corus, viết rằng có thể cho cô ta phục vụ Georg mà không phải lo ngại không?”

Bà nấu bếp hoảng lên khi thấy người ta có thể cho rằng bà cho kẻ lạ vào nhà mà không kiểm tra trước. Bà vội vàng mở sổ nội trợ, rút ra một tờ giấy nhàu nát dính đầy dầu mỡ mà người hầu đã mang tới đây. Trong giấy có ghi là người này đáng tin cậy. Chữ ký bên dưới là của một kẻ tự xưng là “Móng Vuốt”.

Orem đưa bà bếp về nhà. Alanna căng thẳng suy nghĩ. Cô thấy khả năng cao nhất là thuốc độc này nhắm vào Georg. Kể từ khi công tước Roger và Ibn Nazzir bỏ mạng, bản thân cô chẳng còn kẻ thù nào muốn cướp mạng cô.

“Gã Móng Vuốt đó là ai?”, cô hỏi khi Georg bước vào thư viện sau đó một tiếng đồng hồ, mệt mỏi và dầm mồ hôi.

Vua Kẻ Trộm thoáng nhăn mặt và tự rót cho mình một cốc rượu mạnh.

“Một đứa trong đám con trai trẻ tuổi trong thành phố. Xấu xí như một con dê húi - gã mất một mắt, trên mặt còn có một vết sẹo màu tím đậm vì bị đổ axit. Sao em hỏi vậy?”

Alanna đưa cho anh tờ giấy đã tạo đường cho ả gái giết người vào nhà. Cô xăm soi nét mặt rúng động của Vua Kẻ Trộm trong khi anh đọc giấy. “Cô ả có nói gì không?”

“Sao? A, có. Nó chỉ nói có một gã đã đưa tiền và thuốc độc cho nó.” Anh đặt tờ giấy sang bên và mỗi một đứa đưa tay xoa mặt. “Chuyện kết

thúc với nó nhanh quá.”

“Pháp thuật?”

Georg lắc đầu, thả người xuống chiếc ghế bành bọc da. “Ít nhất thì anh cũng không nhìn thấy. Nó có đeo ngang cổ một cái bùa hộ mạng, và khi bọn anh tháo bùa ra thì nó chết.” Anh thọc tay vào túi áo chên và rút ra một sợi dây chuyền có mặt nhỏ và tròn. “Đây. Em nhìn xem!”

Alanna chạm vào nó. Ngay lập tức cô cảm nhận thấy cái Ác; viên ngọc lửa của cô lóe sáng. Alanna giật tay về. “Ném nó vào lò sưởi!”

Georg ngạc nhiên nhưng nghe lời. Chiếc bùa rít lên rồi tan chảy. “Tại sao thế?”

“Nó được tẩm thuốc độc.” Alanna nhúng khăn tay của Georg vào rượu mạnh và chìa chiếc khăn ướt đẫm về phía anh. “Anh chùi tay đi, nhanh lên! Coram hay Rispah có chạm vào nó không?”

Anh vâng lời cô và nhăn mũi, khi hít phải hơi rượu. “Không, chỉ mình anh.”

“Anh cởi cái áo chên ra và ném vào lửa! Vật này không có phép lực. Nó được tẩm thuốc độc, chiết ra từ cây Hoa Lửa - loài cây này mọc ở Vùng Đồi Phía Nam. Cô thầy thuốc của bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu là Farda có kể cho em nghe.”

“Nó tác dụng thế nào?”, Georg hỏi.

“Người ta phải chạm vào nó khá lâu, hoặc người ta phải uống nó hoặc bị nó thấm vào cơ thể qua một vết thương trên da. Chừng nào người ta còn chạm vào nó thì mọi việc còn ổn. Nhưng ngay khi cơ thể đã tiêu hóa hết lượng thuốc độc hoặc khi người ta bị cắt ra khỏi nguồn cung cấp...”

“Thì người ta chết”, Georg trầm ngâm lẩm bẫm, mắt nhìn chiếc áo chên của anh bốc lửa. “Và nếu bị trộn ngấm món này vào thức ăn thì sẽ không ai linh cảm được điều gì.” Anh hoảng hốt nhìn cô. “Nó đã có trong thức ăn của chúng ta không?”

Cô lắc đầu. “Nếu có thì viên ngọc lửa đã cảnh báo cho em, hoặc thậm chí cả Mãi Trung Thành.” Cô nhìn xuống bạn mèo đang khoanh tròn trước lò sưởi. Bạn mèo ngáp và quật cái đuôi lên che mặt, điều đó có nghĩa là anh ta không muốn bị quấy rầy.

“Vậy ra là gã Móng Vuốt.” Georg thở dài và rót cho mình cốc rượu thứ hai. “Rất có thể có sự trợ giúp của một người đàn bà trộn thuốc.”

“Anh định làm gì?”

Anh nhún vai. “Anh cần phải làm gì bây giờ, em bé? Anh phải quay trở lại Corus, xem gã đó làm gì.” Anh đặt cốc sang bên và kéo Alanna lại gần. “Hãy đi với anh!”

Cô hoảng hốt lùi về. “Về Corus ư, Georg? Không thể được!”

“Tới một lúc nào đó thì em cũng phải đối mặt với Jonathan chứ?”, anh giải thích.

“Nhưng bây giờ thì chưa! Georg, tại sao anh lại muốn nhao trở lại thành phố như thế? Hãy cùng em xuống miền Nam! Cứ để cho đám kẻ trộm tìm một người khác cai trị.”

Georg lắc đầu. “Anh không thể bỏ rơi bọn họ, chừng nào vị trí của anh còn yếu như lúc này, Alanna. Những đứa con trai muốn thành danh sẽ truy giết anh đến cuối đời. Ngoài ra... làm sao mà anh biết, liệu cái tay Móng Vuốt đó sẽ cư xử tốt với quân của anh? Anh có trách nhiệm với bọn họ cũng y như vua Roald có trách nhiệm với thần dân của ông ta và em có trách nhiệm với thần dân của em ở Trebond.”

Alanna siết chặt tay. “Em thì không thể quay trở lại Corus. Nếu em đi chung với anh, sớm hay muộn người ta cũng sẽ phát hiện ra em. Vụ bê bối này sẽ ảnh hưởng nặng nề đến Myles, bởi vì ông ấy bây giờ là cha nuôi của em. Còn nếu em vào cung, thì người ta sẽ nói đầy tai em rằng em phải ăn mặc như một công nương, rằng em phải lấy chồng đi và phải quên đi là đã có lần em giành được biển hiệp sĩ.”

Georg thở dài. “Vậy là xong. Anh không thể xoay lưng lại với băng trộm của anh, còn em thì không thể ngừng cuộc kiếm tìm phiêu lưu.”

Anh cầm lấy tay cô. “Lên giường đi em! Nếu ngày mai anh phải lên đường về Corus, thì hôm nay ta phải chia tay cho tử tế.”

Một tuần sau khi Georg đi về Corus, Alanna cũng xuống miền nam, có chú Coram đi cùng. “Rispath sẽ chờ chú”, người lính già gặm gùr khi Alanna hỏi ông. “Bọn chú đã hứa với nhau. Cô ấy hiểu rõ là cháu chắc chắn sẽ còn bày ra một trò ngu ngốc nào đó chừng nào ta không ở bên cháu. Thế nên gắng để cho lão già này được yên thân một chút, hiểu chưa?”

Alanna thôi không hỏi cung nữa. Cô mừng là cô có một bạn đường cho chuyến cưỡi ngựa dài dằng dặc trở lại với mái lều của bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu.

Chương 9. Trong quán Bò Câu Nhảy Múa

Trời gần tối thì Georg, Marek và Ercole đến được cổng thành Corus. Còn vừa kịp, cánh cổng đồ sộ đóng ngay lại sau lưng họ và được cài then cho đêm tối. Những khách bộ hành tới sau hoặc sẽ phải đi bộ vào thành hoặc quay trở lại một nhà trọ gần đó, cho tới khi cổng thành lại mở ra vào lúc trời mờ sáng. Cả ba người đều mệt mỏi hết sức. Cưỡi ngựa từ cảng Caynn về đây bình thường chỉ mất nửa ngày, nhưng lần này họ đã phải vật lộn với ngọn gió lồng lộn như roi quất và cả mưa đá.

“Ta đã có những lần phi ngựa nhẹ nhàng hơn đây, Chúa Thượng”, Ercole nhận định khi họ hướng ngựa đi vào con ngõ dài nằm phía sau quán Bò Câu Nhảy Múa. “Mà cũng ấm áp hơn.”

Trong ngõ tối hơn rất nhiều so với trên đường chính có cảm đuốc. Georg cảm thấy bất an. Anh đột ngột siết cương ngựa và đưa mắt nhìn quanh. Thấy thủ lĩnh trở nên đề phòng, Marek và Ercole cũng nhìn vào bóng tối, tay rút sẵn gậy dài. Chỉ riêng Georg dám đeo kiếm, bởi dân thường của Tortall không được phép mang vũ khí.

Georg cho con ngựa cái của anh tiến dần từng bước, cho tới khi anh phát hiện thấy một phần tường nhô sâu vào trong ngõ. Mím môi mỉm cười, Georg đột ngột thúc ngựa con ngựa nhảy chồm về phía trước một bước dài. Vì thế, gã đàn ông ngồi trên bờ tường nhảy xuống muện một giây đồng hồ và hạ cánh xuống sau Georg. Từ những ngách nhỏ hai bên ngõ và những cánh cổng nhà tiến ra những gã trai đeo mặt nạ; Georg phi ngựa chồm qua tên đầu tiên, sau đó anh xoay ngựa và tóm lấy tên thứ hai đang tấn công dây cương của anh. Liếc mắt thật nhanh,

Georg yên tâm là Marek và Ercole vẫn còn ngồi trên lưng ngựa, mặc dù bọn con trai nọ đang cố sức kéo cả hai người xuống.

Con ngựa cái của Georg chồm lên. Gã đàn ông vừa gắng cắt đứt dây cương của anh bây giờ bay ra xa. Vua Kẻ Trộm cười khẩy - kể cả những người mà anh tin tưởng nhất cũng không hề biết là anh đã dạy cho con ngựa thân cận nhất của anh cách chiến đấu như ngựa chiến của cánh quý tộc và như con Ánh Trăng của Alanna. Con ngựa cái này, được anh gọi là Hoa Hậu, bây giờ đang nhảy như một con dê và đảo mắt tìm những kẻ ngu đứng gần móng sắt của nó.

Marek thoát kêu lên và giơ tay tóm lấy bờ vai, nơi một bông hoa thắm màu đang nở cánh trên nền áo khoác sáng màu. Bị phân tâm bởi người bạn bị thương, Georg chỉ nhìn thấy gã đàn ông trên bậu tường khi gã này nhảy xuống, đè lên lưng anh.

Hai người vật lộn giành con dao mà gã kia cầm trong tay; Georg tận dụng tất cả những mảnh lời anh biết để ném kẻ thù xuống. Kẻ tấn công rất mạnh, mạnh hơn Georg, nhưng gã đã quên Vua Kẻ Trộm có thể nhanh đến mức nào. Georg xoay người trong một thế oái oăm, khiến một làn sóng đau lướt qua lưng anh như lửa, và giằng được một tay tự do. Xoay cổ tay nhanh như chớp, anh đã cầm chắc con dao luôn giấu trong ống tay áo. Đâm tới. Gã kia thở hộc lên, rơi xuống và lăn trong tuyết.

Như thế cái chết này là một tín hiệu, những tên khác lùi về, bỏ chạy. Georg đã muốn đuổi theo chúng, nhưng Ercole nhắc anh nhớ đến vết thương của Marek. Chàng trai trẻ tuổi lúc đó đã thiêu xuống yên cương; máu chảy dọc cánh tay anh, nhỏ xuống tuyết.

Ercole chùi dao vào cánh tay áo rồi đút vào bao bên thắt lưng. “Bọn này không nói một nửa tiếng, Chúa Thượng. Không một lời.”

“Có lẽ vì không muốn ta đoán ra chúng là ai.” Georg xốc Marek lên và lần đầu tiên anh thậm muốn mình có khả năng dùng pháp thuật tạo ánh sáng như Alanna. “Em còn chịu được về đến nơi an toàn không?”

Marek thăm thương nhếch miệng. Gương mặt điển trai nhợt hẳn đi trong ánh sáng yếu ớt hắt ra từ những ngôi nhà và cửa hiệu ven đường. “Mấy năm nay em cứ ganh chiếm vị trí của anh, bây giờ thì ta phải cùng nhau chống lại một đũa muốn cuỗm ngai vàng!”

“Em còn chịu được một lúc chứ?”

“Được.” Marek nghiêng răng ngời dậy. “Dẫn đường đi, Chúa Thượng!”

Georg cầm lấy dây cương con ngựa của Marek và thúc ngựa đi theo một ngách ngõ khác. Anh căng thẳng cân nhắc. Cho tới khi biết được kẻ thù là ai thì quán Bồ Câu Nhảy Múa sẽ không phải là nơi ẩn nấp an toàn, kể cả cho anh lẫn cho những người gần cận với anh. Tin tưởng rằng đám kẻ thù sẽ không lập bẫy nơi đây, anh đưa Marek và Ercole ra phía sau đoạn tường bao quanh ngôi nhà của mẹ anh. Đám tuyết tụ lại trước cánh cổng nhỏ đóng kín khiến anh an lòng. Vậy là thời gian vừa rồi không có người đi qua đây. Georg xuống ngựa, rút chìa khóa của anh, mở ổ khóa đúp rồi đưa Marek và Ercole vào trong. Chàng trai đã gục về phía trước. Ercole phải dùng một tay giữ cho Marek không ngã ngựa.

“Phía bên kia là chuồng ngựa”, Georg khẽ nói khi anh đỡ cho Marek trượt từ trên ngựa xuống. “Nếu trong đó không có khách lạ thì chúng ta được an toàn.”

“Đưa thẳng bé vào nhà đi!”, Ercole khuyên. “Chảy máu dữ lắm.”

Một cặp chìa khóa thứ hai cho phép Georg bước vào căn bếp của mẹ anh. Trên bếp có để ấm đun nước, nhưng phòng tối om. Thật thận trọng, Vua Kẻ Trộm đặt Marek nằm lên một chiếc ghế dài cạnh bàn, rồi anh lên ra ngoài. Mọi giác quan căng thẳng tột bậc. Toàn tầng trệt không hề có ánh đèn - kỳ thật, thậm chí vẫn còn chưa đến giờ ăn tối mà, Georg nghĩ. Thế rồi anh căng người lên, ép sát vào mảng tường nằm trong khoảng tối của cầu thang dẫn lên tầng hai. Một phụ nữ đi xuống, nhưng không phải là mẹ anh.

Sau một cử chỉ nhanh lẹ anh đã tóm được người đó và bịt miệng bà ta bằng bàn tay đồ sộ. “Không một lời!”, anh khuyên bà. “Nói cho tôi biết bà làm gì trong nhà bà Cooper!”

Anh gỡ bàn tay ra, cho người nọ vất vả lấy hơi. “Bà ấy bị ốm. Tôi là thầy thuốc. Tôi sống ở đây cho tới khi bà ấy khỏe lại.”

Khi người đàn bà quay trở lại phía Georg, cặp mắt màu nâu của bà sáng bừng lên trong ngạc nhiên. “Cậu làm tôi sợ chết khiếp, Georg Cooper! Tại sao lại như thế, tại sao cậu lén lút rình mò trong nhà mẹ cậu như một thằng ăn trộm vậy?”

Bây giờ thì Georg cũng nhận ra bà. Anh cười. “Cháu vốn là một thằng kẻ trộm mà, cô Kuri.” Nhìn bà hốt hoảng lấy hơi, anh thêm vào: “Mẹ cháu sao vậy?”

“Cô không biết. Kể từ Lễ Tôn Vinh Người Chết bà ấy yếu như một con mèo mới đẻ. Mãi tới bây giờ bà ấy mới dần khỏe lại được một chút.”

Georg nhìn lên tầng trên. “Cháu sẽ thăm mẹ cháu ngay. Nhưng trước hết cháu có ở đây một bệnh nhân khác, cũng phải được chăm sóc ngay.”

Cô Kuri lo lắng lắc đầu khi anh đưa cô đến chỗ Marek. Người thầy thuốc vạm vỡ xử lý chàng trai bị thương như thể anh ta nhẹ tựa lông hồng, cô đặt anh ta tựa vào vai mình rồi nhẹ nhàng dìu đi. “Mở cánh cửa sang phòng khám.” Georg nghe lời và châm đèn, trong khi cô Kuri thận trọng đặt Marek nằm lên chiếc bàn dài. “Cô cần nước sôi. Vào việc đi!”, cô ra lệnh và cắt khoanh áo khoác quanh bờ vai bị thương của Marek. Georg quay trở lại căn bếp, nơi Ercole cũng đã vào tới và đang hơ tay vào lò sưởi ấm. Anh đặt ấm nước, kể lại tình hình với người đàn ông lớn tuổi hơn và ra lệnh cho Ercole vâng lời cô Kuri. Xong xuôi, anh chạy lên phòng ngủ của mẹ.

Bà Eleni Cooper nhìn con trai thật kỹ bằng ánh mắt tinh táo. “Mẹ vừa mới nghĩ là mẹ cảm nhận thấy con ở trong nhà. Con làm cho cô Kuri sợ muốn chết, phải không?”

“Con thấy cô ấy không bị hoảng mấy đâu. Chuyện gì xảy ra thế? Khi con đến đây trước ngày Lễ Tôn Vinh Người Chết thì mẹ còn khỏe lắm cơ mà.”

“Mẹ đã cố tìm hiểu pháp thuật của một ai đó, và mẹ đã đi quá sâu. Những lớp tường bảo vệ rất mạnh.”

“Thom!”, Georg gầm lên. “Thề có Thần Bóng Tối, nếu cậu ta làm hại mẹ bằng những trò “thí nghiệm” cao sang của cậu ta...”

“Anh trai của công nương Alanna? Lẽ ra mẹ phải đoán được mới phải. Hiện thời cậu ta có quá nhiều sức mạnh”. Bà lắc đầu. “Giá mà mẹ biết cậu ta định làm gì.” Bà thở dài rồi lại chú ý đến Georg. “Thế con làm gì trong giờ này? Mẹ cứ tưởng không gì chia cắt được bọn con, con và công nương Alanna.”

Anh lắc đầu, nhìn ra xa. “Bọn con chia tay rồi, mẹ ạ. Cô ấy đi tìm phiêu lưu, trong khi con...”

“Nhà này đã bị canh chừng từ năm tuần lễ nay.” Giống như từ xưa tới nay, bà mẹ luôn đọc được ý nghĩ của con trai. “Một gã đàn ông không muốn xưng danh tìm cách hỏi dò cô bé thường đến đây dọn dẹp. Nhưng cô ấy đã nhận được lệnh, và sẽ không nói chừng nào mẹ không muốn.” Georg nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ của cô Kuri trên cầu thang. “Chừng nào tin chắc là Marek ổn, con sẽ ra ngoài lần nữa.”

“Cậu Marek trẻ tuổi bị thương hả?” Bà chưa bao giờ gặp chàng trai này, nhưng Georg đã không ít lần mua vui cho mẹ bằng câu chuyện về những cố gắng chiếm ngôi vua băng ăn trộm của Marek.

“Cậu ta sẽ sống thôi”, giọng cô Kuri trả lời cho câu hỏi của bà Cooper vang từ phía ngoài vào phòng. “Cậu ta mất khá nhiều máu. Tôi đã đưa vào phòng nghỉ nhỏ.”

“Nhưng cậu ta sẽ khỏe lại chứ?” Sự âu lo của Georg, dành cho người con trai bao lâu nay vốn là đối thủ cạnh tranh và chỉ thỉnh thoảng mới là bạn anh, mãi bây giờ mới được hé lộ.

“Cậu ta sẽ sống sót và sẽ tiếp tục làm cậu bực mình, tôi tin chắc như vậy.”

Georg nhẹ nhõm gật đầu. “Mẹ ơi, con cần chỗ ngủ cho con và một thuộc hạ khác. Chỉ cho đêm nay thôi. Ngày mai bọn con tìm nơi khác.”

“Dĩ nhiên.” Giọng bà mẹ nghe vui vẻ, nhưng ánh mắt nhuộm âu lo. “Georg...”.

“Con là một tay ăn trộm, chuyện này không thay đổi được, mẹ à”, anh nói. “Và đây là cái giá mà con phải trả.” Anh hôn lên má mẹ. Xoay sang cô Kuri: “Cháu mang Ercole theo. Khi quay lại bọn cháu sẽ tự mở cửa.”

“Cái đó thì ta rõ rồi”, bà thầy thuốc sắc giọng. Georg mỉm cười vuốt má bà, trước khi xuống tầng trệt tìm Ercole.

Chỉ khi họ đã lại đứng ở phía ngoài tường nhà và đóng cửa lại sau lưng mình, Ercole mới cất tiếng hỏi: “Ta đi đâu bây giờ?”

“Đến quán Bồ Câu Nhảy Múa”, Georg lầm lũi đáp, trước khi kéo một chiếc khăn len phủ kín miệng. Ercole chửi rủa một hồi dài rồi đi theo.

Thuở Alanna còn là cậu cận vệ Alan và chuẩn bị cho kỳ thi hiệp sĩ, cô đã dành rất nhiều thời gian để đến quán Bồ Câu Nhảy Múa. Đây là đại bản doanh của Georg, cung điện hoàng gia của đám lưu manh Tortall đã gia nhập băng đảng ăn trộm, là nơi họ tụ tập những lúc không theo đuổi trò trộm cắp. Quán có rất nhiều cửa vào và nhiều cửa ra, một số chỉ duy nhất có Georg và ông già chủ quán Solom được biết. Georg và Ercole bây giờ đang đi vào qua một trong những ngõ bí mật đó. Họ bước vào khoảng hành lang tối mờ nằm kín đáo dưới khu cầu thang dẫn lên những tầng trên. Được chở che bằng bóng tối trong khu này, họ có thể quan sát toàn bộ căn quán chính dành cho thực khách. Nó đang chật ních nào kẻ trộm, gái điếm, gái bán hoa, kẻ buôn đồ ăn cắp, đám người làm giấy tờ giả, người bán hàng rong, các bà thầy bói, các ông thầy chữa rong, các pháp sư với phép lực còn con,

cánh nhà buôn với những vụ làm ăn bí mật, những cậu học trò của các dòng tu và thậm chí cả vài người quý tộc.

Ông già Solom và các cô bồi bàn rộn đi đi lại lại, mang tới thức ăn và đồ uống. Vừa làm điều đó, họ vừa chăm chú quan sát chiếc bàn kê bên lò sưởi lớn, nơi Georg thường ngồi.

Georg mím môi mím cười. Hầu như mọi người ngồi trong quán hôm nay đều im lặng và mang vẻ sợ hãi. Nếu là anh ngồi bên lò sưởi kia thì quán ồn đến mức người ta không còn nghe được chính những suy nghĩ của mình. Giờ đây người gây ồn nhiều nhất lại là già Solom và các cô gái của ông.

Bên chiếc bàn của Georg là gã đàn ông xưng danh là Móng Vuốt, nhưng gã không ngồi trên “ngai vàng” của Georg, Vua Kẻ Trộm nhận ra như vậy. Gã đang xoay lưng về phía hai người đứng núp trong hành lang. Ngồi cùng bàn với Móng Vuốt Chỉ có những tay bạn thân cận nhất của gã - ba tên đàn ông thô bạo mà Georg hoàn toàn không muốn có phía sau lưng anh. Vua Kẻ Trộm đưa mắt quét qua quán, tìm “thần dân” của mình. Anh phát hiện thấy Học Giả đang say ngật ngưỡng và ngồi rúm ró ở phía bên kia lò sưởi. Ngón Tay Dài không thấy đâu. Rispah hiện vẫn còn dưới bến cảng Caynn, nhưng đằng sau quầy rượu có Orem và Shem đang ngồi gieo xúc xắc.

Georg kiểm tra lần cuối để tin chắc là cả sáu ngọn dao mà anh thường mang giờ đã sẵn sàng. Thế rồi anh gạt đầu với Ercole, cùng người đàn ông trung niên bước vào ánh sáng và gõ lên vai Móng Vuốt. “Cảm ơn cậu đã giữ ấm chỗ ngồi cho tôi thời gian qua, anh bạn trẻ”, anh nói chậm rãi, kéo dài từng từ, với giọng nói ngọt ngào nhất của mình.

Móng Vuốt giật bắn người lên, gạt cái cốc vại của gã ngã đổ. Bia thấm màu chảy xuống chiếc quần ngang gối, trong khi gã ngẩng mặt nhìn Georg trân trân. “Nhưng mà... anh...”.

“Tôi biết, tôi có nói rằng tôi sẽ ở cảng Caynn thêm một thời gian nữa”, Georg thân thiện trả lời. “Nhưng cậu tưởng tượng xem, tôi thấy

nớ khùng khiếp tất cả những gương mặt thân thiện nơi đây và dần thấy nhàm chán, khi không có cái băng đảng này thúc cho tôi hoạt động.” Orem và Shem đã nhanh lẹ ra đứng canh chừng ở cửa trước, dao cầm sẵn trong tay. Hai người khác mà Georg tin chắc là anh có thể tin tưởng được cũng bước đến bên cửa sau để trấn sau lưng Ercole. “Cậu ươi kia”, Georg thêm vào và từ từ ngồi xuống “ngai vàng” của anh, mắt nhìn Móng Vuốt không ngưng nửa giây. Gã đàn ông này nổi danh là có thể phản ứng hoàn toàn bất ngờ, và rất có thể là cũng đủ điên cuồng để tấn công Georg ngay lập tức.

Móng Vuốt nhìn Georg trân trân một hồi lâu. Con mắt đục nhất nhặt màu không hé lộ gã đang nghĩ gì. Cuối cùng gã xoay người và cộc cằn sẵng giọng với tòng phạm: “Nhìn cái gì? Hãy đi tìm cho ta một cái giẻ hay cái khăn và chùi cái chỗ rác rưởi này đi!” Con mắt của gã lại xoay về phía Georg. “Chào mừng trở về nhà, Chúa Thượng!” Gã lờ đi những thử nghiệm vụng về của một trong những gã đàn ông muốn chùi bìa ra khỏi quần gã. “Tôi hy vọng con đường về nhà của anh không gặp chướng ngại nào.”

“Nó hơi lạnh một chút.” Móng Vuốt hiện đang thiếu tự tin đôi chút, nhưng tốt nhất là anh không nên liều. Georg nhận từ tay ông già Solom một vại vang nấu với đường và quế, mắt không nhìn ông. “Tình hình ở đây yên ắng chứ?”

“Yên ắng như trong đền thờ Thần Bóng Đêm.” Mãi tới lúc này Móng Vuốt mới tỏ điệu bộ muốn ra về. Bọn con trai của gã bước theo.

“Đừng đi!”, Georg nói, tay khoát thành cử chỉ mời mọc. “Hãy ngồi xuống đây với tôi và kể cho tôi nghe tất cả những chuyện đã xảy ra trong mấy tuần tôi ở dưới bến cảng Caynn! Sẽ thật đáng tiếc, nếu tôi xuống đó dọn dẹp mọi rắc rối chỉ để thấy ở đây còn có chuyện thối tha hơn.”

Gã một mắt chần chừ. Georg hy vọng gã đàn ông đủ điên rồ để từ chối lời mời của anh. Lúc đó anh sẽ có đủ lý do để thách gã đấu tay đôi. Đấu dao thì gã hoàn toàn không có cơ hội trước anh. Nhưng

Móng Vuốt cộc cằn nói với một trong mấy gã đàn ông của mình:
“Xoay ngang một cái ghế sạch về đây!”

Gã kia hồi hả vâng lời.

Móng Vuốt nói như một tay quý tộc, Georg ý thức rõ điều đó trong tích tấc.

“Tôi mời cậu uống một vai.” Georg mỉm cười và vẫy ông Solom.
“Tôi có việc cần nói chuyện phải trái với cậu.”

Móng Vuốt lắc đầu khi ông Solom mời rượu vang. Nhún vai, ông chủ quán rót đầy vai của Georg. “Tôi đã làm gì để anh không hài lòng?”, Móng Vuốt hỏi. Gã ra mặt ngạc nhiên, khoác lên mặt mình vẻ vô tội.

“Cậu đã kiểm tra một con bé người hầu và tuyên bố nó có khả năng phục vụ cho tôi cùng người của tôi ở bến cảng Caynn. Nó tìm cách bỏ thuốc độc giết tôi. Tôi nghĩ là cậu đã xem xét quá khứ của nó, nhóm trưởng Móng Vuốt, có đúng thế không?”

“Một con người hầu? Tôi đâu có gửi cho anh con người hầu nào”, gã kẻ trộm kia đáp lời.

Georg đẩy tờ giấy nhàu nát qua mặt bàn, về phía Móng Vuốt. Tên một mắt xăm soi nó thật kỹ, chúm môi lật qua lật lại mẫu giấy trong quầng sáng. Cuối cùng gã lắc đầu và trả lại anh. “Đúng là một món đồ giả thượng hạng”, gã bình tĩnh nói. “Nhưng vẫn là đồ giả. Tôi không bao giờ viết lá thư này.”

“Cậu có chắc không?”, Georg hỏi khẽ. “Tốt nhất là nghĩ cho kỹ, bởi tôi sẽ không ưa trò đó nếu sau này được biết một sự thật trái ngược.”

“Anh có thể hỏi mọi người ở đây”, Móng Vuốt mời mọc. Vừa nói, gã vừa khoát tay chỉ cả đám khán giả đang tò mò. “Đã có bao giờ tôi gửi một con hầu gái xuống bến cảng, để nó phục vụ cho Chúa Thượng hay chưa?”

Chậm chậm, chậm chậm, những cái đầu được lắc sang ngang. Georg phải thềm công nhận, Móng Vuốt đã chọn được câu trả lời hoàn hảo, và anh không còn cách nào khác là phải ngưỡng mộ gã trai này.

Không có nhân chứng, đứa con gái đã chết mà không nêu tên chủ hợp đồng, qua đó anh không hề có bằng chứng cho tội lỗi của gã.

“Cậu gặp may đấy, Móng Vuốt”, anh nói với gã đàn ông trẻ hơn. “Rất có thể cậu sẽ luôn gặp may như thế: Nói cụ thể là vô tội trong trò mưu phản của những kẻ khác.”

“Tôi hy vọng thế, Chúa Thượng”, Móng Vuốt trả lời với một nụ cười ngắn cụt. “Tôi không thích bị cuốn vào những trò làm ăn bất thành.”

Khi trời mờ sáng thì quán rượu đã vắng khách, chỉ còn lại những người mà Georg tin chắc là họ trung thành với anh. Móng Vuốt không cho anh biết thêm thông tin nào, mặc dù cả đêm qua anh không cho phép gã rời chỗ. Anh cũng không mong chờ điều gì khác. Nhưng bây giờ anh sẽ được biết tin mới từ những nguồn đáng tin tưởng.

Anh lần lượt cử tay chân lên đường để nói chuyện với những tay kẻ trộm khác, tìm ra những người không có mặt ở đây cũng như lý do vắng mặt. Ngoài ra họ cũng cần biết, kẻ nào đứng ở phía Móng Vuốt và ai thì không. Anh cử người của mình lên đường từng cặp một, nhưng vẫn dặn dò họ cẩn trọng hết mức. Shem xuống bến cảng Caynn để đưa tin cho Rispah, gọi chị quay lại Corus, ngay sau khi Alanna và Coram lên đường. Georg cần chị nói chuyện với đám phụ nữ thuộc băng đảng ăn trộm. Bọn con gái này tuân lệnh Georg, bởi trông anh điển trai và cư xử ga-lăng, nhưng Rispah mới là người biết được những bí mật của họ. Cuối cùng chỉ còn lại vị Học Giả. Kiệt lực vì một đêm quá dài và sự căng thẳng, thậm chí cả ông Solom cũng đã rút lên phòng mình.

“Anh cần xử sao cho kín đáo, nhưng hãy tìm cho tôi Sir Myles von Olau!”, Georg ra lệnh cho tay chuyên gia làm giả giấy tờ. “Tôi cần ông ấy ở đây trước đêm mai, mà phải mặc giả trang!”

Học Giả gật đầu. Ông hắt ngum vang nóng cuối vào cổ họng. “Tôi biết phải tìm ông ấy ở đâu. Mà ngoài ra, Chúa Thượng...”. Georg ngẩng lên. Anh ngạc nhiên thấy hai gò má người đàn ông lớn tuổi lấp

lánh nước mắt. “Tôi mừng là anh quay lại. Móng Vuốt là một thằng tồi tệ.”

Chỉ khi cánh cửa đóng lại sau lưng Học Giả, Georg mới cho phép mình thốt ra một tiếng thở dài từ đáy tim. Ercole bước ra từ bóng tối. Trông ông cũng mỗi mệ y hệt như thủ lĩnh. “Ta ngủ ở đây sao?”

Georg lắc đầu. “Tôi hoàn toàn không định đặt đầu lên thớt cho thằng Móng Vuốt. Ta sẽ trốn trong nhà mẹ tôi, nhưng làm sao để không đứa nào nhìn thấy.”

“Còn ngày mai - đúng hơn là đêm nay?”

“Tôi đã nghĩ ra một chỗ ẩn náu tốt hơn.” Georg đứng dậy và đập lên vai Ercole. “Đi nào. Tôi muốn xem tình hình Marek thế nào.”

Myles nhìn qua cái lỗ nhỏ trong bức tường giả của quán rượu, quan sát gã đàn ông xưng danh là Móng Vuốt. Georg đứng đợi phía sau. Ông già Solom nhận nhiệm vụ kéo Móng Vuốt vào một vụ chuyện trò và ngồi đúng trước lỗ nhìn, cho Myles nghe thấy giọng gã.

Sau một hồi, vị hiệp sĩ lớn tuổi lùi lại. Ông gật đầu. Georg nhẹ nhàng dẫn ông ra xa đài quan sát mật, đưa ông lên căn phòng mà anh đã từng ở trong thời an bình. Lên tới nơi, anh rót mời Myles một cốc rượu mạnh và chờ người lớn tuổi hơn nhấp xong ngụm đầu mới cất tiếng hỏi: “Sao ạ?”

“Không nghi ngờ gì nữa”, cha nuôi của Alanna trả lời. “Gã trai này vốn dòng quý tộc. Ít nhất thì gã cũng được dạy bảo tử tế một thời gian.” Ông nhăn trán lắc đầu. “Vấn đề là tôi quen cái giọng này. Tôi đã từng nghe gã nói, từ thuở gã chưa thành kẻ trộm.” Ông chìa cốc về phía Georg để anh rót thêm. “Có khi con gái tôi nói đúng: Tôi cần phải thôi trò rượu chè đi.”

Georg cười.

“Tôi muốn chúc mừng ngài, thưa hiệp sĩ, về việc đã nhận Alanna làm con nuôi. Đó là một việc tốt.”

“Việc tốt nằm ở chỗ Alanna đã cho phép tôi làm như thế”, Myles phản đối. “Giá mà nó có thể dọn dẹp xong xuôi vụ việc với Jonathan.

Thật ra nó quyết định như vậy cũng không tệ, Georg - nhưng ở trong triều này tôi thấy nhớ nó quá.”

“Cũng như tôi nhớ cô ấy ở đây”, Georg thề thốt. “Tiện thể nói chuyện về Alanna, quý ngài có biết ông anh trai thân mến của cô ấy âm mưu gì trong ngày Lễ Tôn Vinh Người Chết vừa qua.” Anh kể cho Myles nghe chuyện mẹ anh.

Hiệp sĩ lớn tuổi thở dài và lắc đầu. “Tôi biết, rất nhiều người có phép lực trong cung đã nổi cơn thịnh nộ với Thom nhiều ngày liền sau đó. Tai tôi nghe được những lời đồn rất kỳ quặc...”. Ông ngừng lại một chút, như thể không biết rõ cần phải nói ra sao, rồi tiếp tục: “Tôi có lý do để e rằng, rất có thể Thom đã tìm cách... gọi lại... gọi lại... người chết.”

Georg vất vả kìm nén cơn kinh hãi. “Người chết ư? Gã trai đó điên rồi? Người chết xưa nay được các thần linh ấn định là phải chết.”

“Tôi có nghe thoáng qua vài cuộc chuyện trò của anh ta với công nương Delia”, Myles nói tiếp. “Cô ả ra vẻ chế giễu anh chàng. Cô ta nói, nếu anh ta thật sự là vị pháp sư hùng mạnh nhất thế giới, thì anh ta cũng phải có khả năng đánh thức người chết sống dậy. Như huyền thoại kể về Kerel Thông Thái. Cả vài người trẻ tuổi trong cung khác cũng rất muốn biết quyền lực của Thom thật ra lớn mạnh tới mức nào. Tôi tin rằng, họ coi đây là một trò chơi.”

“Một trò chơi?”, Georg thì thầm. “Họ coi đó là một trò chơi khi lật ngược thế giới lên và gọi đến những quyền lực mà không một con người nào nên gọi tới, nếu mục đích không thỏa đáng?”

“Những gì tôi nói ở đây chỉ là phỏng đoán mà thôi”, Myles sầm mặt nói bằng giọng u ám. “Có lẽ tôi lầm, Georg. Tôi tìm cách nói chuyện với cậu ta. Nhưng tôi tin rằng tôi đã làm tổn thương lòng tự trọng và kiêu hãnh của cậu ta khi nhận em gái cậu ấy làm người thừa kế. Cậu ta chế nhạo tôi bằng cách đưa ra những lời nửa thật nửa giả và những câu chuyện kỳ lạ; tôi không được nghe một lời nào cho rõ ràng, thậm chí

cả một lời nói dối tử tế cũng không. Tôi biết, anh hiện đang bận rộn với những việc quan trọng, nhưng mà...”.

“Còn việc nào quan trọng hơn chuyện ngài vừa phỏng đoán?”

Một nụ cười lướt thoáng trên gương mặt hiệp sĩ. Lần đầu tiên Georg ý thức được Myles đã lo lắng tới mức nào. Nụ cười xóa đi tới 10 năm tuổi trên gương mặt ông. “Nếu anh có thể nói với Thom về chuyện này? Trong tư cách của anh - trong mối quan hệ của anh...”.

“Và với độ đứng đắn hợp pháp của tôi đây?”, Georg vừa cười khẩy vừa đề nghị.

Myles cũng cười. “Đúng thế, thật như thế. Rất có thể Thom sẽ nói chuyện thẳng thắn với anh, hay ít nhất thì cậu ta cũng hé lộ nhiều hơn.”

“Ngoài ra, tôi cũng có chuyện phải bàn luận phải trái với gã trai đó”, Georg nhắc nhở ông, trong đầu anh vừa nghĩ đến gương mặt mỗi một của mẹ mình. “Chừng nào nắm được tình hình ở đây, tôi sẽ vào cung.”

Myles đứng dậy, chìa tay về phía áo choàng. “Còn tôi sẽ cho người điều tra thêm về gã hai tên là Móng Vuốt này”, ông hứa hẹn. “Những vết thương của gã, nhất là vết thương axit, người ta không vô cớ mà nhận được đâu. Nhất là khi người ta vốn thuộc dòng dõi quý tộc.”

Georg bắt tay Myles. “Ngài thật là một người bạn tốt. Hãy tin chắc tôi không bao giờ quên chuyện này.”

Sau khi tiễn hiệp sĩ ra về, Georg quay trở lại nơi cai trị trong quán Bò Câu Nhảy Múa. Thêm một lần nữa anh ở đó suốt một đêm dài, gặp mặt từng người, cho mọi người thấy anh.

Trong những ngày sau đó, Rispah và Shem quay trở lại và bắt tay vào việc, từng mẫu từng mẫu thông tin được đưa về. Không có một cuộc tấn công đòi cướp mạng anh, nhưng Georg nghe kể về một vụ cướp đồ trang sức rất có giá trị, một vụ cướp chưa được bàn trước với anh.

Một tuần sau khi Rispah quay trở lại, Georg tụ tập tất cả những người thân cận trong căn phòng ngầm bên dưới mặt đường bãi chợ. Khi những tay kẻ trộm trao đổi ấn tượng và thông tin với nhau, họ tạo nên một bức tranh không lấy gì làm sáng sủa.

“Gã đã tóm được gần phân nửa người của chúng ta - một phần bằng tiền đút lót, một phần bằng dọa dẫm”, Georg tổng kết. “Chắc gã đã lên kế hoạch cho vụ này từ lâu. Chắc là từ trước khi gã đến Corus. Gã đã bắt tay với phù thủy Zorina và tay buôn đồ ăn cắp Nav, để chia móng vuốt về phía chúng ta.” Anh thở dài. “Vậy là ta phải cẩn thận, phải mua người trở lại và loại bỏ những bí mật mà gã đã dùng để tóm họ.”

“Tại sao?”, Marek hỏi. “Tại sao ta không đơn giản diệt gã đi? Lúc đó việc sẽ được giải quyết.”

“Bởi sau đó thì một trong đám tay chân của gã sẽ tiến lên, thế vào vị trí của gã”, Georg đáp. “Tôi muốn diệt trừ toàn bộ tổ chức của gã, không chỉ mình gã, bởi rõ ràng gã được trợ giúp và tôi muốn biết gã nhận trợ giúp từ đâu. Ngoài ra tôi muốn biết gã là ai, tại sao gã không thẳng thắn thách đấu với tôi như bất kỳ một tay kẻ trộm nào khác.”

“Và nếu gã thắng?”, Rispah lên tiếng. Cặp mắt màu nâu của chị nhuộm màu âu lo.

“Nếu gã thắng thì tôi không đáng là thủ lĩnh của băng ăn trộm”, Georg nói bằng vẻ quyết liệt. “Nếu gã thắng, tôi sẽ không còn gì để đảm bảo rằng gã sẽ không bán từng đứa trong chúng ta cho ngài chánh án - hoặc thậm chí còn bán đến một nơi tồi tệ hơn. Tôi không biết gã định làm gì. Vị thế hiện thời của gã cho phép gã cai trị ta hoặc hủy diệt chúng ta. Có ai trong đám các bạn muốn cuộc xem gã sẽ chọn ngả nào trong hai con đường đó?” Không một câu trả lời, đúng như Georg đã đoán trước. “Thế đấy, các bạn đều biết ta phải làm gì và phải đặt câu hỏi ở đâu. Chừng nào tuyết tan và người ta lại có thể đi những con đường dẫn về miền đông, tôi sẽ cử người tìm hiểu xem gã Móng Vuốt này đã làm gì ở Galla, trước khi gã đến chỗ chúng ta.”

Thom, huân tước vùng Trebond và đại pháp sư Mithran trẻ tuổi nhất trong lịch sử, vừa mỉm cười chế nhạo vừa rót cho khách một cốc rượu vang. “Anh không thể tưởng tượng nổi là tôi mừng tới mức nào, khi được người quen của em gái đến thăm”, anh ta nói. “Nhất là khi anh có thể mất đầu nếu có người nhìn thấy anh trong cung.”

“Tại sao cậu không nói thẳng ra, thành thực đi, và gọi tôi là người tình của Alanna?”, Georg đề nghị. Tà áo dài bằng gấm thêu kim tuyến màu tím trộn vàng mà Thom mặc bên ngoài áo sơ-mi đen tuyến và quần ngang gổ làm nhức mắt người nhìn. Đồng vàng mà cậu ta trả cho chiếc áo này chắc chắn có thể giúp một người đàn ông nghèo khó nuôi nấng cả gia đình anh ta suốt một năm ròng. “Theo những gì vừa xảy ra trong thời gian qua, có vài thứ tôi muốn nói chuyện với cậu. Tôi không thể chờ cho tới khi cậu quyết định rong chơi xuống thành phố, để gặp cậu ở đó.”

“Nhất là khi tôi chẳng bao giờ xuống thành phố cả”, Thom đồng tình. “Vậy là Alanna đã cùng chú Coram trung thành quay trở lại sa mạc. Sao lại phải tự làm khổ mình như thế. Hay là cô em tôi sợ Jonathan có thể thuyết phục cô ấy rút lại lời từ chối? Về chuyện này thì Alanna không cần phải lo đâu. Hiện thời hoàng tử rất bận rộn với công chúa Josiane.”

Georg nhìn Thom trân trân. Nếu cô gái của mình chỉ gây toàn thù hận chứ không có bạn bè, anh cân nhắc, và nếu cô ấy quá sợ hãi trong việc để lộ con người mình, bất chấp bộ đồ giả trang và tất cả những thứ hời hợt bên ngoài, thì rất có thể cô bé đã phát triển theo hướng như con quái vật trẻ tuổi đang ngồi trước mặt mình đây. Gã trai này giờ chỉ còn là một đồng lý trí thâm độc, không hề thấy bóng dáng trái tim.

“Cha, cậu đã thật sự trở thành một gã trai tởm lợm, tôi nói có đúng không?”, anh vui vẻ nhận định. “Tôi nghĩ rằng, ta cần phải nói về những trò mà cậu bày ra vào ngày Lễ Tôn Vinh Người Chết.”

Cặp mắt màu tím của Thom miễn cưỡng hiện lên vẻ kính trọng. “Tôi tin chắc là mình đã từng giải thích với anh cũng như với Alanna

rằng đó chỉ là những thí nghiệm mà thôi.”

Georg nhìn mặt trong vẻ ghê tởm. “Còn tôi thì tin chắc, đó không chỉ là chuyện thí nghiệm. Chẳng lẽ cậu không cảm nhận thấy là mẹ tôi đã thử thách pháp thuật bảo vệ của cậu? Hoặc số người gắng tìm hiểu mục đích của cậu đã quá nhiều, nhiều đến mức cậu hoàn toàn không để ý tới những kẻ bị cậu bỏ lại dọc đường, trong trạng thái dở sống dở chết?”

“Tôi có cảm nhận thấy có người kiểm tra vòng bảo vệ của tôi”, Thom thú nhận. “Nhưng tôi lúc đó - vâng thì, đang bận rộn. Tôi rất tiếc rằng lại chính mẹ anh là người đã phải chịu hậu quả. Nhưng bà ấy không có quyền dò xét trong một pháp thuật dạng như thế. Bà ấy còn gặp may là chưa bị bỏ mạng đấy.”

“Rất vui khi thấy cậu nghĩ như vậy. Thí nghiệm của cậu quan trọng tới mức nào mà phải sử dụng tới một pháp thuật như thế làm màn bảo vệ?” Khi Thom không trả lời, Georg thúc giục. “Cậu phải đánh thức ai trong số những kẻ đã chết?”

Thom nhảy dựng dậy. Vẻ mặt chế nhạo của cậu ta đã bị xóa phăng đi. “Anh dám đến đây để hỏi cung tôi hả, Georg Cooper?”, chàng trai la lên. Cơ thể thịnh nộ tỏa ra trong từng đợt sóng hừng hực. “Quan hệ của anh với em gái tôi hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết. Đừng có nảy ý định thử thách lòng nhẫn nại của tôi!”

Georg đứng dậy. Cặp mắt màu nâu hạt dẻ của anh không thương xót. “Đừng đại dột mà đe dọa tôi, thằng nhóc!”, anh cảnh báo bằng giọng khê khàng. “Điều đó tôi không ưa đâu.”

“Tôi không còn gì để nói với anh”, Thom nghiêng răng. “Cút đi!”

“VẬY thì tôi tạm biệt cậu”, Georg đáp. “Nhưng tôi không cần đến phép lực cũng biết là cậu đang gặp khó khăn, cho dù cậu là một pháp sư tài năng hay là không.” Anh chần chừ rồi chế nhạo thêm vào: “Chắc chắn là tôi sẽ còn phải hối hận về chuyện này, nhưng vì Alanna, cậu vẫn có thể tìm đến tôi khi cậu gặp nạn.”

Thom đứng thẳng người lên. “Tôi hoàn toàn đủ khả năng tự dàn xếp chuyện của mình.”

“Có phải vì thế mà cậu run bắn lên như vậy không?”, Georg hỏi. “Tốt nhất là cậu nên uống một ngụm rượu mạnh để thần kinh đỡ căng thẳng, thừa huân tước. Cái suy nghĩ rằng trên thế gian có một thứ mà cậu không thể đối địch nổi với tất cả những tài năng của cậu, khiến tôi thấy rất khó chịu.” Anh chế nhạo cúi chào và bỏ Thom ở lại.

Mình hoàn toàn không thể nói gì và làm gì nổi, chừng nào mình chưa biết chắc cái gì đang điều khiển cậu ta, cười trên mình cậu ta như một con mẹ phù thủy nghĩa trang già sụ, Vua Kẻ Trộm thầm nghĩ khi anh rời cung điện. Nhưng mình dám cuộc cả sáu ngọn dao của mình rằng cậu ta đang ở trong một thế kẹt, một thế kẹt chẳng thể nào gỡ ra.

Georg mỉm cười. Chuyện khó khăn với băng kẻ trộm, chuyện khó khăn với Thom. Tương lai thật hấp dẫn. Ít nhất cũng không nhàm chán. Và chừng nào anh còn đủ năm giác quan của mình thì quay trở lại Corus vẫn là một việc thật hay.

Chương 10. Nữ pháp sư cận kề cái chết

Tuy không ý thức rõ, nhưng thực lòng Alanna vẫn thoáng phần thất vọng khi nhận thấy bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu đã phát triển rất tốt trong thời gian cô vắng mặt, hoàn toàn không có khó khăn nào mà Kara và Kourrem không xử lý được với sự trợ giúp của Umar Komm. Người trong trường pháp thuật đang học một loạt công thức của phép thuật lửa, một mảng đề tài mà Alanna chỉ tiến vừa đủ sâu theo quan niệm của mình. Suốt một buổi chiều, Alanna yêu cầu các phù thủy nghiên cứu thêm về cây kiếm Tia Chớp của cô, món vũ khí vẫn ở trạng thái gãy rời bất chấp vô số câu thần chú mà cô đã thử qua. Nhưng cố gắng của cả một đoàn người để sửa chữa cho nó chẳng hề mang lại hiệu quả. Pháp thuật cuối cùng của họ đã thổi bay nhiều ngôi nhà lều, và Halef Seif ra lệnh ngưng thử nghiệm, chừng nào họ còn ở trong đất làng.

Chán nản, Alanna thường một mình cưỡi ngựa ra đi. Lần nào cô cũng chú ý trở lại sau hoàng hôn, bỏ qua thời gian các thành viên bộ lạc liên hệ bằng tâm linh với Giọng Nói Của Các Bộ Lạc. Cô chỉ thấy nhớ Jon trong những lúc như thế. Còn Georg thì cô nhớ với một cảm giác đớn đau trầm đục, dai dẳng trụ lại trong tâm trí, bởi trong tất cả những người quen biết thì anh là người duy nhất có thể khiến cô cười.

Đúng khi Alanna đang chải lông cho Ánh Trăng sau một cuộc dạo chơi và cân nhắc xem cô muốn làm gì, thì Halef Seif đến gặp cô.

“Dạo này cô bồn chồn không yên”, thủ lĩnh bộ lạc nhận định. “Cô lo chuyện gì vậy?”

Cô đặt lược chải lông ngựa sang bên. “Ông có biết, trước đây sáu ngày tôi vừa kỷ niệm năm đầu tiên làm hiệp sĩ?”

“Coram có nói”, thủ lĩnh thú nhận.

“Những ngày kỷ niệm bao giờ cũng khiến tôi suy nghĩ. Tôi nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra kể từ khi tôi được mang biển hiệp sĩ.” Họ đi cùng nhịp với nhau về phía đỉnh đồi, vị trí cho phép họ bao quát cả ngôi làng.

“Cô đã giết ngài công tước pháp sư.”

“Ông có biết không, Halef Seif, bây giờ tôi không còn nằm mơ nhiều như trước về chuyện này. Rất có thể đó là một chuyện không thật sự cần thiết, rất có thể tôi đã hành động quá sớm. Nhưng nó đã qua rồi. Kể từ đó đến nay đã có bao nhiêu chuyện xảy ra. Tôi lại đây, gặp ông, Kara và Kourrem...”

“Và Ishak nữa”, ông nhắc khi họ chậm chậm bước lên đỉnh đồi.

Alanna gật đầu và buồn bã nhếch miệng. “Tôi tin rằng, những gì xảy ra với Ishak đã dạy cho tôi biết rằng tôi không được phép trừng phạt mình về những chuyện đã thuộc về quá khứ. Suy cho cùng tôi phải tiếp tục dạy cho Kara và Kourrem, tôi không được đứng lại mà thương tiếc cậu ta. Giờ tôi rất tự hào về hai cô gái.”

“Có những học trò như thế thì phù thủy nào cũng nên tự hào. Và có lẽ bộ lạc nào cũng vậy.” Lên đến đỉnh đồi, ông khẽ khoát tay, ra hiệu cho cô ngồi lên một tảng đá tương đối bằng phẳng. Vừa cười, Alanna vừa chùi cho đá sạch. Khi làm việc đó, cô mới nhìn thấy tảng đá được bao quanh bởi những vệt màu đen, hậu quả của những câu thần chú mà cô đã luyện ở đây cùng với học trò. Thấp thoáng đây đó có cả những vệt cháy đã xuất hiện trong nghi lễ tiếp nhận Jonathan thành Giọng Nói Của Các Bộ Lạc.

Cô ngồi xuống, Halef Seif quỳ xuống bên cô và quan sát ngôi làng bên dưới.

“Kỳ quặc thật, kể từ khi đến chỗ này, tôi được biết về phụ nữ nhiều hơn bất kỳ lúc nào khác. Đám tiểu đồng và cận vệ trong cung hầu như chẳng quan hệ với con gái, và ngoài ra...”. Cô mỉm cười. “Tôi vốn nổi danh là kẻ rụt rè, không thích nói chuyện và làm thân với phái nữ.”

Halef cười thâm. “Giờ thì cô phát hiện thấy là cô ưa thích giới tính của mình?”

“Làm sao tôi lại không ưa được những người phụ nữ khác kia chứ?”, Alanna hỏi. “Nhất là khi tôi đã gặp được Kara và Kourrem, làm quen với Mari Fahrar và Farda? Giờ tôi thấy làm phụ nữ không còn kỳ quặc như trước nữa, như tôi hằng tưởng trước khi về đây.”

“Nhưng bây giờ thì cô phải đi tiếp?”, Halef Seif thân thiện hỏi.

“Tôi căm thù cảnh ngộ không, khi tôi chẳng được tích sự nào cả”, cô thú nhận. “Sau từng ấy năm trời học hành hoặc thực hiện nghĩa vụ trong cung, làm việc đã trở thành thói quen của tôi. Bây giờ, khi Kara và Kourrem đảm đương trách nhiệm tốt đến như thế, chả còn việc gì cho tôi làm ở đây. Tôi đã nghĩ, có lẽ tôi sẽ cùng với chú Coram đi sâu xuống phía Nam, thử xem có thể tìm thấy chuyện gì không.”

“Tôi có một nhiệm vụ cho cô, nếu cô muốn nhận lãnh.” Trong giọng nói của người thủ lĩnh bộ lạc thấp thoáng một vẻ rụt rè mà cô hoàn toàn chưa thấy ở ông.

“Nói cho tôi biết đó là chuyện gì.”

Ông vắt vẻo mỉm cười. “Tôi có một người quen. Cô ấy là phù thủy ở một ngôi làng có tên là Alois, nằm ở vùng đồi bao quanh hồ Tirragen. Suốt ba đêm nay, tôi nằm mơ thấy cô ấy gặp nguy hiểm đến tính mạng và có một ngọn lửa chia cắt chúng tôi.” Ông lắc đầu. “Chúng tôi đã lớn lên bên nhau, cho tới khi cô ấy phát hiện ra phép lực của mình. Cô ấy không thể ở lại làng. Thuở đó chẳng có Người-Đàn-Bà-Phi-Ngựa-Như-Đàn-Ông nói rằng cô ấy có thể trở thành phù thủy. Nhưng cô ấy thường quay trở lại đây.”

Có phải chỉ ấy là nguyên nhân khiến Halef Seif không bao giờ lấy vợ, Alanna cân nhắc.

“Tôi rất muốn tự mình đi thăm cô ấy, nhưng nghĩa vụ của tôi ở đây không cho phép tôi tự do đến vậy...”

Alanna đặt tay lên cánh tay người thủ lĩnh. “Tôi đi. Ông đừng lo cho bạn mình nữa! Nếu chị ấy gặp khó khăn, tôi sẽ làm hết sức mình

để giúp chị.”

Một lúc lâu, ông đặt tay lên tay cô, những nếp nhăn lo âu giãn ra. “Tôi cảm ơn cô, Alanna.”

Alois nằm ở hướng bắc, cách năm ngày phi ngựa. Con đường dẫn qua Vùng Đồi. Thay vì áo dài Burnus, Alanna và chú Coram mặc quần áo bằng da, khoác vũ khí và Alanna kiểm tra để chắc chắn rằng tấm biển hiệp sĩ mang hình sư tử của cô được lộ ra rõ ràng. Nếu mặc quần áo Bazhir, rất có thể họ đã phải đương đầu với khó khăn dọc đường. Nhưng trong bộ đồ của lính Tortall cô hoàn toàn không gặp một bóng người.

Suốt dọc đường Mãi Trung Thành bám sát Alanna, không một lần bỏ đi chơi. Alanna hiểu là anh bạn mèo đang lo lắng. “Chuyện gì sẽ xảy ra mà bạn không cho tôi biết?”, cuối cùng cô hỏi khi nhìn thấy tấm biển chỉ đường, cho biết họ đã đến gần làng Alois.

Ta không biết, Mãi Trung Thành thú nhận. Ta chỉ có một cảm giác kỳ quặc. Dáng nằm của anh bạn mèo đang rất thoải mái, nhưng cái đuôi cứ bồn chồn giật lên từng đợt. Nếu biết rằng giờ mới là tháng một thì ngày hôm nay thật đẹp. Một ngọn gió ấm áp vờn qua; tuyết đã tan hết. Alanna cứ chờ sẽ thấy đám trẻ em nhảy nhót bên ngoài những túp lều, và bọn chúng sẽ đứng sát vào nhau khi thấy khách lạ gần làng, vậy mà khắp nơi không hề thấy bóng dáng một đứa trẻ. Nếu có người ngồi trong nhà mà quan sát hai vị khách thì họ cũng không hề để lộ một dấu hiệu nào. Mãi rồi, khi nghe thấy một tiếng động, Alanna xoay phắt người về trên yên cương. Chú Coram vừa rút tấm biển tròn của chú ra khỏi cái túi vải lanh, gương mặt rám nắng sa sầm.

“Ta không thích không khí ở đây”, chú thú nhận. “Còn cháu?”

Alanna nhăn mặt. Cô cởi những sợi dây da buộc tấm biển hiệp sĩ mang hình sư tử cái bên hông con Ánh Trăng, khoác tấm biển vào cánh tay trái và dùng tay phải rút ra cây kiếm pha-lê. Nó thậm chí không còn hát lên với mình nữa, cô ngạc nhiên nghĩ. Đột ngột, một tiếng thét chói chang vang lên. Alanna không nghe rõ họ la cái gì,

nhưng giọng người vang từ phía giữa làng lại. Vừa cảnh giác nhìn quanh, họ vừa thúc ngựa tiến về hướng tiếng la hét nọ. Không một ai đi ngược đường để chặn họ. Những ngôi nhà lều trong làng nằm hoang vắng y hệt như ngôi lều phía ngoài làng.

Trên mảnh đất rộng thoáng nằm giữa làng đang có người tụ tập. Một gã đàn ông cao và xương xẩu, mặc bộ quần áo màu xám rách mướp, đang đứng trên một bục diễn thuyết, khiến cho đầu gã cao hơn hẳn những người xung quanh. Cả năm giác quan của Alanna râm ran lên tiếng trong sự nhận diện ngọt ngào, khi cô cùng chú Coram dừng ngựa bên dưới phần mái nhà chìa ra của một nhà lều lớn. Họ nhìn quanh, xem liệu ngoài đám dân làng đang vung gậy và cào vồ cùng những đồ làm đất khác, có còn tay đàn ông mang vũ khí nào nữa không, và họ chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.

“Yahzed sẽ hút hồn các người!”, gã đàn ông trên bục diễn thuyết gầm gào. Hai cặp mắt trợn lớn của gã sáng lóe một niềm vui cuồng tín. Đằng sau gã có một cây cọc cao trở thẳng lên trời, nó khiến Alanna thoát túa mồ hôi. Cô đã nhìn thấy hình ảnh này bao giờ rồi? “Yahzed đang giận dữ; thần đang thịnh nộ! Hãy tuân lệnh thần! Hãy rửa các người khỏi tội lỗi cũ hay là thần Yahzed sẽ đến đây với dịch bệnh và nạn đói và thần sẽ quét sạch các người! Các người phải tuân lệnh kẻ hầu người hạ này của thần Yahzed! Chỉ như thế các người mới tránh được cơn thịnh nộ của Thần Đá!”

Một đoàn đàn ông đã dồn lại quanh cây cột cao. Có vẻ như họ đang vật lộn với ai đó. Giờ thì Alanna nhớ ra: cô đã nhìn thấy địa điểm này và nhóm người điên cuồng này hai lần; nhưng chỉ trong viễn ảnh thứ hai, được gửi tới cho Alanna ngay trước khi Ishak qua đời, là cô thấy rõ một cây cọc cao và người đàn bà bị cháy.

“Yahzed là một trong những vị thần của dân Scanra”, chú nghĩ thế. “Một gã trai tầm lợm, một kẻ căm thù phù thủy và mọi loại pháp thuật...”, chú Coram nói khẽ.

Alanna nhăn trán. Tại sao Đức Mẹ lại gửi cho cô ảo ảnh đó? Nó có ý nghĩa gì?

Mùi gỗ cháy xộc lên mũi cô. Có ai đó la hét trong nỗi sợ chết chóc.

“Giờ các người phải làm công việc của thần Yahzed!”, gã thầy tu la lối. “Hãy thiêu sống con phù thủy này! Hãy rửa sạch ngôi làng khỏi tội lỗi của nó!” Đám người gặm gào trong vẻ hài lòng; người phụ nữ trên đồng gỗ cháy lại buông ra một tiếng hét lạnh lót.

Alanna ra tay. Cách đây một năm, chắc cô còn chần chừ. Cách đây một năm cô chưa là phù thủy của người Bazhir. Lửa tím lóe lên từ hai bàn tay cô, quét ngã mọi kẻ cản đường. “Không!”, cô hét lớn. Khi đám dân làng nhao về phía cô, Alanna trở kiếm pha-lê xuống đất, đọc thần chú tạo thành một rãnh hào sâu trước mũi chân cô.

“Quý cái!”, gã tu sĩ kêu lên. Gã cầm trong tay một chiếc mặt dây chuyền màu đen hình ngôi sao. Hòn ngọc ở giữa mặt dây chuyền lóe sáng trong ánh mặt trời và muốn hút tia nhìn của Alanna, thế nhưng cái mảnh này đã có người áp dụng với cô từ trước và công tước Roger rõ ràng đã tỏ ra khéo léo hơn nhiều. Cô duỗi tay, che tấm khiên sư tử giữa mình và gã tu sĩ, miệng thì thầm một câu thần chú. Tay thầy tu la lên chói lói khi đầu tiên là viên ngọc rồi toàn bộ chiếc mặt dây chuyền rung lên, vỡ thành ngàn mảnh trong tay gã.

Với nét mặt quả quyết, Alanna thúc ngựa phi tới, chú Coram bám sát. Phía trước là Mãi Trung Thành ngồi thẳng trong chiếc bát da, gù lưng lên, lông dựng đứng và phun phè phè trong thịnh nộ. Một gã trai làng vừa la lối vừa vung vẩy một cây cuốc chim chạy về phía Alanna. Chú Coram thúc con ngựa nâu chen vào giữa, dùng sừng kiếm gạt gã sang bên. Một loạt viên đá được ném tới, một viên trúng vào đầu Alanna. Cô chòng chành một nửa tích tắc. Cơn thịnh nộ dâng trào, vọt ra thành một tia chớp pháp thuật từ cây kiếm pha-lê thúc cho ba kẻ ném đá bay lộn trong không trung. Đám dân còn lại bỏ chạy.

Alanna ném khiên và kiếm sang bên.

Thế rồi cô giơ hai bàn tay trần lên bầu trời xanh không một gợn mây. “Lạy Đức Mẹ Tối Cao!”, cô gọi vị thần bảo hộ của mình. “Xin cho con mưa!”

Một thoáng, thời gian như ngừng trôi. Thế rồi viên ngọc lửa bắt đầu cuộn cuộn bốc lên, chậm chậm, trong một nhịp điệu vương giả; những đám mây giông nặng nề tụ lại che mặt trời. Một tiếng sấm ù tai giáng xuống, thế rồi mưa tuôn, dập tắt đồng lửa bên cây cọc cao.

“Con cảm ơn Đức Mẹ”, Alanna thì thầm. Cơ thể cô phát ra những dấu hiệu kiệt lực đầu tiên, sau khi dùng nhiều phép lực đến thế.

Tên thầy tu nhao về phía cô, tay lăm lăm dao găm, nhưng Mãi Trung Thành nhảy vọt tới, bám thẳng vào mặt gã. Kẻ cuồng tín vừa thét vừa giãy giàng giật con mèo ra, cho tới khi chú Coram giáng một kiếm kết thúc chuỗi gào la.

“Anh bạn không cần phải phí sức với một thằng như thế”, chú khuyển nhủ chàng mèo vừa nhảy khỏi mặt gã đàn ông.

Alanna bước đến bên cọc, cắt dây trói cho người đàn bà mà đám dân làng đã muốn thiêu sống. Chị gục xuống giữa những tảng gỗ còn âm ỉ khói, hầu như không cảm nhận được cả nỗi đau của bản thân lẫn cơn mưa nhân từ của Đức Mẹ.

Chú Coram cũng bước đến bên, kéo người phụ nữ bị thương lên yên cương của chú và thận trọng giữ thật chắc. “Ta phải đi khỏi đây!”, chú la thét át tiếng sấm. “Chắc chắn chúng sẽ quay trở lại với vũ khí tốt hơn.”

“Chúng mày vừa giết thầy tu của bọn tao!”, một gã đàn ông trẻ tuổi cầm rìu tiến lại. “Thần của ông ta sẽ bắt bọn tao phải chịu tội!”

Alanna xuống ngựa và rút kiếm pha-lê. “Chú đi khỏi đây đi!”, cô ra lệnh cho Coram và sửa lại khiên hiệp sĩ trên cánh tay trái. Khi thấy người lính già chần chừ, cô thét lớn: “Làm những gì tôi ra lệnh! Trước khi đám dân làng quay lại!”

Chú Coram sầm mặt tuân lời. Alanna quay về phía gã trai mang rìu. “Đừng có ngu!”, cô nói. “Tôi là một hiệp sĩ được đào tạo, chiến đấu

với tôi anh không có cơ hội đâu!”

“Mày nói láo!” Gã đàn ông tấn công. Theo cái cách gã cầm rìu, người ta biết là gã đã được luyện tập. Alanna giơ khiên đỡ ngọn rìu giáng xuống và gạt nó sang bên. Với cùng một chuyển động đó, cô để lưỡi kiếm pha-lê thọc ra thật lẹ từ phía dưới khiên. Gã đàn ông nhảy lùi về, trượt chân trong bùn, và Alanna ngọt ngào chém lưỡi rìu rời khỏi cán trong một vết cắt duy nhất. Lưỡi kiếm pha-lê âm u hát và thổi tràn vào cơ thể cô niềm vui bệnh hoạn trong giết chóc, thứ mà cô tưởng đã thúc cho thoát khỏi lòng cây kiếm. Alanna lão đảo, ánh nhìn tối lại.

Gã trai trẻ tuổi la lên vui sướng. Dùng cán rìu, gã thúc cho cô một đòn nên thân vào nửa phải cơ thể không được che chắn. Alanna khuyu gối. Còn vừa kịp giơ khiên lên đỡ chiếc cọc gỗ giáng xuống đầu. Một tiếng thét lạnh lót phát, ra từ lưỡi kiếm pha-lê, xuyên qua tâm thức cô, đòi cái chết của gã đàn ông đang tấn công cô. Lòng bàn tay Alanna đầm mồ hôi, đến mức cô hầu như không giữ được cán kiếm. Không hiểu Akhnan Ibn Nazzir có cảm giác như thế này không, khi gã sử dụng sức sống của bản thân để giết mình? Cô cân nhắc. Cô ném kiếm sang bên, nhảy vọt dậy và dùng khiên hiệp sĩ đập vào gã đàn ông.

Gã la lên, lão đảo lùi về, buông rơi cán rìu. Nhanh như chớp, Alanna cúi xuống và cầm lấy nó. Thế rồi cô chen vào đứng giữa cây kiếm và gã trai làng, nhìn gã không chớp mắt.

“Cây kiếm đó có phép thuật”, cô quát lên khi gã nhìn nó. “Nếu anh cầm lấy nó, nó sẽ giết anh. Nếu không thì làm sao tôi phải vứt nó đi?”

“Tao không tin mày”, gã hào hển thờ.

“Thế thì thử lấy nó đi!” Tưởng là cô không đủ nhanh, gã trai giả vờ nhao sang bên rồi đâm về phía trước. Alanna đập cán rìu trúng đầu đối thủ, gã trai làng ngất ngã xuống đất.

Cô chao đảo một thoáng. Thế rồi cô gom góp sức lực, quỳ xuống kiểm tra xem liệu cô đã giết gã hay chưa. Mạch gã đập vẫn mạnh. Đầu gã sưng lên một cục to, nhưng chắc chắn gã sẽ sống sót.

“Rất có thể nhà ngươi bây giờ sẽ bỏ được thói quen tấn công các hiệp sĩ lạ”, cô thì thầm và giơ tay chùi mồ hôi trên mặt. Rồi cô nhặt cây kiếm pha-lê, đút lại vào bao. Không còn một chút dấu vết của phép lực ban này.

“Có thể đó là thử nghiệm cuối cùng của nó để thúc giục tôi hủy diệt và giết chóc”, cô giải thích với Mãi Trung Thành, anh bạn mèo đã lui về đứng bên cô.

Cô nàng có muốn cuộc không, anh bạn mèo hỏi.

Alanna cầm lấy dây cương Ánh Trăng và trèo lên yên ngựa. “Hoàn toàn không.”

Mãi Trung Thành nhảy vào chiếc bát bọc da của mình và Alanna phi ngựa đi, nhưng đến rìa làng thì cô dừng lại và quay nhìn lần nữa. Cây cọc vẫn đứng đó, được chiếu sáng bởi những tia chớp bập bùng. Alanna trở về phía nó và nói một câu thần chú duy nhất, đầy sức mạnh. Cây cọc bị nhổ ra khỏi đất, mạnh như một mũi tên được bắn ra khỏi cung. Thế rồi nó vỡ ra thành vô vàn mảnh nhỏ, nhỏ như những cây tăm xia răng.

Đến bên biển chỉ đường đã gặp sáng nay thì Alanna và Coram dừng lại. Nữ hiệp sĩ hồi hải trải một tấm chăn lên nền cỏ ướt, chú Coram thận trọng đặt người đàn bà phù thủy lên trên. Người đàn bà mà cô đã cứu mạng khoảng chừng bốn mươi tuổi, mái tóc đen, mắt nâu sẫm. Thân thể chị đầy những vết thương, mới có, cũ có, khóe miệng vẫn còn rỉ rả một dòng máu tươi, chị bị phỏng nặng.

Alanna cầm lấy tay chị, thúc phép lực vào thật sâu, mặc dù cô biết cô sẽ tìm thấy những gì. “Đừng phí sức, cô bé!” Giọng người phụ nữ khản đặc. “Tôi biết tôi phải chết.”

Cảm giác khốn khổ dâng lên khi Alanna lùi về. “Do đâu mà chị bị thương nặng đến thế?”

“Ngày hôm qua bọn họ ném đá tôi”, câu trả lời vang lên. “Đám trẻ con tội nghiệp của tôi, bây giờ ai sẽ trông lo cho bọn họ?”

“Chị còn thương lũ chúng nó ư?”, chú Coram bàng hoàng.

“Chúng tôi vừa qua một mùa đông khủng khiếp”, người phụ nữ thì thầm. “Thức ăn thiếu thốn. Tu sĩ của thần Yahzed nói đó là lỗi của tôi. Những kho lương thực sẽ tự động đầy trở lại sau khi họ giết tôi. Họ đói.”

“Bọn ngu”, chú Coram lầm bầm.

Người đàn bà phù thủy cầm lấy tay Alanna. “Hai người đã tặng cho tôi một kết cục mà tôi không dám chờ mong nữa - trong an bình, giữa bạn bè. Phải Halef Seif gửi các bạn tới?” Alanna gật đầu. “Tôi đã cầu nguyện mong anh ấy giúp. Không bao giờ được nghĩ rằng các bạn đã tới quá muộn. Cuộc đời tôi đã kết thúc khi họ chạm tay vào tôi cách đây một tuần. Làm sao tôi có thể tiếp tục sống, khi biết rằng những người mà tôi đã sinh ra và yêu quý giờ muốn tôi chết đi?” Chị siết tay Alanna và nói: “Hãy mở trái tim em cho tôi!”

Alanna cảm nhận người đàn bà phù thủy như một hiện thực thân thiện và dịu dàng trong tâm linh cô, và sự hiện diện của chị làm giảm đi cảm giác cay đắng về cái chết cận kề. Một giây đồng hồ sau đó, người đàn bà lớn tuổi hơn buông tay Alanna ra. Chị đổ mồ hôi và run lên vì căng thẳng. “Em chính là người tôi cần”, chị thều thào nói. “Nghe đây, Alanna von Trebond. Tôi có một quà tặng cho em. Em nhận chứ?”

Alanna chạm vào viên ngọc lửa. Hòn ngọc ấm, nhưng không nóng. Những gì mà nữ phù thủy sắp nói chắc phải rất quan trọng. “Chị nói tiếp đi!”

Cặp môi sứt sứt của người phụ nữ thoáng nở mèm ra trong một nụ cười. “Em nghe cho kỹ! Em đã có đủ kiến thức để vá lại kiếm cho mình. Nó nằm trong câu thần chú đã hợp nhất em với bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu và với cha nuôi em. Nó nằm trong câu thần chú đã làm hoàng tử trở thành Giọng Nói Của Các Bộ Lạc. Hãy sử dụng cây kiếm pha-lê, hợp nhất nó thành một với chính lưỡi kiếm của em! Em sẽ cần tới nó: Tortall sẽ bước vào một thời kỳ tăm tối.”

Alanna gật đầu và cắn thật chặt xuống bờ môi đang run bần.

Người đàn bà phù thủy thọc tay vào lần áo rách bươm của chị và rút ra một bì thư bằng lụa, rất dày nhưng đã sém cháy. “Lẽ ra tôi để nó bị đốt, nhưng bây giờ em có thể mang về cho Halef Seif. Anh ấy sẽ biết cần làm gì với nó.” Thân hình chị rờn lên từng chập, tứ chi giật giật. Khi cơn run qua đi, chị nói: “Đừng để bất cứ điều gì ngăn cản em đưa thư này cho Halef Seif!”

“Em sẽ làm”, Alanna hứa. “Chị đừng lo.”

Người phụ nữ gật đầu. “Tôi mệt lắm”, chị mấp máy môi. “Cảm ơn em.” Chị mỉm cười với Mãi Trung Thành. “Cảm ơn cả ba bạn.” Hoi thở chị đột ngột nông hần. “Nói với Halef Seif, chị chờ anh ấy... khi anh ấy... lên đường...” Giọng chị nhỏ hẳn xuống và tắt ngang; ngay sau đó chị ngưng thở. Alanna dịu dàng vuốt mắt chị. Một lúc sau cô mới đứng dậy với cặp mắt nhòa lệ.

Chú Coram chôn nữ phù thủy. “Cháu có biết tên chị ấy?”

Alanna lắc đầu. Cô nhìn người bạn đường vun những vốc đất cuối cùng lên nắm mộ. “Halef Seif không nói, bản thân chị ấy cũng không.”

“Thật tiếc là chị ấy chẳng có lấy một tấm bia mộ”, chú Coram nói bằng giọng âm u. “Nhưng nếu vào làng mà hỏi tên chị ấy, thì mình có thể sẽ mất đầu đấy.”

“Chị ấy phải có một bia mộ”, Alanna thì thầm.

Cô nàng không đủ sức đâu, Mãi Trung Thành cảnh báo. Bao giờ thì cô nàng mới học được cách ngưng lại đúng lúc?

“Tôi chỉ còn làm duy nhất một chuyện này nữa thôi”, cô đáp. “Bước sang bên đi! Cả hai.”

Rồi cô siết hai tay thành nắm đấm. Không có câu thần chú nào cho những gì mà cô định làm, nhưng cô vốn không dừng bước trước bất cứ chuyện gì. Nếu đúng rằng yếu tố chủ chốt trong mọi pháp thuật là ý chí mạnh mẽ, thì bây giờ cô chỉ cần nói với mặt đất những gì cần thiết. Và cô nói. Phần đất ở đầu mộ rung lên khi tinh thần của Alanna kéo dậy. Khi cô mở cặp mắt đang nhắm nghiền thì thấy hiện sừng sững

một cây cột bằng đá hoa cương, đánh dấu ngôi mộ. Những ký tự khắc thật sâu trên nền đá: “Đây là nơi an nghỉ của nữ phù thủy làng Alois, người yêu mến những kẻ giết bà.”

Giờ thì chú Coram nắm lấy quyền chỉ huy và đưa cô ngay lập tức đi thật xa khỏi ngôi làng nọ. Cô đã hầu như ngất đi khi chú chọn được nơi nghỉ. Alanna kiệt lực gục xuống đất và hầu như không tỉnh dậy khi chú Coram quấn cô vào túi ngủ. Sáng hôm sau chú không tài nào đánh thức nổi cô. Vì Mãi Trung Thành không có biểu hiện lo lắng nên chú chuẩn bị cho một ngày nghỉ ngơi, mắt không ngừng quan sát nữ chủ nhân cùng hiệp sĩ của mình, tay loay hoay gọt gỗ.

Đúng khi mặt trời lặn xuống thì Alanna tỉnh dậy từ một giấc mơ:

Sảnh ngự triều đầy người, nhà vua và hoàng hậu ngồi trên ngai, đứng cạnh nhà vua là công tước Gareth, cạnh hoàng hậu là Jonathan. Mặc dù mắt nhìn rõ cảnh tượng, vậy mà tai cô không hề nghe thấy một âm thanh nào từ phía những người có mặt. Bàn bè của cô vừa kính nể vừa kinh hãi đứng nhìn Thom giới thiệu với nhà vua và hoàng hậu một người đàn ông. Người đàn ông đó xoay lại và nhìn thẳng vào mắt Alanna: Đó là công tước Roger von Conté. Cô nghe thấy gã nói thật rõ ràng, vang vọng: “Ta không phải là kẻ dễ giết, đứng không, sự tử cái? Cái này là nhờ vào ơn anh trai người. Và đừng có quên trả lại kiếm cho ta!”

Alanna giật ngồi phắt dậy. Quần áo đầm mồ hôi.

“Cháu lại thấy ác mộng hả?”, chú Coram hỏi, tay đang khuấy nồi súp thịt. Trời đã gần tối. “Những giấc mơ chỉ là thứ bèo bọt thôi, bé con. Đây, ăn đi!”

Trong khi họ dùng bữa tối, cô kể lại giấc mơ của mình. Mãi về sau, hình ảnh bãi lửa trại ấm áp cùng anh bạn mèo chơi đùa với những khúc gỗ con mới khiến được cô bình tĩnh trở lại.

“Nhiều khi cháu tự hỏi, phải chăng cháu mong muốn gã ta quay trở lại?”, cô thở dài và đặt chiếc bát sang bên. “Đúng là điên, phải không

chú?”

Chú Coram thử thổi một nốt trên cây sáo mà chú gọt suốt ngày hôm nay. “Thôi thì, đúng là có những chuyện không thể giải thích được giữa hai người”, chú nhận xét. “Thử nghĩ lại mà xem! Chẳng phải ai trong chúng ta cũng là người phải đối mặt với một kẻ địch uy quyền. Kẻ địch của cháu là tay công tước đó. Chuyện khó khăn ở đây là, cuộc đời ta có vẻ trở nên thiếu thốn đôi chút, sau khi ta đã khuất phục được một kẻ địch như vậy. Cháu đã bỏ quá nhiều thời gian suy nghĩ về gã đàn ông đó, thế rồi đột ngột gã không còn nữa và không khiến cháu phải lo lắng nữa.”

“Chú không tin rằng nó... vâng thì... rằng nó là một giấc mơ tiên tri?”

“Đã bao giờ cháu nằm mơ như thế chưa?”

“Chưa. Có gặp ảo ảnh, nhưng không phải giấc mơ.”

“Ta thấy khó có chuyện cháu lại bắt đầu có những giấc mơ tiên tri muộn màng như thế. Mơ chỉ là mơ thôi, không hơn.”

Lòng đầy bối rối, chú nhìn kiếm pha-lê bên cạnh lưỡi Tia Chớp đã bị gãy làm hai. “Cháu định giờ trò gì thế?”

“Chị ấy đã chỉ cách chữa Tia Chớp. Giờ cháu sẽ làm.”

Alanna nhìn trân trân vào hai vết sẹo dài trên cánh tay mình, lòng bối rối. Thế rồi cô dùng dao găm nghiêng răng vạch cạnh đó một vết thứ ba để cho máu chảy xuống hai lưỡi kiếm. Một cơn gió khốc liệt bốc lên; lửa trại cháy một màu tím biếc.

“Hãy trở thành một”, Alanna thì thầm, mắt nhắm lại, vất vả tìm câu chữ thích hợp nhất. “Trong như pha-lê và nguyên vẹn, không gì bẻ gãy nổi, mạnh mẽ vô cùng. Hãy trở thành một - pha-lê trong song kiếm, thép phẳng gãy làm đôi.” Bụi quật roi vào mặt cô. “Hai...”. Cô đặt cả ba mảnh gần nhau hơn. “Bị chia rẽ, nhưng thuộc về nhau. Hiện tại. Tương lai.” Quyền lực giật lờn qua cơ thể cô. “Thành một!”, cô hét lên lạnh lốt át tiếng gió rú gào. “Một lưỡi kiếm, nguyên vẹn và không gì bẻ gãy!”

Một tia chớp pháp thuật cuối cùng, mạnh không chịu nổi, xuyên qua cơ thể cô. Alanna ngất đi.

“Ta chưa bao giờ thấy chuyện ngu ngốc như thế.” Giọng mắng mỏ quen thuộc của chú Coram xuyên qua bóng tối bao quanh. “Cứ tưởng là cháu sẽ đợi cho tới khi lại sức từ trận pháo hoa hôm qua. Nhưng mà...”

Alanna ép mình mở mắt ra. Cô mệt nhọc mỉm cười, cô đã được quần trong chăn. “Cháu chỉ muốn vá lại cây kiếm. Tối hôm nay cháu sẽ không làm pháo hoa nữa đâu. Cháu hứa với chú như thế, chú Coram.”

Người lính già thở phà ra. Rõ là chú không tin cô. Chú thận trọng nâng một vật lên và đặt vào tay cô.

Alanna quá mệt, không đủ sức nâng vật đó. Chót đầu một đốc kiếm bằng bạc có gắn viên pha-lê cũ kỹ hình tròn của Tia Chớp. Lưỡi kiếm mảnh và nhỏ, giống y như lưỡi kiếm của Tia Chớp thưở trước, nhưng giờ đây nó được làm bằng một loại thép óng ánh một màu xanh lục ma quái. Cô không có cảm giác của phép thuật lạ, không có cảm giác của cơn thịnh nộ nào; cây kiếm nằm thật an bình trong tay. Thấy cô chăm chú quan sát, chú Coram nhận xét: “Cháu đã thay đổi rất nhiều. Trước đây một năm cháu còn nói không bao giờ muốn sử dụng phép lực. Giờ cháu là phù thủy và tự nghĩ ra những câu thần chú của riêng mình.”

Alanna hồi hận mỉm cười. “Khi ta phủ nhận một phần của con người mình, sẽ xảy ra những việc ép ta cần đến phần đó nhiều hơn tất cả những gì còn lại. Chú thấy vậy không? Ngày trước cháu sợ phép thuật, một phần do không tin liệu có kiểm soát nổi chúng. Nhưng chính kiếm pha-lê đã dạy cho cháu biết là có thể. Trước khi đến chỗ người Bazhir, cháu nhìn thấy những phép thuật bị sử dụng làm điều ác. Thời gian làm phù thủy đã chữa cho cháu khỏi nỗi sợ này. Cháu tin rằng, bây giờ cháu không sợ phép lực của mình nữa - cháu là người sử dụng nó, chứ không phải nó sử dụng cháu. Giờ đây cháu có thể dùng

nó để chữa bệnh cho người khác, như lời thề thốt trước. Như vậy có đúng không?”, cô lo âu hỏi.

Chú Coram cười nhếch mép. “Đúng hẳn nhất trong những thứ mà một gã quý tộc nói được ra.”

“Lý do là chú ấy, chú đã sống quá lâu với bọn kẻ trộm”, Alanna giải thích. Cô dùng ngón cái thử lưỡi kiếm mới và bị chảy máu. Sung sướng cười rạng rỡ, cô giơ cao cây Tia Chớp. “Giờ ta đã sẵn sàng cho tất cả!”

“Ta làm gì sau chuyện này? Sáng mai ta đi hướng nào?” chú Coram nói sau khi phủ tro đập bớt lửa đêm.

Ta có đến một nơi chưa bao giờ tới không, Mãi Trung Thành cũng lên tiếng. Cái đuôi bồng chồn giật lên.

Mệt mỏi, nhưng hài lòng, Alanna chui vào túi ngủ của cô. “Chà, đầu tiên ta phải đưa lá thư của chị phù thủy đến chỗ Halef Seif.” Cô ngáp. “Chắc nó phải khá là quan trọng. Nếu không chị ấy đã không muốn đốt nó đi, để nó không lọt vào tay kẻ không đáng tin tưởng.”

“Được thôi. Rồi sau đó?”

“Cháu tin rằng ta sẽ đi xuống hướng Nam”, Alanna giải thích. “Tháng tư tới vua Barnesh xứ Maren sẽ mở một cuộc thi trưng tài. Cháu muốn lại bắt đầu cư xử như một hiệp sĩ. Rất có thể trên đường đi ta sẽ gặp vài cuộc phiêu lưu.”

Cũng tới lúc rồi đấy, Mãi Trung Thành khẽ gặm gừ, duỗi dài thân sát trước mũi cô.

Giọng chú Coram văng lại từ túi ngủ của chú: “Nghe tuyệt lắm. Bây giờ ngủ đi, sư tử cái!”

Alanna sờ tay sang bên tìm đốc kiếm Tia Chớp và cầm lấy cây kiếm đã trở lại nguyên vẹn của cô, rồi dần thiếp đi, nụ cười mỏi mệt đọng trên môi. Năm làm hiệp sĩ đầu tiên đã trôi qua. Cô đã sống sót. Và cho dù trước mặt còn có khó khăn nào nằm đợi - chà, cô đã sẵn sàng!

HẾT TẬP 03

Mục Lục

1. [Start](#)
2. [Chương 1. Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông](#)
3. [Chương 2. Bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu](#)
4. [Chương 3. Nữ phù thủy của người Bazhir](#)
5. [Chương 4. Học pháp thuật](#)
6. [Chương 5. Nhóm học trò](#)
7. [Chương 6. Nghi lễ](#)
8. [Chương 7. Giọng Nói Của Các Bộ Lạc](#)
9. [Chương 8. Vua Kẻ Trộm](#)
10. [Chương 9. Trong quán Bờ Câu Nhảy Múa](#)
11. [Chương 10. Nữ pháp sư cận kề cái chết](#)

Table of Contents

[Start](#)

[Chương 1. Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông](#)

[Chương 2. Bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu](#)

[Chương 3. Nữ phù thủy của người Bazhir](#)

[Chương 4. Học pháp thuật](#)

[Chương 5. Nhóm học trò](#)

[Chương 6. Nghi lễ](#)

[Chương 7. Giọng Nói Của Các Bộ Lạc](#)

[Chương 8. Vua Kẻ Trộm](#)

[Chương 9. Trong quán Bờ Câu Nhảy Múa](#)

[Chương 10. Nữ pháp sư cận kề cái chết](#)